VEROVANJE IN ISLAM

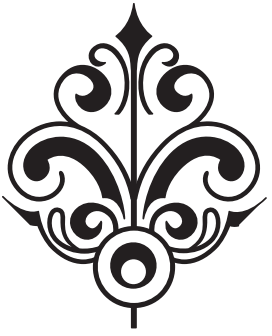
ANOTIRANI PREVOD KNJIGE

I'TIQAD-NAMA

napisal

MAWLANA DIYA' AD-DÎN KHALID AL-BAGHDAD

Veliki Walî, zaklad blagoslovov Allahu ta'ala, vrhunska oseba v vseh pogledih, mojster nedosegljivega znanja, luč pravice, resnice in vere

Turška verzija

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

VEROVANJE IN ISLAM

ANOTIRANI PREVOD KNJIGE

I'TIQAD-NAMA

napisal

MAWLANA DIYA' AD-DÎN KHALID AL-BAGHDAD

Veliki Walî, zaklad blagoslovov Alahu ta'lala, vrhunska oseba v vseh pogledih, mojster nedosegljivega znanja, luč pravice, resnice in vere

Turška verzija

HÜSEYN HİLMİ IŞIK

www.hakikatbooks.com

SISÄLLYS

OPOMBA 5

PREDGOVOR 7

HÜSEYN HİLMİ IŞIK,
‘Rahmat-Allahi ’alaih’ 12

UVOD 13

ÎMÂN IN ISLAM 19

TEMELJI ISLAMA 22

OSNOVE VEROVANJA 28

DVE PISMI SHEREFA ED-DÎN MUNÎRÎJA
‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’ 80

ALİAH OBSTAJA IN JE EDEN.
VSA BITJA SO BILA NEOBSTOJEČA
IN BODO POSTALA NEOBSTOJEČA 89

“SALAFIJA” 97

SLOVARČEK 112

OPOMBA

Avtor knjige **I'tikadnama**, Mevlana Hadid Bagdadi Osmani kaddesallahu teala sirrehul 'aziz, se je rodil leta 1192/1778 v Šarazurju na severu Bagdada. Umrl je leta 1242/1826 v Damasku. Osmani se je imenoval tako, ker je bil potomec Osmana Zinnurejna, tretjega kalifa radijallahu teala anh. Ko je svojemu bratu mevlanu Mahmuda Sahiba predaval znameniti hadis in džibril, drugi hadis šerif v zbirkah hadisov **Hadis-i erba'in**, velikega učenjaka Nevevi-ja, je Hadrat Sahib prosil svojega starejšega brata, naj napiše komentar k temu hadisu. Mevlana Halid je, da bi razveselil bratovo razžarjeno srce, prošnjo sprejel in razložil hadith ash-sherîf v perzijščini v knjigi, ki ji je dal naslov **I'tiqad-nama**. Njen turški prevod, **Herkese Laz'm Olan Iman**, je bil preveden v angleščino (sedanja različica **Belief and Islam**), francoščino (**Foi et Islam**) in nemščino (**Glaube und Islam**) leta 1969, kasneje pa še v več drugih jezikov, kot so tamilščina, joruba, havsa, malajalamščina in danščina. Naj Allâhu ta'ala blagoslovi nedolžno mladino, ki bo brala to knjigo in se učila pravilnega i'tiqada (vere), ki jo posredujejo učenjaki Ahl as-Sunne!

Opomba založnika: Kdorkoli želi natisniti to knjigo v njeni izvirni obliki ali jo prevesti v kateri koli drug jezik, ima vnaprej naše dovoljenje za to. Ljudje, ki se bodo lotili tega dobrega dejanja, bodo deležni blagoslovov, ki jih vnaprej ponujamo v imenu Allâhu ta'ala, prav tako pa jim izrekamo naše najboljše želje in se jim zahvaljujemo. Vendar pa je dovoljenje pogojeno s tem, da je papir, ki se uporablja pri tiskanju, dobre kakovosti, ter da je oblikovanje besedila in postavitev pravilna in brez napak.

Opomba: Misijonarji si prizadevajo oglaševati krščanstvo; Judje si prizadevajo širiti izmišljene besede judovskih rabinov; knjigarna Hakîkat Kitabevi v Istanbulu si prizadeva oglaševati islam; svobodnjaki pa si prizadevajo uničiti religije. Človek z modrostjo, znanjem in vestjo bo razumel in izbral pravo izmed teh odločitev ter pomagal širiti to, kar je za odrešitev vsega človeštva najboljše. Ni boljšega načina in dragocenejše stvari za služenje človeštvu kot to.

"**Subhân-Allâhi wa bi-hamdihi, subhân-Allâhil-'adhîm**." To je molitev, imenovana Kalima-i-tenzîh, če jo izgovorimo stokrat zjutraj in prav tolikokrat zvečer, povzroči odpuščanje grehov in ščiti pred ponovnim grešenjem. Ta molitev je navedena tudi v tristo sedmem (307) in tristo osmem pismu (prvem delu) knjige z naslovom **Maktûbât**, ki jo je napisal veliki Walî in učenjak Imâm Rabbânî "quddisa sirruh". Prav tako je navedena v turški različici knjige.

Yâ Rahmân, yâ Rahîm, ya 'afuwwu yâ Kerîm.

Poslanstvo **Hakîkat Kitâbevi**, blagoslovljene knjigarne v Fâtihu v Istanbulu, je poučevanje naše vere, islama, ter povečati ugled naše blagoslovljene države v očeh ljudi po vsem svetu. Naj bo Allâhu ta'âlâ zadovoljen z ljudmi, ki nam pomagajo! Âmîn.

Spoštovani bralec, essalâmu 'alaikum wa rahmatullah.

Vse zapise v tej knjigi smo si izposodili iz knjig, ki so jih napisali islamski učenjaki, tem izposojenim besedilom nismo dodali ničesar svojega. S tem dobrim delom se trudimo služiti človeštvu in si pridobiti priznanje ljudi, ki si prizadevajo za srečo ljudi in varujejo njihove pravice. Z branjem spisov teh velikih in vsesplošno znanih učenjakov boste dosegli koristno materialno in nematerialno znanje, inshâ-Allâhu ta'âlâ. Izrekamo vam svoj salam in ljubezen. Naj vas Allâhu ta'âlâ blagoslovi z dobrim zdravjem in dolgo življenjsko dobo! Âmîn.

Wa sall-Allâhu 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i- Muhammad wa bârik 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i- Muhammad. Allâhumma Rabbanâ âtinâ fi-d-dunyâ hasanatan wa fi-l-âkhirat-i-hasanatan wa qinâ 'adhâb-an-nâr bi-rahmatika yâ- Erham-er-Râhimîn! Âmîn.

PREDGOVOR

Knjigo začnimo z bismilo;
Allahovo ime zagotavlja najboljšo zaščito.
Njegovih darov ni mogoče izmeriti z nobenim metrom;
on je tako usmiljen in ljubi odpuščanje!

Allâhu ta'âlâ se je usmilil vseh ljudi na zemlji. Ustvarja koristne stvari in jih pošilja vsem. Pokaže pot do neskončne blaženosti. Na pravo pot vodi, kogar hoče, med tistimi, ki so zapustili pravo pot in šli po poti kufr (nezvestobe) in herezije zaradi tega, ker so jih prevarali njihov lastni nafs (duša), slaba družba, škodljive knjige in mediji. Reši jih pred večno pogubo. Tega blagoslova ne podeli tistim, ki so kruti in presegajo meje. Pusti jih, da ostanejo na poti kufr, ki jim je všeč in si jo želijo. Na naslednjem svetu bo tistim krivim vernikom, ki naj bi šli v pekel, odpustil, kogar bo izbral, in jih sprejel v raj. On sam ustvari vsako živo bitje, vsako bitje vsak trenutek ohranja v obstoju in vse varuje pred strahom in grozo. Z zaupanjem v častno ime Allâhu ta'âlâ, torej v pričakovanju njegove pomoči, začnemo pisati to knjigo.

Naj bo hamd[1] za Allâhu ta'âlâ. Mir in blagoslov njegovemu ljubljenemu preroku Mohamedu ''alaihi-s-salâm''. Naj bodo vse ugodne molitve za njegov Ahl al-Bajt in za vsakega od njegovih pravičnih in predanih tovarišev (as-Sahâbat al-kirâm).

O načelih islamske vere ter njenih zapovedih in prepovedih je bilo napisanih na tisoče dragocenih knjig, od katerih so številne prevedene v tuje jezike in razširjene po vsem svetu. Po drugi strani pa so ljudje slabe volje in kratkovidnosti nenehno napadali koristna, bogata in svetla pravila islama ter jih skušali spodkopati, spremeniti ali prevarati muslimane.

Vendar pa s hvaležnostjo opažamo, da si islamski učenjaki v skoraj vseh državah še vedno prizadevajo za širjenje in branijo ta način. Po drugi strani pa smo priča neprimernim govorom in člankom, ki naj bi jih iz Korana al--kerîm in hadîth ash-sherîfs - vendar zaradi napačnega razumevanja - povzelo nekaj ljudi, ki niso prebrali ali razumeli knjig, ki so jih napisali učenjaki **Ahl as-Sunne**.

[1] Pohvala in hvaležnost

Vendar so se ti govori in članki izkazali za neučinkovite proti trdnemu îmânu naših muslimanskih bratov in niso imeli nobenega vpliva, razen da so kazali na nevednost njihovih predstavnikov.

Na osebo, ki trdi, da je musliman in ki so jo videli opravljati namâz v džamiji, je treba gledati kot na muslimana. Če se kasneje v njenem govoru, pisanju ali vedenju pojavi karkoli, kar se ne strinja z znanjem îmâna, kot so ga posredovali učenjaki Ahl as-Sunna, ji bo rečeno, da je to nevera ali herezija. Rečeno ji bo, naj s tem preneha in se pokesa. Če bo s svojim kratkim umom in grobim razmišljanjem odgovorila, da tega ne bo storila, se bo razumelo, da je heretik ali nevernik. Tudi če bo še naprej opravljal vsakodnevno pet namâzes, opravljal hajj in počel vse vrste čaščenja in dobrih del, se ne bo izognil tej nesreči, če ne bo prenehal s stvarmi ali dejanji, ki povzročajo kufr in ne bo naredil tawba[2]. Z dobrim poznavanjem stvari, ki povzročajo nevero, bi se moral vsak musliman zaščititi, da ne bi postal nevernik, ter dobro poznati nevernike in tiste lažnivce, ki se izdajajo za muslimane, zlasti britanske vohune, ter se izogibati njihovi škodi.

Rasûlullah "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" je v hadîth-i-sherîf izjavil, da bodo iz Korana al-kerîm in hadîth-i-sherîfs izvlečeni napačni, lažni pomeni in tako se bo pojavilo dvainsedemdeset heretičnih skupin.Ta hadîth-i-sherîf je pojasnjen v knjigah z naslovom **al-Berîqa in al-Hadîq**a, ki jo citirata (dve slavni knjigi hadîth-i-sherîf z naslovom) **Bukhârî in Muslim**. Ne bi smeli verjeti knjigam in predavanjem ljudi, ki se pojavljajo pod takšnimi imeni kot so "veliki učenjak islama" ali "profesor religije", in zelo pozorni bi morali biti, da ne pademo v past teh tatov vere in prepričanja. Poleg teh neizobraženih muslimanov, komunistov, prostozidarjev, krščanskih misionarjev, pa so na drugi strani še Wahhâbîs, ki jih podpirajo britanski zarotniki in judovski sionisti, s pomlajenimi metodami prizadevajo zavajati muslimanske otroke. S pomočjo izmišljenih člankov, filmov, gledališč, radijskih in televizijskih oddaj (in spletnih strani) si po najboljših močeh prizadevajo izničiti islam in îmân.

Za ta namen porabijo milijone. Islamski učenjaki "rahimahumullah" so jim vsem podali potrebne odgovore in pokazali vero Allâhu ta'âlâ ter pot do sreče in odrešitve.

[2] Izreči tawba (za svoje grehe) pomeni obžalovati, da ste storili grehe, prositi Allâhu ta'âlâ za odpuščanje, na primer z naslednjo molitvijo: "Estaghfirullah al-'adhîm al-ledhî, lâ ilâha illâ Anta Huwal hayy-al-qayyûm wa atubu ilaih," in mu obljubiti, da ne bo več grešil.

Izmed njih smo izbrali knjigo z naslovom **I'tiqâd-nâm**a, ki jo je napisal Mawlânâ Diyâ' ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-'Uthmânî 'quddisa sirruh', ugledni učenjak islama. **I'tiqâd-nâma** je bil preveden v turščino s strani pokojnega Hâji Faizullâha Efendija iz Kemaha, Erzincana, pod naslovom **Farâ'id al-fawâ'id** in je bil natisnjen v Egiptu leta 1312 po hidžri. Prevod je poenostavljen in ima naslov **Verovanje in islam**. Prva izdaja je bila dokončana leta 1966. Naše lastne razlage so podane v oklepajih. Zahvaljujemo se Allâhu ta'âlâ, da smo lahko objavili to knjigo že trideset prvič v angleščini. Originalna različica te knjige, **I'tiqâd-nâma**, je v perzijskem jeziku in obstaja v knjižnici Univerze v Istanbulu (oddelek İbnül Emin Mahmûd Kemal Dept. F. 2639).

Zapisano je na koncu teme o "poroki nevernika" v **Durr al-mukhtâr**: "Če muslimansko dekle z nikâh (poročno pogodbo, kot jo predpisuje islam)[3] ne pozna Islama, ko doseže puberteto, njena nikâh postane neveljavna [postane odpadnica]. Poučiti jo je treba o atributih Allâhu ta'âlâ, ona pa jih mora ponoviti in reči: 'Verjamem v to'. "Ibn ' bidîn 'rahimah-ullâhu ta'âlâ' je pri razlagi tega dejal: "Če je deklica majhna, pripada veri svojih staršev; je muslimanka. Ko doseže puberteto, ne pripada več veri svojih staršev. Ko pride v puberteto, zaradi svojega nepoznavanja islama postane odpadnica. Če se ne nauči in ne verjame v šest načel islama ter ne verjame, da je treba živeti v skladu z islamom, ne bo ostala muslimanka, tudi če izreče **Kalimat at-tawhîd**, torej reče: "Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah". Verjeti mora v šest načel, izraženih v ' mantu bi-llâhi ...', in reči mora: "Sprejemam zapovedi in prepovedi Allâhu ta'âlâ". " Ta Ibn ' bidînova razlaga kaže, da nevernik postane musliman takoj, ko izreče Kalimat at-tawhîd in verjame v njegov pomen. Toda, tako kot vsak drug musliman, ko ima priložnost, si mora zapomniti naslednje besede in se natančno naučiti njihovega pomena: "**Amantu bi'llâhi wa Malâ'ikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il-âkhiri wa bil- qadari khairihi wa sharrihi minallâhi ta'âlâ walbâ'thu ba'd-al-mawt haqqun ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluhu**." Če se muslimanski deček ne nauči teh šestih načel in ne izjavi, da vanje verjame, postane odpadnik, ko doseže polnoletnost in puberteto. Ko se (nauči in verjame v teh šest načel verovanja in s tem) doseže îmân, takoj postane

[3] Oglejte si 12. poglavje v petem zvezku Neskončne blaženosti.

farz za to, da se pozanima in nauči **nauke islama**, tj. (zapovedi islama, ki se imenujejo) **farzi**, in (njegove prepovedi, ki se imenujejo) **harâm**, kako opraviti umivanje, ghusl, kako opraviti namâz in kako pokriti svoje dele awrat. Če vpraša osebo (o teh naukih), postane farz (islamska zapoved) za to osebo, da ga pouči in/ali mu pomaga najti pravo islamsko knjigo. Če ne more najti nikogar ali nobene prave knjige, postane farz, da jo poišče. (Enake odgovornosti veljajo tudi za muslimansko dekle.) Če je ne poišče, postane nevernik. To bo 'udhr, če se ne bo zavedal teh odgovornosti, dokler jih ne najde (tj. dokler ne najde osebe ali prave islamske knjige, ki bi ga naučila teh odgovornosti). (Udhr je nekaj, npr. izgovor, ki muslimana oprosti spoštovanja islamske zapovedi). Musliman, ki ne opravlja dejanj farz v predpisanem času in/ali dela škodo, bo podvržen mučenju v peklu. To delo, **Verovanje in islam**, vsebuje podrobne informacije o teh šestih načelih. Vsak musliman bi moral to knjigo dobro prebrati in se potruditi, da bi jo prebrali tudi njegovi otroci in vsi njegovi znanci. Deli awrata so razloženi v četrtem fasciklu knjige **Neskončna blaženos**t.

V besedilu so pomene âyat-i kerîmov podani kot ma'âl, kar pomeni 'pomen, kot ga poročajo učenjaki tafsîra', saj so pomeni âyat-i kerîmov razumeli le Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam', ki jih je naučil svojih Sahâba. Učenjaki tafsîra (znanost razlaganja Qur'âna al-kerîma) so te hadîthe ločili od lažnih, ki so jih izmislili munâfiq-i in zindiqi, ki so jih podkupili britanski spletkarji in jih izobrazili kot može vere brez določenega Madhhaba. Glede tistih hadîth-i-sherifov, ki jih niso mogli najti, so sami določili pomen tistih âyatov, tako da so sledili pravilom in načelom znanosti tafsîra. Kaj razumejo tisti, ki niso izobraženi v tej znanosti, je zelo omejeno.

Tistim, ki ne poznajo islamskih ved, govorijo arabsko, vendar nimajo znanja o Tafsiru, se ne imenuje tafsir (razlaga) Kur'ana. Zato hadis-i-šerif pravi: "**Oseba, ki sama določa pomen Kur'ana al-kerima, postane nevernik**." Na koncu je dodan slovar arabskih in drugih neangleških izrazov, ki so tuji angleškim bralcem.

Naj Allâhu ta'âlâ poskrbi, da se bomo vsi držali prave poti, ki so jo pokazali učenjaki Ahl as-Sunna! Naj nas varuje pred verovanjem v lažne, prevarantske in zahrbtne laži sovražnikov islama in lâ-madhhabîjev, ki izkoriščajo imena, kot je "veliki učenjak islama"!

Vse knjige, objavljene v različnih jezikih, se prek interneta širijo po vsem svetu.

OPOMBA: Krščanski misijonarji si prizadevajo oglaševati krščanstvo, Judje si prizadevajo širiti Talmud, Hakîkat Kitâbevi si po svojih najboljših močeh prizadeva oglaševati islam, prostozidarji pa si prizadevajo za izničenje religij. Pameten, izobražen in razumen človek bo uporabil svojo logiko in izbral pravo. S podpiranjem razglašanja prave bodo služili kot sredstvo za to, da človeštvo doseže srečo na tem in onem svetu.

Sedanji svetovni muslimani so se razdelili v tri glavne skupine. Prva skupina so pravi muslimani, ki so hodili po sledeh Sahâbe. Imenujemo jih **Ahl as-Sunnat** ali **Sunni muslimani** ali **Firqa-i-nâjiyya**, kar pomeni skupina, ki se je rešila pekla. Druga skupina so sovražniki Sahâbe. Imenujejo se **ši'iti** (šiiti) ali **Firqa-i-dâlla**, kar pomeni skupina, ki se je oddaljila. Tretja skupina je sovražna tako sunitom kot šiitom. Imenujejo se **Wahhâbîs ali Nejdîs** (ali Najdîs), po Najdu, njihovem rojstnem kraju v Arabiji. Imenujemo jih tudi **Firqa-i-mel'ûna**, (tj. prekleta skupina.) V naših publikacijah z naslovoma **Neskončna blaženost** ter **Vstajenje in onstranstvo** je namreč zapisano, da ljudje iz te skupine muslimane imenujejo "neverniki". In naš blagoslovljeni prerok je preklel ljudi, ki tako imenujejo muslimane. To tridelno stanje muslimanskega sveta je rezultat judovskih in britanskih spletk.

Vsak musliman bi moral vedno reči: "**Lâ ilâha il-l-Allah**" za tezkijo svojega nafsa, tj. očistiti se nevednosti in grešnosti, ki sta lastni njegovi naravi, in vedno ponavljati molitev: "**Estaghfirullah**" za tezkijo svojega srca, tj. rešiti se nevere in grešnosti, ki sta zadušili njegovo srce zaradi popuščanja njegovemu nafsu, hudiču, slabi družbi in škodljivemu branju. Molitve, ki jih izrekajo ljudje, v katerih ubogajo islam in naredijo tawbo za svoje grehe, bodo sprejeti (s strani Allâhu ta'âlâ). Če oseba ne opravlja vsakodnevnih (petih) namazov, gleda ženske, ki se niso ustrezno pokrile, in izpostavljene dele drugih, ter je in pije, kar je harâm, je treba sklepati, da se ne uklanja islamu. Njegove molitve ne bodo sprejete.

Mîlâdî	Hijrî Shamsî	Hijrî Kamarî
2001	1380	1422

HÜSEYN HİLMİ IŞIK, ‘Rahmat-Allahi ’alaih’

Hüseyn Hilmi Iş’k, “Rahmat-Allahi ‘alaih”, založnik publikacij Hakikat Kitabevi, se je rodil v Eyyub Sultan v Istanbulu leta 1329 (1911 n. št.).

Od sto štiriinštiridesetih knjig, ki jih je izdal, jih je šestdeset arabskih, petindvajset perzijskih, štirinajst turških, preostale pa so knjige v francoščini, nemščini, angleščini, ruščini in drugih jezikih.

Hüseyn Hilmi Iş’k, ‘Rahmat-Allahi ‘alaih’ (ki ga je vodil Sayyid ‘Abdulhakim Arwâsî, ‘Rahmat-Allahi ‘alaih’, globok učenjak religije in popoln v vrlinah Tasawwuf in sposoben voditi učence na popolnoma zrel način; (imetnik slave in modrosti), sposoben, velik islamski učenjak, ki je bil sposoben voditi k sreči, je umrl v noči med 25. oktobrom 2001 (8 Sha’bân 1422) in 26. oktobrom 2001 (9 Sha’bân 1422). Pokopali so ga v kraju Eyub Sultan, kjer se je rodil.

UVOD

[Mawlânâ Khâlid Baghdâdî "quddisa sirruh" za blagoslovljen in lep začetek začne svojo knjigo s citatom 17. črke tretjega zvezka knjige **Maktûbât** al-Imâm ar-Rabbânî Ahmad al-Fâruqî as-Shirhindî[4] "rahmatullâhi 'alaih". Imâm-i Rabbânî "quddisa sirruh" v tem pismu navaja naslednje]:

Svoje pismo začenjam z Basmalo. Neskončna slava in hvaležnost Allâhu ta'âlâ, ki nas je obdaril z vsemi vrstami milosti in nas počastil tako, da nas je naredil za muslimane, in nas cenil tako, da nas je naredil za Ummo Rasûlullaha Muhammeda 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam', kar je največji blagoslov.

Morali bi meditirati in se zavedati, da samo Allâhu ta'âlâ blagoslavlja vsako uslugo vsakomur. On sam ustvarja vse. Samo on je tisti, ki ohranja vsako bitje v obstoju. Vrhunske in dobre lastnosti ljudi so vsi njegovi blagoslovi in usluge. Naše življenje, razum, znanje, moč, sluh in govor so od Njega. On je vedno tisti, ki pošilja neštete blagoslove in usluge. On je tisti, ki ljudi rešuje iz težav in stisk, ki sprejema molitve ter odganja žalost in nesrečo. Samo on ustvarja hrano in poskrbi, da nas doseže. Njegov blagoslov je tako obilen, da tistim, ki grešijo, ne odvzame hrane. Njegovo pokrivanje grehov je tako veliko, da ne osramoti, ne postavi v posmeh in ne raztrga poštene tančice tistih, ki ne ubogajo njegovih zapovedi ali se ne vzdržijo njegovih prepovedi. On je tako prizanesljiv, tako usmiljen, da ne hiti s kaznovanjem tistih, ki si zaslužijo kazen in mučenje ('adhâb). Svoje blagoslove in milosti razpršuje tako na tiste, ki so mu všeč, kot na svoje sovražnike. Nikomur ničesar ne prihrani. In kot najvišjo, najdragocenejšo izmed svojih dobrot nam kaže pravo pot do sreče in odrešitve. Opozarja nas, naj ne zaidemo s poti, da bi šli v raj. In nam zapoveduje, naj se prilagodimo njegovemu ljubljenemu preroku "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam", da bi lahko dosegli vse neskončne blagoslove, neskončne in neizčrpne užitke v raju ter njegovo lastno milost in ljubezen. Tako so blagoslovi Allâhu ta'âlâ očitni kot sonce. Ugodnosti, ki prihajajo od drugih, pravzaprav prihajajo od njega. Tudi on je tisti, ki druge naredi za posrednike in jim da željo ter moč za opravljanje milosti. Zato je vedno on tisti, ki pošilja vse blagoslove, ki prihajajo iz vseh krajih in ljudi.

[4] Imâm-i Rabbânî je umrl leta 1034 [1624 n. št.]

Pričakovati usluge od kogar koli razen od njega je tako, kot da bi prosili za nekaj skrbnika ali prosili za miloščino revne. Tako nevedni kot izobraženi, tako nevedneži kot pametni in zavzeti vedo, da je to, kar tu govorimo, prav in na mestu, kajti vse, kar je bilo povedano, so očitna dejstva. Ni jih treba niti premisliti.

Tistemu, ki dela usluge, se je treba zahvaliti in ga spoštovati. Zato je dolžnost vsakega človeka, da se zahvali Allâhu ta'âlâ, ki je te usluge podelil. To je dolg, dolžnost, ki jo zapoveduje modrost. Vendar te zahvale, ki mu pripada, ni lahko izvesti, saj so ljudje, ki so bili prvotno ustvarjeni iz ničesar, šibki, nezadostni, nepopolni in pomanjkljivi. Kar zadeva Allâhu ta'âlâ, On vedno in večno obstaja. Od pomanjkljivosti je precej oddaljen. Vsaka vrsta superiornosti pripada samo njemu. Ljudje nikakor niso podobni ali blizu Allâhu ta'âlâju. Ali se lahko ljudje, ki so tako podrejeni, zahvalijo tako visokemu bitju, kot je Allâhu ta'âlâ, na način, vreden njegovega dostojanstva? Obstaja toliko stvari, ki se ljudem zdijo lepe in dragocene, On pa ve, da so slabe, in jih ne mara. Stvari, ki jih imamo za spoštovanje ali hvaležnost, so lahko običajne stvari, ki nam sploh niso všeč. Zaradi tega ljudje s svojim pomanjkljivim umom in kratkim pogledom ne morejo prepoznati stvari, ki izražajo hvaležnost in spoštovanje do Allâhu ta'âlâ. Če načini hvaležnosti in spoštovanja Allâhu ta'âlâ niso prikazani s strani Njega, so lahko dejanja, ki veljajo za hvaljenje, žaljiva.

Torej, hvaležnost, ki jo je treba pokazati, in človeške dolžnosti, ki jih je treba storiti do Allâhu ta'âlâ s srcem, jezikom in telesom, so bile opredeljene s strani Allâhu ta'âlâ in posredovane s strani njegovega ljubljenega preroka "sall-Allâhu ta'âlâ "alaihi wa sallam"! Človeške dolžnosti, ki jih je pokazal in ukazal Allâhu ta'âlâ, se imenujejo **islam**. Človek se mu zahvaljuje tako, da sledi načinu, ki ga je učil njegov prerok. Allâhu ta'âlâ ne sprejema in ne mara nobene zahvale, nobenega čaščenja, ki je nezdružljivo s tem načinom ali izven njega, saj je veliko stvari, ki se ljudem zdijo lepe, islam pa jih ne odobrava in jih ima za grde.

Zato naj se ljudje, ki imajo razum, pri zahvaljevanju Allâhu ta'âlâ, prilagodijo Hadrat Muhammedu ''alaihis-salâm''. Njegova pot se imenuje **islam**. Oseba, ki sledi Mohamedu ''alaihis salâm'', se imenuje **musliman**. Zahvaljevanje Allâhu ta'âlâ, to je sledenje Muhammedu ''alaihis-salâm'',

se imenuje **'ibâda** (čaščenje). Učenje islama je dvodelno: versko in znanstveno.

1) Nauki, ki jih je treba verjeti s srcem in se imenujejo

Usûl-i-dîn ali nauki **îmân**. Na kratko, **îmân** pomeni verjeti v šest načel, ki jih je učil Mohamed ''alaihis-salâm'', in sprejeti islam ter se izogibati izrekanju in uporabi znakov nevere. Vsak musliman se mora naučiti znakov nevere (kufr) in se izogibati njihovi uporabi. Oseba z îmânom se imenuje **musliman.**

2) Nauki čaščenja, ki jih je treba izvajati s telesom in srcem, in tisti, ki se jim je treba izogibati s telesom in srcem. Nauki, ki jih je treba izvajati, se imenujejo **farz**, tisti, ki se jim je treba izogibati, pa se imenujejo **harâm**. Ti nauki se imenujejo **Furû-i-dîn ali Ahkâm-i-islâmiyya ali islamski nauki.**

[Reči **Kalima-i-tawhîd** in verjeti v dejstvo, ki ga sporoča, je sprva potrebno za vsako osebo. Kalima-i-tawhîd se glasi: "**Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah**" in pomeni: "Allah obstaja in je eden. Muhammad ''alaihis-salâm'' je njegov prerok." Verjeti v to dejstvo pomeni "imeti îmân" in "postati musliman". Oseba, ki ima îmân, se imenuje "**mu'min (vernik)" in "musliman**". Îmân mora biti stalen. Zato se je treba izogibati dejanjem, ki povzročajo nevero, in uporabi stvari, ki simbolizirajo nevero (kufr).

Koran al-kerîm je Allahova beseda. Allâhu ta'âlâ je poslal svojo besedo Mohamedu ''alaihis-salâm'' kot sporočilo prek angela po imenu Jebrâîl (Gabriel) ''alaihis-salâm''. Besede, uporabljene v Koranu al-kerîm, so v arabskem jeziku. Vendar jih je Allâhu ta'âlâ uredil tako, da jih je postavil eno ob drugo. Besede v **Koranu al-kerîm** so se spustile v âyats, tj. črke in besede, ki jih je Allâhu ta'âlâ razporedil drugo ob drugi. Pomeni, ki jih nosijo te črke in besede, izražajo Kalâm-i-ilâhî (Beseda Allâhu ta'âlâ). Te črke in besede (skupaj) imenujemo Koran al- kerîm. Pomeni, ki nosijo Kalâm-i-ilâhî, so prav tako Koran al-kerîm. Ta vidik Korana al-kerîm, tj. kalâm-i-ilâhî, ni stvaritev. Je večna in večna, tako kot drugi atributi Allâhu ta'âlâ. Vsako leto je Jebrâîl ''alaihis- salâm'' obiskal Allahovega poslanca, recitiral (âjate) Korâna al-kerîm, ki so bili že razodete, v istem vrstnem redu, kot so bile zapisane v Lawh-i-mahfûdh, [5]in naš blagoslovljeni prerok je ponavljal

[5] Oglejte si šestintrideseto poglavje tretjega fascikla Neskončne blaženosti.

za nadangelom. Ko je najboljši med ljudmi nameraval počastiti posmrtni svet s svojim blagoslovljenim obstojem, ga je dvakrat obiskal najdragocenejši angel in ponovil celoten Koran al-kerîm. Naš blagoslovljeni prerok in večina sahâb so se naučili Koran al-kerîm v celoti na pamet. V letu, ko je ljubljenec Allâhu ta'âlâ s svojim blagoslovljenim bitjem počastil onstranstvo, je Abű Bakr as-Siddîq, najzgodnejši khalîfa Allahovega poslanca, zbral Sahâbe, ki so se Koran naučili na pamet, in že zapisane dele, organiziral ad-hoc odbor in tako dosegel pisno besedilo celotnega Korana. Tako je nastala nebeška knjiga, imenovana **mushaf**, tj. pisni (ali tiskani) izvod Korana al-kerîm. Triintrideset tisoč Sahâbîjev se je zbralo in doseglo soglasje, da je vsaka črka obstoječega Mushafa na svojem pravem in izvirnem mestu.

Mohamedovi izreki ''alaihis-salam'' se imenujejo **hadîth-i- sherîfs**. Hadîth-i-sherîfs, katerih pomen je navdihnil Allâhu ta'âlâ, čeprav jih je izrekel Mohamed ''alaihis-salâm'', se imenujejo **hadîth-i-qudsîs**. Obstaja veliko knjig hadîth-i- sherîfs. **Bukhârî in Muslim** sta najbolj znana. Med zapovedmi Allâhu ta'âlâ se nauki, ki zapovedujejo verovanje, imenujejo **îmân**, tisti, ki jih je treba izvajati, se imenujejo farz, prepovedi pa se imenujejo **harâm**. Farzi in harâmi se skupaj imenujejo **Ahkâm-i-Islâmiyya**. Oseba, ki zanika vsaj enega od islamskih naukov, se imenuje **kâfir** (nevernik).

Druga nujna stvar, ki jo mora človek storiti, je, da očisti svoje srce. Ko rečemo "srce", razumemo dve stvari. Skoraj vsi ljudje imenujejo "srce" kos mesa v prsih. Srce v tem smislu obstaja tudi pri živalih. Drugo srce je nevidno srce, ki prebiva v ("snovnem") srcu. Tudi to drugo srce imenujemo "srce". O tem srcu pišejo verske knjige. To srce je tisto, ki spremlja nauke islama. To je srce, ki veruje ali zanika. Srce, ki verjame, je čisto. Srce, ki zanika, je umazano. Je mrtvo. Naša prva dolžnost je, da srce očistimo s trdim prizadevanjem. Čaščenje, zlasti opravljanje namaza in molitev (posebne molitve, imenovane) istighfâr, očisti srce. Če delamo škodo, umazano srce. Naš blagoslovljeni prerok je izjavil: "**Zelo veliko ponavljajte molitev istighfâr! Če musliman vztrajno ponavlja molitev, imenovano istighfâr, ga Allâhu ta'âlâ zaščiti pred vsemi boleznimi in nesrečami. Pošlje jim rizq** (hrano, preživetje) **s krajev, ki jih sploh ne pričakujejo." Istighfâr pomeni reči: "Estaghfirullah.**" Sprejetje molitve je pogojeno s tem, da je prosilec musliman, da opravi tawbo za storjene grehe ter da molitev izreče zavestno in z vero.

Molitve, izrečene z zatemnjenim srcem, ne bodo sprejete (s strani Allâhu ta'âlâ). Srce osebe, ki trikrat moli in petkrat dnevno vztrajno opravlja namâz, bo začelo govoriti. Molitev, izrečena samo z usti, ne da bi jo izreklo tudi srce, ne bo koristna.

Verski nauki, ki jih narekuje islamska religija, so nauki, zapisani v knjigah učenjakov **Ahl as-sunnat**. Med verskimi in islamskimi nauki, ki jih posredujejo učenjaki Ahl as-sunnat, so âyat-i-kerîmas in hadîth-i-sherîfs z neposrednim in odprtim pomenom, ki se zato imenujejo nass. Oseba, ki zanika vsaj enega od njih, postane **kâfir** (nevernik). Če prikriva svojo nejevero, se bo imenoval **munâfi**q. In imenovali ga bodo **zindiq**, če hkrati prikriva svojo nevero in se pretvarja, da je musliman, ter tako poskuša zavajati muslimane. Vendar pa zaradi nevere, ki je posledica napačne razlage nass z nejasnim pomenom, oseba ne bo postala kâfir. Odklon od prave poti Ahl as-sunnat pa bo osebo pripeljal v pekel. Zaradi vere v nassove z odprtim pomenom ta oseba ne bo večno v mukah; rešena bo iz pekla in bo sprejeta v raj. Ljudje te vrste se imenujejo **ljudje bid'at** ali s**kupine dalâlat**. Obstaja dvainsedemdeset skupin dalâlat. Nobeno od dejanj čaščenja ali uslug človeštvu, ki jih opravijo ti ljudje ali neverniki ali odpadniki, ne bo sprejeto (s strani Allâhu ta'âlâ); njihova dobrodelna dejanja jim v posmrtnem življenju ne bodo prinesla nič dobrega. Muslimani s pravilnim prepričanjem se imenujejo **Ahl as-sunnat wa-l-jamâ'at ali sunitski** muslimani. Sunitski muslimani so se pri opravljanju bogoslužnih dejanj razdelili v štiri (pravilno usmerjene) podskupine. Drug na drugega gledajo kot na muslimane iz (bistvene verske skupine, imenovane) Ahl as-sunnat, in se med seboj ljubijo.[6] Oseba, ki ne pripada nobeni od teh štirih skupin (madhhabov), ni sunitski musliman. Da je oseba, ki ni sunitski musliman, bodisi kâfir bodisi imetnik bid'ata, je zapisano v pismih, ki jih je napisal Hadrat Imâm Rabbânî, zlasti v dvesto šestinosemdesetem pismu prvega zvezka (njegovega velikega dela **Maktûbât**), pa tudi v **Tahtâwîjevi** opombi h knjigi z naslovom **Durr-ul-mukhtâr**, v poglavju z naslovom **Zebâyikh, in v al-Besâir.**

Če oseba, ki opravlja svoje bogoslužje v skladu z eno od štirih madhhab, stori grehe ali če naredi kakšno napako pri svojem bogoslužju, ji bo Allâhu ta'âlâ odpustil, če naredi tawba. Če ne naredi tawbe, mu bo Allâhu ta'âlâ

[6] Te štiri skupine (ali madhabi) so: V tem sklopu so: 1- Hanafî Madhhab; 2- Shâfi'î Madhhab; 3- Mâlikî Madhhab; in 4- Hanbalî Madhhab.

odpustil in ga ne bo nikoli spravil v pekel, če se bo tako odločil. Vendar ga bo mučil, če se bo tako odločil, vendar bo pozneje osvobojen mučenja. Tisti, ki ne verjamejo niti v eno od jasnih dejstev, ki jih je treba verjeti v islamu, to je tistih, ki jih slišijo celo nevedni ljudje, se imenujejo **kâfirji** (neverniki) in bodo podvrženi večnemu mučenju v peklu.

Obstajata dve vrsti kâfirjev: Kâfir z nebeško knjigo in tisti brez svete knjige. Če oseba z muslimanskimi starši opusti islam, se imenuje "**murtadd**" (odpadnik, odpadnik). Ibn ' bidîn 'rahimahullâhu ta'âlâ' navaja naslednje, ko obravnava ljudi, katerih nikâh (islamska poročna pogodba) postane harâm (prepovedana, neveljavna) zaradi njihovega şirk (politeizma, nevere). Ljudje, ki spadajo v eno od dvainsedemdesetih heretičnih skupin muslimanov in katerih herezija se je vendarle potopila v nevero: "Odpadniki, mulhidi, zindiqi, častilci ognja, ljudje, imenovani [brahmani, budisti,] bâtinîs, Ibâhatîs in Durzîs (druzi), malikovalci, starogrški filozofi in munâfiqi so vsi neverniki brez nebeških knjig." Tudi komunisti in prostozidarji so neverniki brez nebeških knjig. Kristjani in Judje, ki verjamejo v razodete nebeške knjige, kot sta **Taura in Sveto pismo**, ki sta bila kasneje interpolirana, so neverniki s knjigami. Če takšni ljudje pobožanujejo določeno bitje, postanejo **mušriki** (politeisti). Atributa Allâhu ta'âlâ, imenovana **Sifât-i-thubûtiyya in Sifât-i-dhâtiyya**, se imenujeta **atributa božanstva (ulûhiyyat).**

Če nevernik z nebeško knjigo ali brez nje sprejme islam, se bo izognil odhodu v pekel. Postal bo brezgrešni in čisti musliman. Vendar mora postati sunitski musliman. Postati sunitski musliman pomeni prebrati in se naučiti knjigo, ki jo je napisal eden od učenjakov (prave poti, imenovane) Ahl as-Sunna, ter prilagoditi svoj îmân, dejanja in besede temu, kar se nauči iz te knjige. V svetu se to razume iz jasnih besed in dejanj osebe, katera so izrečena in storjena brez darûra (močne nujnosti ali prisile), če je musliman ali ne. To postane dokončno v zadnjem dihu, če je oseba odšla na drugi svet z îmân. Če musliman s hudimi grehi naredi tawbo zanje, mu bo zagotovo odpuščeno in bo postal brezgrešni, čisti musliman. V knjigah 'ilm al- hâl, na primer v knjigi z naslovom **Verovanje in islam** (sedanja knjiga) in v šestih fasciklih **Neskončne blaženosti**, je podrobno razloženo, kaj je tawba in kako bo opravljena].

ÎMÂN IN ISLAM

V tej knjigi, **I'tiqâd-nâma**, bo pojasnjena Prerokova "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" hadîth-i-sherîf o îmân in islam. Upam, da bo z blagoslovom tega hadîth-i-sherîf vera muslimanov popolna in da bodo tako dosegli odrešitev in srečo. In ponovno upam, da bo to povzročilo, da bom jaz, Khâlid, katerega grehi so tako številni, odrešen. Naj Allâhu ta'âlâ, v katerega imam močno prepričanje, da ne potrebuje ničesar ter, da so njegove usluge in blagoslovi tako obilni, in kateri zelo pomiluje svoje sužnje, odpusti temu ubogemu Khâlidu, katerega imetje je tako malo in srce tako črno, njegove neprimerne besede in sprejme njegova pomanjkljiva dejanja čaščenja. Naj nas varuje pred zlobo prevarantskega, lažnivega satana [in pred zavajanjem z lažnimi, napačnimi besedami in spisi sovražnikov islama] in naj nas naredi srečne! On je najbolj usmiljen med usmiljenimi in najbolj radodaren med radodarnimi.

Islamski učenjaki določajo, da mora vsak musliman ali muslimanka **mukallaf**, ki je dosegel starost razsodnosti in pubertete, poznati in pravilno verjeti v as-Sifât adh-Dhâtiyya[7] in v as-Sifât ath- Thubûtiyya[8] Allâha ta'âlâ. o je tisto, kar je v prvi vrsti obvezno (fard) za vsakogar. Če tega ne veš, to ni opravičilo, temveč greh. Khâlid ibn Ahmad al-Baghdâdî te knjige ni napisal zato, da bi drugim pokazal svojo superiornost in znanje ali da bi postal slaven, temveč zato, da bi za seboj pustil opomin, službo. Naj Allâhu ta'âlâ pomaga ponižnemu Khâlidu[9] s svojo močjo in po blagoslovljeni duši svojega preroka! min.

Vse, kar ni Allâhu ta'âlâ, se imenuje **ma-siwâ** ali 'âlam (stvarstvo, vesolje), ki se zdaj imenuje "**narava**". Vsa bitja so bila neobstoječa. Allâhu ta'âlâ je tisti, ki jih je ustvaril vse. Vsi so **mumkin** (ki lahko nastanejo iz neobstoja) in

[7] Allâhu ta'âlâ ima šest lastnosti, ki se imenujejo **As-Sifât adh-Dhâtiyya: al-Wujûd**, obstoj; **al-Qidam**, biti brez začetka in večno v preteklosti; **al-Baqâ**', biti brez konca in večno v prihodnosti; **al-Wahdâniyya**, ne imeti partnerja ali enakovrednega partnerja; **al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith**, biti v vsakem pogledu različen od vsakega bitja; al-**Qiyâmu bi nafsihi**, obstajati sam ali ne potrebovati ničesar za svoj obstoj. Nobeno bitje nima nobene od teh šestih lastnosti, niti ni v nikakršnem razmerju z njimi. Pripadajo izključno Allâhu ta'âlâju. Nekateri islamski učenjaki so rekli, da sta al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith in al-Wahdâniyya enaka in da je število as-Sifât adh-Dhâtiyya pet.

[8] Glej strani 6, 19 in 33.

[9] Khâlid-i Bagdâdî je umrl v Damasku leta 1247 [1826 n.št.].

hâdith (ki so nastali iz ničesar); to pomeni, da lahko nastanejo, medtem ko so neobstoječi, in da so nastali, medtem ko so bili neobstoječi. Hadîth-i-sherîf: "**Allâhu ta'âlâ je obstajal, nič drugega ni obstajalo,**" kaže, da je to res.

Drugi dokaz, da so celotno vesolje in vsa bitja hâdith, je dejstvo, da se bitja ves čas preoblikujejo in spreminjajo eno v drugo; dejansko se nekaj qadîm (brez začetka) ne bi smelo nikoli spremeniti. Dhât (Oseba, Bistvo) in Atributi Allâhu ta'âlâ so qadîm in se nikoli ne spreminjajo.[10] Spremembe v bitjih ne morejo priti iz pretekle večnosti. Imeti morajo začetek in nastati iz elementov ali snovi, ki morajo biti ustvarjene iz neobstoja.

Še en dokaz za dejstvo, da je vesolje mumkin, torej da lahko nastane iz neobstoja, je, da so bitja, kot vidimo, hâdith, torej da nastanejo iz ničesar. tu sta dve bitji: **mumkin** in **Wâjib**.[11] Če bi le ali če Wâjib al-wujûd ne bi obstajal, ne bi bilo ničesar.[12] Zato mumkin ni mogel nastati ali pa ostane sam zase. Če neka moč ne bi vplivala nanjo, bi vedno ostala neobstoječa in ne bi mogla nastati. Ker mumkin ni mogel ustvariti samega sebe, seveda tudi ni mogel ustvariti drugih mumkinov. To, kar je ustvarilo mumkin, mora biti Wâjib al-wujûd. Obstoj 'âlama kaže, da obstaja stvarnik, ki ga je ustvaril iz ničesar. Tako je Edini Stvarnik vsega, kar so mumkini, bitja, edini Wâjib al-wujûd, ne da bi bil hâdith ali mumkin, temveč vedno obstoječ in qadîm (večen). "Wâjib al-wujûd" pomeni, da njegov obstoj ne izhaja iz nečesa drugega, temveč iz njega samega, se pravi, da vedno obstaja sam in da ga ni ustvaril nekdo drug. Če temu ne bi bilo tako, potem bi moral biti bitje

[10] Vendar se v vesolju stanje snovi spreminja s fizikalnimi dogodki. Pri kemijskih reakcijah se spreminja bistvo ali struktura snovi. Vidimo, da predmeti ali snovi prenehajo obstajati in se spremenijo v druge snovi. Danes pri atomskih spremembah in jedrskih reakcijah, ki so jih odkrili pred kratkim, tudi snov ali element preneha obstajati in se spremeni v energijo.

[11] "Wujûd" pomeni "obstoj, bitje". Obstajajo tri vrste obstoja. Prva je Wâjib al-wujûd, nujni obstoj. Vedno obstaja. Nikoli prej ni bil neobstoječ in tudi v večni prihodnosti ne bo prenehal obstajati. Samo Allâhu ta'âlâ je Wâjib al- wujûd. Drugi je mumtani' al-wujûd, ki ne more obstajati. Nikoli ne bi smel obstajati. Takšen je sharîk al-Bârî' (partner Allâhu ta'âlâ). Drug bog, ki je partner Allâhu ta'âlâ, ali podoben njemu, ne more nikoli obstajati. Tretji je mumkin al-wujûd, ki lahko obstaja ali pa tudi ne. Tako kot vesolje, vsa bitja brez izjeme. Nasprotje wujûdu je 'adam (neobstoj). Vsa bitja so bila v 'adamu, bila so neobstoječa, preden so začela obstajati.

[12] Nastanek iz neobstoja je namreč sprememba, dogodek, in v skladu z našim znanjem fizike mora na snov delovati zunanja sila, katere vir mora biti pred snovjo, da bi se v njej zgodila sprememba.

(mumkin in hâdith), ki ga je ustvaril nekdo drug. To pa je v nasprotju s tem, kar je izpeljano zgoraj. V perzijščini "**Khudâ**" (ki se uporablja kot ime za Allaha) pomeni "vedno samobivajoč, večen".

Vidimo, da so razredi bitij v osupljivem redu, znanost pa vsako leto odkriva nove zakone tega reda. Stvarnik tega reda mora biti **Hayy** (večno živeči), '**Alîm** (vsevedni), **Qâdir** (vsemogočni), **Murîd** (vsevoljni), **Samî'** (vse slišeči), **Basîr** (vse vidoči), **Mutakallim** (vse govoreči) in **Khâliq** (stvaritelj),[13] kajti smrt, nevednost, nezmožnost ali biti pod prisilo drugih, gluhost, slepota in neumnost so vse napake, nepopolnosti. Nemogoče je, da bi bile takšne pomanjkljive lastnosti pri Njem, ki je ustvaril ta 'âlam ali kâ'inât (vsa bitja) v takšnem redu in ki jih varuje pred izničenjem.[14]

Poleg tega vidimo zgornje lastnosti popolnosti tudi pri bitjih. On jih je ustvaril v svojih bitjih. Če te lastnosti ne bi obstajale v njem, kako bi jih lahko ustvaril v svojih bitjih in bi bila Njegova bitja nad njim.

Dodati moramo tudi, da bi moral imeti stvarnik vseh teh svetov bitij vse lastnosti popolnosti in superiornosti ter nobene lastnosti pomanjkljivosti, saj nekdo, ki je pomanjkljiv, ne more biti ustvarjalen.

Poleg teh razumnih dokazov âyat-i kerîmas in hadîth-i-sherîfs jasno pojasnjujejo, da ima Allâhu ta'âlâ atribute popolnosti. Zato o tem ni dovoljeno dvomiti. Dvom povzroča nejevero. Omenjenih osem lastnosti popolnosti se imenuje as-**Sifât ath-Thubûtiyya**. Allâhu ta'âlâ ima vseh osem lastnosti popolnosti. V Njegovi osebi, bistvu, lastnostih ali dejanjih ni nobene napake, motnje ali spremembe. **Sifât- adh-Dhâtiyya** in **Sifât-adh-Dhâtiyya** se imenujeta **atributa Ulûhiyata** (Božanstva). Če oseba verjame, da ima bitje Ulûhiyyatove atribute, postane **mushrik** (politeist).

---

[13] To je osmi Sifât ath-Thubîtiyya Allâhu ta'âlâ.

[14] Vsako bitje, od atoma do zvezd, je bilo ustvarjeno z določenimi izračuni in zakoni. Pravilnost znanih zakonov fizike, kemije, astronomije in biologije osupla človeški um. Celo Darwin je moral povedati, da se mu je ob misli na urejenost in prefinjenost zgradbe očesa zdelo, kot da bi se mu zmešalo. Zrak je mešanica dušika (78 %), kisika (21 %) in žlahtnih (inertnih) plinov (1 %). Je zmes in ne spojina. Če bi bilo kisika več kot 21 odstotkov, bi nam zgorela pljuča. Če bi ga bilo manj kot 21 odstotkov, ne bi mogel zažgati hranilnih snovi v krvi. Ljudje in živali ne bi mogli živeti. Ta odstotek, 21, se nikoli in nikjer ne spremeni, niti med dežjem. In to je velik blagoslov. Konstrukcija očesa je v primerjavi s tem čudežem navaden nič. Ali je mogoče, da bi bil tisti, ki je ustvaril vse zakone, občutljive izračune in formule, ki jih učijo kot znanstveno znanje, pomanjkljiv?

TEMELJI ISLAMA

S pomočjo in močjo, ki jo daje Allah dželle-šanuhu, ki ohranja vse aleme v obstoju in daje vse usluge in darila in nikoli ne spi, zdaj smo začeli razlagati blagoslovljeni citat našega preroka 'sallallahu alejhi ve sellem'.

Naš dragi in vzvišeni vodja Omer- ibnul-Hattab "radiy- Allâhu ta'âlâ 'anh', ki je bil pogumen vodja muslimanov, eden od najvišjih spremljevalcev preroka, in je bil znan po svoji resnicoljubnosti, navaja:

"To je bil dan, ko nas je bilo nekaj, Sahâba, v prisotnosti in služenju Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem'." Ta dan, ta ura je bila tako blagoslovljena, tako dragocena, da bi jo človek težko doživel še enkrat. Tistega dne mu je pripadala čast, da je bil v Prerokovi družbi, v njegovi bližini, in da je videl njegov čudoviti obraz, ki je bil hrana, mir in zadovoljstvo za dušo. Da bi poudaril vrednost in čast tega dne, blagoslovljeni Sahâbî pravi: "To je bil dan ..." Ali lahko obstaja še kakšen tako časten in dragocen čas, kot je tisti, v katerem človeka doleti, da vidi Gabriela (Jibrîla, nadangela Gabriela alejhisselam) v podobi človeškega bitja, da sliši njegov glas in da iz blagoslovljenih ust Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem sliši znanje, ki ga ljudje potrebujejo tako lepo in jasno, kot je mogoče?

"Približal se je moški, kot da bi vzhajala polna luna. Njegova oblačila so bila izredno bela, lasje pa zelo črni. Na njem ni bilo videti znakov potovanja, kot sta prah in znoj. Nihče od nas, Sahâba preroka Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem ', ga ni prepoznal, tj. ni bil eden od ljudi, ki smo jih videli ali poznali že prej. Usedel se je v navzočnosti Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem ". Svoja kolena je položil v bližino Prerokovih blagoslovljenih kolen." Ta oseba v podobi človeške figure je bil angel z imenom Gabriel. Čeprav se zdi, da je njegov način sedenja nezdružljiv z obnašanjem (**âdâb**), nam je pokazal zelo pomembno dejstvo: pri učenju verskega znanja sramežljivost nima mesta, prav tako pa ponos ali aroganca ne postaneta mojstra. Gabriel je želel ashabom pokazati, da bi moral vsakdo svobodno vprašati učitelje, kar želi vedeti o islamu, ne da bi se pri tem počutil sramežljivo, saj pri učenju Islama ne sme biti sramežljivosti ali zadrege pri izvajanju, učenju ali spoznavanju dolžnosti do Allaha.

"Ta plemenita oseba je položila roke na Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem ' blagoslovljena kolena. Vprašal je Rasûlullaha: '**O Allahov poslanec! Povej mi, kaj je Islam in kako postati musliman.**"

Leksikalni pomen besede "**islam**" je "podrediti se". Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem' je pojasnil, da je beseda 'islam' skupno ime petih osnovnih elementov islama, kot sledi:

1. *Rasûlullah "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam"* je dejal, da je prvi od petih bistvenih elementov islama "izreči ***Kalimat* šehadet**"; to pomeni, da je treba reči: ***"Esh'hadu an lâ ilâha il-l-Allah wa esh'hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluh.***" Z drugimi besedami, diskretna oseba, ki je dosegla starost pubertete in lahko govori, mora glasno reči: "**Na zemlji ali na nebu ni nikogar razen Allâhu ta'âlâ, ki bi bil vreden čaščenja. Resnično bitje, ki ga je treba častiti, je samo Allâhu ta'âlâ.** *On je Wâjib ul- wujûd*. V njem obstajajo vse vrste superiornosti. On je brez pomanjkljivosti. Njegovo ime je **Allah**," in v to absolutno verjeti z vsem srcem. Prav tako je treba reči in verjeti:"Najbolj plemenita oseba, ki je imela rožnato kožo, belo rdečkast, svetel in lep obraz, črne oči in obrvi; ki je imela blagoslovljeno široko čelo, lepe manire in vedenje; katere senca ni nikoli padla na tla, ki je bila mehkega govora in so jo imenovali Arabec, ker je bil rojen v Mekki iz hašemitskega rodu, po imenu **Muhammad ibn 'Abdullah, je človeški suženj Allahov dželle- šanuhu *('*abd) in poslanec (*Rasûl*).**" Prerokova mati je bila Hadrat mina bint Wahab. Rodil se je v Mekki [ob zori v ponedeljek, 20. aprila 571 po Kr.] Ko je bil star štirideset let, v letu, ki se imenuje leto 'Bi'that', so mu sporočili, da je prerok. Nato je trinajst let v Mekki vabil ljudi k islamu. Nato se je po ukazu Resulullah alejhi ve sellem izselil v Medino. Tam je povsod širil islam. Deset let po hidžratu (hegiri) je umrl v Medini v ponedeljek 12. julija 632 (Rabî' al-awwal).[15]

[15] Po mnenju zgodovinarjev je prerok vstopil v jamo na Sawr Mountain proti večeru v četrtek, 27. Safar, 622 A.D.med selitvijo iz al-Mekkat al-Mukarrama v al-Madînatal-Munawwara. Jamo je zapustil v ponedeljek zvečer in vstopil v Qubâ, četrt blizu Medîne, v ponedeljek, 8. rabî'ul-awwal (20. september po gregorijanskem koledarju in 7. september po julijanskem). Ta srečni dan je postal začetek muslimanskega hijrî(Hegiral) - Shemsî (sončni) koledar). Začetek koledarja Hijrî Shemsî, ki so ga sprejeli šiiti, je šest mesecev prej. To pomeni, da je praznik Nawruz nevernikov Mejûsî (ogen verniki) se začne 20. marca. V četrtek, ko sta bila dan in noč v vseh krajih na svetu enako dolga, je ostal v Qubâ in v petek zapustil četrt ter še isti dan vstopil v Medino. Začetek meseca muharram istega leta (petek, 16. junij) je bil sprejet kot začetek koledarja **hidžre Qamarî**. Novi (lunarnega) leta Qamarî je bil 16. julij, petek.
Leto Hijrî shemsî, ki sovpada s katerim koli zahodnim novim letom, je 622 let prej kot to zahodno novo leto. Zahodno leto, ki sovpada s katerim koli dnevom leta Hijrî shemsî, pa je 621 let pozneje od novega leta Hijrî shemsî.

2. Druga od petih bistvenih zahtev islama je "petkrat na dan **opraviti molitev,** imenovano **namaz** (ali *salat*), izpolniti njene pogoje in upoštevati njene (bistvene zahteve, imenovane) farzi, **ko nastopi čas za vsako molitev**". Za vsakega muslimana je farz, da petkrat dnevno opravlja namâz, pri čemer vsak namâz opravi v predpisanem času, ne prej ne pozneje, in da ve, da ga opravlja v predpisanem času.[16] Hud greh je, če opraviš namâz pred začetkom predpisanega časa; to je večinoma posledica uporabe napačnih koledarjev, ki jih pripravijo nevedni in lâ-madhabî ljudje; tak namâz ne bo sahîh (veljaven). (Lâ-madhhabî ljudje so tisti, ki se niso prilagodili nobeni od štirih Madhhab.) Zaradi te napačne usmeritve muslimani opravljajo zgodnejši del sunnata zgodnje popoldanske molitve in del farz večerne molitve v svojem (grešnem) času, imenovanem kerâhat (ali karâhat). (Časi kerâhat so razloženi v četrtem fasciklu **Neskončne blaženost**i in tudi na notranji strani mehke platnice knjige z naslovom **Miftâh-ul- Janna.** Glej tudi opombo[1] spodaj.) Namâz je treba opraviti ob upoštevanju njegovih farz, wâjibov in sunnah, s srcem vdanim Allâhu ta'âlâ in pred iztekom predpisanega časa. V Koranu al-kerîm se namâz imenuje "**salât**". Salât pomeni človekovo molitev, angelovo izgovarjanje istighfâr ter sočutje in usmiljenje Allâhu ta'âlâ. V islamu salât pomeni opravljanje določenih dejanj, recitiranje določenih stvari, kot je prikazano v knjigah 'ilm al-hâl. Salât se začne z besedami "**Allâhu akbar**", ki se imenujejo "**takbîr al-iftitâh**", in se izreče po dvigu rok do ušes ter zaključi po sklenitvi rok pod popkom (za moške). Zaključi se s selâm, ki se opravi z obračanjem glave na desno in levo ramo na koncu zadnjega sedečega položaja.

3. Tretji bistveni element islama je "**plačevanje zakata za svoje premoženje**". Leksikalni pomen besede zakat je "čistost, hvaljenje, postati dober in lep". V islamu **zakât** pomeni, "da oseba, ki ima **premoženje zakâ**t več, kot ga potrebuje, in v določenem znesku, imenovanem **nisâb**, loči določen znesek svojega premoženja in ga da muslimanom, imenovanim v Koranu al-kerîm, ne da bi se ga okoristila". Zakât se plačuje sedmim vrstam ljudi. V vseh štirih medhabah obstajajo štiri vrste zakâta: zakât zlata in srebra, zakât trgovskega blaga, zakât živine [ovce, koze in govedo], ki se več kot pol leta pasejo na poljih, in zakât vseh vrst nujnih snovi, pridobljenih iz zemlje. Ta

[16] Za podrobne informacije o namazu preberite četrti fascikel Neskončne blaženosti. Glej tudi knjigo z naslovom Miftâh-ul-Janna. Njena angleška različica je na voljo pri Hakîkat Kitâbevi, Istanbul, Turčija.

četrta vrsta zakata, imenovana "**ushr**", se plača takoj, ko je pridelek požet. Ostali trije se plačajo eno leto po tem, ko dosežejo znesek nisâb.

4. Četrti bistveni element islama je "**postiti se vsak dan v mesecu ramazanu**". Post se imenuje "**sawm**". Sawm pomeni zaščititi nekaj pred nečim drugim. V islamu sawm pomeni zaščititi se pred tremi stvarmi [med dnevi] meseca ramadana, kot jih je zapovedal Allâhu ta'âlâ: jedjo, pitjem in spolnim odnosom. Mesec ramadan se začne, ko na (zahodnem) obzorju zagledamo mlado luno. Ne sme se začeti ob času, izračunanem v koledarjih.

5. Peta bistvena zahteva islama je, da "**sposoben človek enkrat v življenju opravi hadž** (romanje)". Za sposobnega človeka, ki ima dovolj denarja za pot v mesto Mekka in povratek iz njega, poleg premoženja, ki zadostuje za preživetje njegove družine, ki ga pusti za seboj, dokler se ne vrne, je fard, da enkrat v življenju opravi *tawâf* okoli Ka'ba in Waqfa na ravnini 'Arafât, če bo pot varna in če bo njegovo telo zdravo.

"Ko je slišal te odgovore od Rasûlullah" sall-Allâhu ta'âlâ "alaihi wa sallam", je ta oseba rekla: "**Yâ Rasûl-Allah! Povedal si resnico**. " Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu 'anh' je dejal, da so bili prisotni sahâbi osupli nad obnašanjem te osebe, ki je postavila vprašanje in potrdila, da je bil odgovor pravilen. Človek sprašuje z namenom, da bi se naučil, česar ne ve; če pa reče: "Povedal si resnico," pomeni, da jo že pozna.

Najvišja od petih zgoraj naštetih osnov je izgovoriti Kalimat ash-shahâda in verjeti v njegov pomen. Naslednja najvišja je opravljanje namaza. Sledi post. Nato sledi hadž. Zadnji je plačevanje zakata. Enotno je gotovo, da je Kalimat aš-šahada je najvišji. O zaporedju ostalih štirih večina islamskih učenjakov pravi enako, kot smo povedali zgoraj. Kalimat ash-shahâda je bil prvi, ki je na začetku islama postal farz. Namâz petkrat na dan je postal farz na noč Mi'râj v dvanajstem letu Bi'that, leto in nekaj mesecev pred Hegiro. Post med ramadanom je postal farz v mesecu ša'banu, drugo leto po hegiri. Plačevanje zakata je postalo *farz* v mesecu ramadanu, v istem letu, ko je post postal *farz*. Hadž pa je postal *farz* v devetem letu hegire.[17]

[17] Podrobne informacije o namazu, postu, zakatu, hadžu in mi'raju so na voljo v četrtem fasciklu **Neskončne blaženost**i, v drugem, prvem in sedmem poglavju petega fascikla ter v šestdesetem poglavju tretjega fascikla. Bi'that pomeni, da je Allâhu ta'âlâ poslal svojega blagoslovljenega nadangela, Hadrat Jebrâ'îl, k svojemu ljubljenemu preroku, da bi mu povedal, da je zadnji prerok. Hegira (hidžrat) pomeni Rasûlullahovo "sall-Allâhu 'alaihi wa sallam" selitev iz Mekke v Medino.

Če oseba zanika, ne verjame, zavrača, se norčuje iz enega od teh petih bistvenih elementov islama ali se mu izmika, postane nevernik, naj nas Allah zaščiti! Podobno postane nevernik tisti, ki ne sprejme nobene od stvari, ki so soglasno in jasno razglašene za halâl (dovoljeno) ali harâm (prepovedano), ali ki pravi halâl o harâm ali harâm o halâl. Če nekdo zanika ali ne mara enega od neizogibno znanih islamskih naukov, tj. naukov, ki jih slišijo in poznajo tudi preprosti ljudje, ki živijo v muslimanskih deželah, postane nevernik.[18] Če preprosta oseba ne pozna naukov, ki niso tako splošno razširjeni ali ni nujno, da jih pozna, ni v zanikanju (kufr); je grešnik (fisq).

Njihove matere, očetje, možje in bratje, ki jim dovolijo, da gredo tako ven, in ki menijo, da je to primerno, ter jih odobravajo, bodo delili njihove grehe in muke; to pomeni, da bodo v celoti goreli v peklu. Če bodo naredile tawbo, jim bo odpuščeno in ne bodo zgorele. Allâhu ta'âlâ ima rad tiste, ki naredijo tawbo. V tretjem letu hegire je bilo dekletom in ženskam, ki so dosegle puberteto, ukazano, da se ne smejo kazati moškim nâmahram in da se morajo pokriti. (Glej osmo poglavje četrtega fascikla Neskončne blaženosti.)

Ne smemo verjeti lažem britanskih vohunov, ki jih ponavljajo njihovi zvijačni in podvrženi posnemovalci, ki pravijo, da se ženske niso pokrivale pred razodetjem hijâb (pokrivanje žensk) in da so tako imenovano zapoved pozneje izumili učenjaki (islamske znanosti), imenovane Fiqh.

Če nekdo pravi, da je musliman, mora vedeti, ali je nekaj, kar naj bi storil, v skladu z islamom ali ne. Če tega ne ve, mora to izvedeti tako, da vpraša učenjaka iz skupine Ahl as-sunnat ali prebere knjige, ki so jih napisali učenjaki iz te kategorije. Če njegovo dejanje krši islam, ne bo oproščen greha ali krivoverstva, ki ga je to dejanje povzročilo. Vsak dan

[18] Na primer, jesti svinjino, uživati alkoholne pijače, igrati igre na srečo; ženska ali dekle se drugim kaže brez pokrivanja glave, las, rok in nog ter moški se drugim kaže brez pokrivanja dela med koleni in popkom - vse to je harâm. To pomeni, da je Allâhu ta'âlâ prepovedal ta dejanja. Štiri Madhabe, ki razlagajo zapovedi in prepovedi Allâhu ta'âlâja, so različno opisale mejo, ki označuje konec awrat delov moškega telesa, tj. delov moškega telesa, ki so harâm (prepovedani), da bi jih moški kazal drugim in da bi jih drugi gledali. Za vsakega muslimana je farz, da pokrije tiste dele telesa, ki jih opisuje madhaba, ki ji pripada. Prav tako je harâm, da drugi gledajo tiste, ki teh delov telesa nimajo pokritih. V **Kimyâ-yi Saâdet** je zapisano, da je za ženske in dekleta harâm, če gredo ven brez pokritja glave, las, rok, nog, in prav tako je harâm, če gredo ven s tankimi, okrašenimi, tesnimi in s parfumi odišavljenimi oblekami.

mora opravljati tawbo v pravem pomenu besede. Ko bo opravil tawbo, bo greh ali krivoverstvo (povzročeno s tem dejanjem) zagotovo odpuščeno. Če tawbe ne opravi, bo za to plačal na svetu in v peklu. Vrste kazni (ki ga bodo doletele) so zapisane v različnih delih naše knjige. (Glej tudi deseto poglavje šestega fascikla **Neskončne blaženosti.**)

Deli telesa, ki jih morajo moški in ženske pokriti med namazom in drugje, se imenujejo "**deli awrat**". Če nekdo pravi, da islam ne predpisuje določenega dela v imenu awrat, postane nevernik. Nekateri deli telesa so awrat v skladu z ijma' (soglasjem, konsenzom) vseh štirih madhhab (in ti awrat deli se razlikujejo glede na spol). Če oseba zanemarja pomen pokrivanja teh delov svojega telesa ali ne gleda izpostavljenih awrat delov telesa drugih, tj. če ne čuti strahu pred muko (ki jo bo povzročila kršitev te prepovedi), postane nevernik. Pri moškem telesu deli med medenico in koleni po Hanbalîjevi Madhabi niso awrat.

Če oseba reče: "Jaz sem musliman," se mora naučiti islamskih načel in dejanj, ki so farz (obvezna) in tista, ki so harâm (prepovedana), s soglasjem (ijma') štirih madhhabov, in mora temu posvetiti ustrezno pozornost. Nepoznavanje ni veljaven izgovor. To je enako namerni neveri. Celotno žensko telo, razen rok in obraza, je po vseh štirih Madhhabih awrat. Tako je tudi v primeru, ko ženska razkriva svoje dele awrat, poje ali govori (na glas) hvalnico, imenovano Mawlid, v navzočnosti moških.Če oseba rahlo izpostavi del svojega telesa, ki ni awrat z ijma', tj. ki ni awrat v enem od drugih treh Madhhabov, (čeprav je to awrat po njegovem Madhhabu in dveh od drugih treh Madhhabov), bo storil hud greh, čeprav zaradi te kršitve ne bo postal nevernik. Primer tega je, da moški razkrije svoje noge med medenico in koleni (ki, kot smo že rekli, niso awrat v Hanbalîjevem Madhhabu, čeprav so awrat v drugih treh Madhhabih). Farz je, da se naučite islamskih načel, ki jih ne poznate. Takoj ko se jih naučite, morate narediti tawbo in pokriti svoje awrat dele (ki jih morda ne pokrivate, ker se ne zavedate, da so to vaši awrat deli). Laž, klevetanje, obrekovanje, kraja, goljufija, izdajstvo, prizadetost čustev nekoga, delanje prevar, uporaba tuje lastnine brez dovoljenja, neplačevanje plačila za delavca ali vratarja, upor, tj. nasprotovanje zakonom in ukazom vlade, in neplačevanje davkov so prav tako grehi. Če jih storite proti nevernikom ali v nemuslimanskih državah, je to prav tako harâm.

OSNOVE VEROVANJA

"Ta vzvišena oseba je ponovno vprašala:" **O Resullah! Povej mi , kaj je îmân.**" Ko je vprašal, kaj je islam, in je dobil odgovor, je Gabriel alejhisselam'' prosil našega učitelja (sejjida) Resul-ekrema Sallallahu alejhi we sellem', naj razloži bistvo in resničnost imana. Leksikalno îmân pomeni "vedeti, da je oseba popolna in resnicoljubna, ter verjeti vanjo". V islamu "îmân" pomeni verjeti v dejstvo, da je Resul-i-ekrem Sallallahu alejhi we sellem" prerok Allâhu ; da je Nabî, od njega izbrani poslanec, in to reči z vero v srcu; in verjeti na kratko, kar je na kratko sporočil, in verjeti podrobno, kar je podrobno sporočil od Allâha in izgovoriti Kelime-i šehadet, kadar je mogoče. Močan îmân je takšen, da močno verujemo v Allaha ta'âlâ in njegove atribute, smo o tem popolnoma prepričani na pamet, si prizadevamo za njegovo milost (ridâ') in tečemo k njegovi lepoti (jamâl) ter se varujemo njegove jeze (ghadab) in muk (jalâl). Ta îmân si moramo trdno zapisati v srce kot napis na marmor.

Îmân in islam sta enaka. V obeh je treba verjeti v pomen kelime-i šehadet. Čeprav se razlikujeta na splošno in v podrobnostih ter imata različne leksikalne pomene, v islamu med njima ni razlike.

Ali je îmân ena stvar ali kombinacija delov? Če je kombinacija, iz koliko delov je sestavljen? Ali so dejanja ali ibadeti[19] vključeni v îmân ali ne? Ali je prav, da med besedami "imam îmân" dodamo "inšallah" ali ne? Ali je îmân majhen ali velik? Ali je îmân bitje? Ali je v moči posameznika, da veruje, ali so verniki verovali pod prisilo? Če v verovanju obstaja sila ali prisila, zakaj je bilo vsem zapovedano, da morajo verovati? Dolgo bi trajalo, da bi vse to razložili enega za drugim. Zato na njih ne bomo odgovarjali ločeno. Vendar pa je treba vedeti, da v skladu z Eš ari mezhebu in Mu'tazila ni jâ'iz (verjetno), da bi nam Allâh ukazal narediti nekaj, kar ni mogoče. Po mnenju Mu'tazile pa ni jâ'iz, da bi Allâhu ta'âlâ ukazal nekaj, kar je mogoče, vendar ni v človekovi moči. Po mnenju Ash'arî je to jâ'iz, vendar tega ni ukazal. Ukaz ljudem, naj letijo po zraku, je te vrste. Niti v îmân niti v 'ibâdât Allâhu ta'âlâ ni zapovedal svojim bitjem, naj naredijo nekaj, česar ne bi mogla storiti. Zaradi tega je oseba, ki zblazni ali postane ghâfil (pozabljiv, neveden) ali zaspi ali umre, medtem ko je musliman, še vedno musliman, čeprav ni v stanju potrditve..

[19] Dejanja čaščenja.

V tem hadisu ne smemo razmišljati o leksikalnem pomenu "îmân", saj v Arabiji ni bilo niti enega navadnega človeka, ki ne bi poznal njegovega leksikalnega pomena: "upoštevanje resnicoljubnosti, prepričanja. Zagotovo ga je poznal tudi Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în'; toda Gabriel alejhisselam' je želel naučiti pomen îmân Sahâbat al-kirâm z vprašanjem, kaj îmân pomeni v islamu. In Resulullah sallallahu alejhi ve sellem ' je dejal, da **îmân** pomeni verovanje v šest določenih dejstev:

1. "**Najprej je treba verjeti v Allaha**" je dejal. Îmân pomeni iskreno verjeti v šest določenih dejstev, tako da jih odkriješ s pomočjo kashf (razodetja) ali wijdân (vesti) ali z razumevanjem 'aql (intelekta, razuma) s pomočjo dokaza ali z zaupanjem in sledenjem ugledni in odobreni izjavi, ter to potrditi z jezikom.

Prvo od teh šestih dejstev je, da je Allâh dželležanuhu Vadžib-ul-vudžud in pravi Ma'bûd (tisti, ki ga je treba častiti) ter Stvarnik vseh bitij. Zagotovo je treba verjeti, da On sam ustvarja vse [vsako snov, atome, elemente, molekule, spojine, organske snovi, celice, življenje, smrt, vsak dogodek, vsako reakcijo, vse vrste moči in vrste energije, gibanja, zakone, duhove, angele in vsako živo ali neživo bitje iz ničesar ter vse omogoča preživetje] na tem in onem svetu brez snovi, časa ali podobnosti, iz neobstoja. Kot je ustvaril vsa bitja v vesolju [v enem samem trenutku, ko jih še ni bilo], tako bo tudi [ustvaril nekatera od njih eno iz drugega, in ko bo prišel čas sodnega dne, bo v enem samem trenutku] vse izničil. On je Stvarnik, lastnik in absolutni vladar vseh bitij. Verjeti in priznati je treba, da ni nikogar, ki bi mu lahko vladal, mu ukazoval ali mu bil nadrejen. Vsaka vrsta nadrejenosti, vsak atribut popolnosti pripada samo Njemu. Pri Njem ne obstaja nobena napaka ali pomanjkljiva lastnost. On je zmožen storiti, kar hoče. Kar počne, ni namenjeno temu, da bi bilo koristno zanj ali za druge. Ne počne nečesa za nagrado. V vsem, kar počne, pa so skriti vzroki (končna modrost), uporabe, blagoslovi in usluge.

Allâhu dželle-šanuhu ni treba storiti, kar je dobro in koristno za njegova bitja, niti mu ni treba nagraditi nekaterih ljudi ali mučiti drugih. Njegovi superiornosti in dobrohotnosti bi ustrezalo, če bi vse grešnike pripeljal v raj. Njegova pravičnost pa bi bila, če bi vse tiste, ki ga ubogajo in častijo, spravil v pekel. Vendar je odredil in razglasil, da bo muslimane, tiste, ki ga

častijo, spravil v raj in jim podelil milosti, nevernike pa bo večno mučil v peklu. On ne odstopa od svojih besed. Nič mu ne bi koristilo, če bi vsa živa bitja verjela in ga častila, prav tako mu ne bi škodilo, če bi vsa bitja postali neverniki, pretiravali ali ga ne bi ubogali. Če človek želi nekaj narediti, On to ustvari, če tudi sam želi, da bi bilo tako. Samo On je tisti, ki ustvari vsako dejanje svojih človeških bitij in vseh stvari. Če On ne želi ali ne ustvari, se nič ne more premakniti. Če On ne želi, nihče ne more postati nevernik ali upornik. On ustvarja nevero in grehe, vendar jih ne mara. Nihče se ne more vmešavati v Njegova dela. Nihče nima moči ali pravice vprašati razloga, zakaj je storil to ali ono, ali komentirati, kako mora ravnati. Če želi, bo odpustil človeku, ki je storil kateri koli težak greh in je umrl, ne da bi opravil tawbo, razen če gre za politeizem ali nevero. Če bo hotel, ga bo mučil za zgolj lahek greh. Izjavil je, da nevernikom in odpadnikom ne bo nikoli odpustil in da jih bo večno mučil.

V peklu bo mučil muslimane, ki ga častijo, vendar njihova vera (i'tiqâd) ni združljiva z **vero sunneta** in ki umrejo brez tevbe (pokajanje). Vendar takšni muslimani z (**bid'a**) ne bodo večno ostali v peklu.

Na tem svetu je mogoče (jâ'iz) videti Allaha dželle-šanuhu z očmi, vendar tega ni storil še nihče. Na sodni dan ga bodo neverniki in grešni muslimani videli v njegovi jezi (dželalu), pobožni muslimani pa v njegovi dobroti in Jemâlu. Videli ga bodo tudi angeli in ženske. Neverniki bodo za to prikrajšani. Obstaja trdno poročilo, ki pravi, da bodo za to prikrajšani tudi geniji. Po mnenju večine 'ulamâ' bodo "muslimani, ki jih Allâh ta'âlâ ljubi, počaščeni s tem, da bodo vsako jutro in vsak večer videli njegovo lepoto; muslimani nizke stopnje bodo počaščeni vsak petek, ženske pa nekajkrat na leto, kot so prazniki na tem svetu."[20] Verjeti je treba, da bo

[20] Hadrat Shaikh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî [umrl v Delhiju leta 1052 (1642 po Kr.)] je v svojem perzijskem delu **Takmîl-ul-îmân** zapisal: Hadîth-i-sherîf pravi: "**Na sodni dan boš videl svojega Rabba, kot vidiš [polno] luno štirinajstega** [v mesecu]. Kakor je Allâhu ta'âlâ nepojmljivo znan na tem svetu, tako bo nepojmljivo viden tudi na onem svetu. Veliki učenjaki, kot so Abu'l-Hasan al-Ash'arî in al-Imâm as-Suyûtî ter al-Imâm al- Bayhakî, so dejali, da bodo tudi angeli videli Allâhu ta'âlâ v raju. Al-Imâm al-a'zâm Abu Hanîfa in nekateri drugi učenjaki so rekli, da si geniji ne zaslužijo thawâb in ne bodo vstopili v raj ter da se bodo peklu izognili le zvesti geniji. Ženske bodo Allâhu ta'âlâ videle nekajkrat na leto kot praznike na tem svetu. Popolni (kâmil) verniki ga bodo videli vsako jutro in večer, medtem ko ga bodo drugi verniki videli ob petkih. Za to skromno osebo sam, ta dobra novica zajema tudi verne ženske ter angele in džinije; prav

Allâhu ta'âlâ viden. Vendar si ne smemo poskušati predstavljati, kako se bo to zgodilo; Njegovih del ni mogoče razumeti z razumom (‘aql). Niso podobna posvetnim zadevam. [Ni jih mogoče meriti s fizikalnimi ali kemičnimi merili] Pojmi, kot so smer, nasprotje ali usmerjenost k nečemu, nimajo nobene povezave z Allâhu ta'âlâ. On ni materialen. Ni predmet [niti element, zlitina ali spojina]. Ni ga mogoče prešteti, ni ga mogoče izmeriti niti izračunati. V Njem ni sprememb. Ni na nekem mestu. Ni v času. On nima preteklosti ali prihodnosti, spredaj ali zadaj, spodaj ali zgoraj, desno ali levo. Zato ničesar od Njega človeški razum ne more dojeti, niti človeški razum ali znanje ne zadostujeta za to. Človek torej ne more razumeti, kako bo viden. Čeprav besede, kot so roka, noga, smer, kraj in podobne, ki niso primerne za Allâhu dželle-šanuhu, obstajajo v âyatih in hadîtih, vendar se ne uporabljajo v smislu, kot ga poznamo in uporabljamo danes. Takšni âyati in hadîti se imenujejo **mutashâbihât**. Verjeti jim moramo, vendar ne smemo poskušati razumeti, kaj ali kako so. Lahko pa jih na kratko ali podrobno razložimo (te'wîl); to pomeni, da jim lahko damo pomen, primeren za Allâhu dželle-šanuhu. Na primer, besedo roka lahko razlagamo kot moč. Mohamed ‘'alejhi ve sellem'' je videl Allâh dželle-šanuhu med *Mi'râj*[21], vendar to videnje ni bilo z očmi, kot videnje na tem svetu. Oseba, ki pravi, da je videla Allâhu dželle-šanuhu na tem svetu, je zindiq. Videnje, ki so ga doživeli *Awliyâ',* ni podobno videnju na tem svetu ali videnju na naslednjem svetu.

Z drugimi besedami, to ni *ru'yat* (videnje), temveč **shuhûd**, ki ga doživljajo [to pomeni, da vidijo primere (*mithâls*) z očmi svojega srca]. Nekateri Awliya' so rekli, da so ga videli. Vendar so *šuhud,* ki so ga doživeli, ko so bili v *sekr*, to je, ko so bili nezavestni, zamenjali z ru'yatom. Ali pa je treba te njihove besede razložiti.

Vprašanje: "Zgoraj je rečeno, da je mogoče (jâ'iz) videti Allaha dželle-šanuhu z očmi na tem svetu. Zakaj bi potem oseba, ki pravi, da se je zgodilo nekaj, kar je mogoče, postala zindiq? Če oseba, ki to pravi, postane nevernik, ali je mogoče reči, da je to mogoče?"

---

bi bilo, da se popolne in ‘ârif ženske, kot so Fâtimat az-Zahrâ, Khadîjat al-Kubrâ, ‘ ‘ishat as-S'ddîqa in druge čiste žene [preroka] ter Hadrat Mariam in Hadrat siya, obravnavajo posebej. Tudi Al-Imâm as-Suyûtî je mislil to."

[21] Prosimo, preberite šestdeseto poglavje tretjega fascikla Neskončne blaženosti za "svete noči".

Odgovor: V svojem leksikalnem pomenu '*jâ'iz'* pomeni 'možno se zgodi ali ne'. Vendar v skladu z al-Ash'arîjevim Madhhabom [Abu-l-Hasan 'Alî ibn Ismâ'il, umrl v Bagdadu leta 330 (941 n. št.)] možnost ru'yat pomeni, da je Allâh dželle-šanuhu sposoben v človeku ustvariti povsem drugačen občutek za videnje na tem svetu, drugačen od videnja od blizu ali iz oči v oči z njim, in drugačen od videnja prek fizičnih zakonov, ki jih je ustvaril na tem svetu. Na primer, sposoben je, tako da je mogoče slepemu človeku na Kitajskem pokazati komarja v Andaluziji, človeku na Zemlji pa karkoli na luni ali na zvezdi. Takšna moč je lastna samo Allâhu ta'âlâju. Poleg tega trditev: "Videl sem ga na tem svetu," ni združljiva z âyat al-kerîma in s soglasjem 'ulamâ'. Zato je tisti, ki poda takšno izjavo, mulhid ali zindiq. Tretjič, stavek "mogoče je videti Allâha dželle-šanuhu na tem svetu" ne pomeni "mogoče ga je videti na zemlji v okviru fizikalnih zakonov." Vendar oseba, ki pravi, da je videla Allâha dželle-šanuhu, pomeni, da ga je videla tako, kot vidi druge stvari; to je videnje, ki ni mogoče (jâ'iz). Oseba, ki daje izjave, ki povzročajo nevero, se imenuje **mulhid ali zindiq**.[22] [Po teh odgovorih je Hadrat Mawlânâ Khâlid izjavil: "Bodite previdni!" S tem je usmeril pozornost na pravilnost drugega odgovora.]

Pretek časa, dneva ali noči, ni mogoče povezati z Allâhom dželle-šanuhu. V nobenem pogledu se ne more spremeniti, prav tako ni mogoče reči, da je bil takšen v preteklosti ali da bo takšen v prihodnosti. On ne prodira (hulûl) v nič. [Skupina šiitov se imenuje **Nusayriya** ter verjame in pravi, da je Allâh dželle-šanuhu vstopil v Hadrat 'Alî. Zaradi tega napačnega prepričanja postanejo kâfirji (neverniki). On se ne združuje z ničemer. Nikoli nima nasprotja, nasprotja, podobnosti, partnerja, pomočnika ali vodnika. Nima očeta, matere, sina, hčere ali žene. Vedno je navzoč pri vseh, vse obdaja in vse spregleda. Vsakomur je bližje kot velika arterija na vratu. Vendar pa Njegova obdajajočnost, Njegova prisotnost ali povezanost ali bližina ni takšna, kot jo razumemo iz teh besed. Njegove bližine ni mogoče razumeti z znanjem učenjakov, z razumom znanstvenikov ali s kashfom ali shuhûdom Awliyâ'. Človeški razum ne more razumeti njihovih notranjih pomenov. Allâh dželle-šanuhu je edinstven v svoji osebi in svojih

[22] Mulhid ali zindiq pravi, da je musliman. Mulhid je iskren v svojih besedah; verjame, da je musliman in da je na pravi poti. Vendar pa je zindiq sovražnik islama. Pretvarja se, da je musliman, da bi škodoval islamu od znotraj in zavajal muslimane.

lastnostih. Nobena od njih se ne spreminja ali razlikuje.

Imena Allâhova dželle-šanuhu[23] so **tawqîfî**; to pomeni, da je dovoljeno uporabljati njegova imena, ki jih prikazuje islam, in ni dovoljeno uporabljati drugih besed. Imena Allahova dželle-šanuhu so neskončna. Znano je, da ima tisoč in eno Ime; to pomeni, da je razkril eno tisoč in eno od njegovih imen za človeška bitja. V Mohamedovi religiji ‘’alejhisselam’’ jih je bilo razodeto devetindevetdeset, imenovanih “**al- Asmâ’ al-husnâ**”.

Obstaja osem lastnosti Allâha dželle-šanuhu, imenovanih **Sifât-i-thubûtiyya**, po **Mâturîdiyya** Madhhab in sedem po **Ash’ariyya** Madhhab. Ti Njegovi atributi so večni in večni kot Njegova Oseba; to pomeni, da obstajajo večno. So sveti. Niso podobni atributom bitij. Ne moremo jih razumeti z razmišljanjem ali domnevami ali s primerjanjem z bitji v svetu. Allâh dželle-šanuhu je človeška bitja obdaril s primerom vsakega od svojih atributov. Ob pogledu na te primere je mogoče lastnosti Allâha dželle-šanuhu do neke mere razumeti. Ker človek ne more razumeti Allâha dželle-šanuhu, ni dovoljeno razmišljati o Allâhu dželle-šanuhu ali ga poskušati razumeti. Osem atributov Allâha dželle-šanuhu ni niti enakih niti drugačnih od Njegove Osebe; to pomeni, da Njegovi atributi ne sestavljajo Njegove Osebe in niso drugačni od Njega. Teh osem lastnosti je:

Hajat (življenje,živi večno življenje), ‘**Ilm** (Allah dželle šanuhu vse ve), **Sem**’ (Allah dželle šanuhu vse čuje), **Basar** (Allah dželle šanuhu vse vidi), **Kudret** (Allah dželle šanuhu je vsemogočen), **Kelam** (Allah dželle šanuhu govori svoj govor), **Irâda** (volja) in **Tekwîn** (Allah dželle šanuhu vse ustvarja,vzdržuje). V Ash’ariyya Madhhab Tekvin in Kudret tvorita isti atribut. Mashiyya in Irâda sta sinonima.

Vsak od osmih atributov Allaha dželle šanuhu je edinstven in v enakem stanju. Nobeden od njih se ne spreminja. Vendar pa se vsak od njih razlikuje v svoji sorodni kakovosti v bitjih. To, da se kakšen Njegov atribut

[23] Na primer, Allâh dželle-šanuhu se lahko imenuje ” ' lim“ (”Vsevedni“), vendar ne moremo uporabiti besede ”faqîh“, ki pomeni tudi ”' lim“ (učenjak, tisti, ki je izobražen v islamskih znanostih), saj islam za Allâh dželle-šanuhu ne uporablja besede ”faqîh“. Prav tako ni dovoljeno reči 'bog' namesto Allah, ker 'bog' pomeni 'idol'; ”Ox je bog hindujcev,“ se na primer reče. Dovoljeno je reči: ”Allah je eden; ni boga razen njega.“ Besede, kot sta Dieu (francosko) in Gott (nemško), se lahko uporabljajo za boga ali idola, ne pa za Allaha.

spreminja v svoji povezanosti z bitji in v vplivu nanje, ne škodi njegovi edinstvenosti. Podobno, čeprav je Allâh dželle šanuhu ustvaril toliko vrst bitij in vsa varuje pred uničenjem, je še vedno en sam. V njem se nikoli ne zgodi nobena sprememba. Vsako bitje ga vsak trenutek potrebuje v vseh pogledih. On ne potrebuje nikogar v nobenem pogledu.

2. Drugi od šestih bistvenih elementov îmân je "**verjeti v njegove angele**". Angeli so snovni, vendar eterični (latîf), bolj eterični kot plinasta faza snovi. So nurani (svetleči, duhovni). So živi. Imajo razum (‘aql). Zlobe, značilne za ljudi, pri angelih ne obstajajo. Lahko imajo kakršno koli obliko. Kot se plini spreminjajo v tekoče in trdne snovi, ko postanejo trdni, pa dobijo kakršno koli obliko, tako lahko tudi angeli oblikujejo čudovite oblike. Angeli niso duše, ki so se ločile od teles velikih ljudi. Kristjani domnevajo, da so angeli takšne duše. V nasprotju z energijo in močjo niso nematerialni. Tako so domnevali nekateri antični filozofi. Vsi se imenujejo meleki. **Melek** (angel) pomeni "odposlanec, poslanec" ali "moč". Angeli so bili ustvarjeni pred vsemi drugimi živimi bitji. Zato nam je bilo zapovedano, da moramo verjeti vanje pred verovanjem v nebeške knjige, ki so pred verovanjem v preroke; v Koranu al-kerîm so imena teh načel verovanja navedena v tem zaporedju.

Vera v angele mora biti naslednja: angeli so bitja Allahova dželle šanuhu. Niso njegovi partnerji in niso njegove hčere, kot domnevajo neverniki in politeisti. Allah dželle šanuhu ljubi vse angele. Upoštevajo njegove ukaze in nikoli ne grešijo ali ne kršijo ukazov. Niso ne moški ne ženske. Ne poročajo se. Nimajo otrok. Imajo življenje; to pomeni, da so živi. Čeprav so po pripovedi, ki jo zasledimo pri Hadratu ‘Abdullah ibn Mas’ûd ‘radijallahu , nekateri angeli imeli otroke, med katere so šteli tudi Satana in genije; razlaga je podrobno zapisana v knjigah. Ko je Allah dželle šanuhu napovedal, da bo ustvaril ljudi, so angeli vprašali: "Ja Rabbi! Ali boš ustvaril bitja, ki bodo pokvarila svet in prelivala kri?" Takšna vprašanja angelov, imenovana **zelle,** ne spremenijo dejstva, da so nedolžni.

Med vsemi bitji je angelov največ. Nihče razen Allah dželle šanuhu ne pozna njihovega števila. Na nebu ni praznega prostora, kjer angeli ne bi častili. Vsako mesto na nebu zasedajo angeli v rukû’ (poklonu med namâzom) ali v sajda (poklonu). Na nebu, na zemlji, v travi, na zvezdah, v vsakem živem in

neživem bitju, v vsaki deževni kapljici, rastlinskem listu, atomu, molekuli, v vsaki reakciji, gibanju, v vsem imajo angeli dolžnosti. Povsod izvajajo ukaze Allaha dželle šanuhu. So posredniki med Allahom dželle šanuhu in bitji. Nekateri od njih so poveljniki drugih angelov. Nekateri od njih so prerokom prinesli sporočila med ljudi. Nekateri angeli prinašajo v človeško srce dobre misli, imenovane "**ilhâm**" (navdih). Nekateri drugi se ne zavedajo vseh človeških bitij in bitij in so izgubili zavest, ko so začutili Lepoto Allaha dželle šanuhu. Vsak od teh angelov stoji na določenem mestu in ga ne more zapustiti. Nekateri angeli imajo dve krili, nekateri pa štiri ali več.[24]

Angeli, ki pripadajo raju, ostanejo v raju. Njihov nadrejeni je **Ridwân**. Angeli pekla, **Zabânîs**, v peklu izvajajo, kar jim je ukazano. Peklenski ogenj jim ne škoduje, tako kot morje ne škoduje ribam. Vodilnih Zabânîjev je devetnajst. Njihov vodja je **Mâlik**.

Za vsakega človeka so štirje angeli, ki beležijo vsa njegova dobra in slaba dejanja. Dva prideta ponoči, druga dva pa podnevi. Imenujejo se **kirâman kâtibîn** ali angeli **hafaza**. Obstaja še eno znanstveno poročilo, ki navaja, da se angeli hafaza razlikujejo od kirâman kâtibîn. Angel na desni strani je nadrejen tistemu na levi in beleži dobra dejanja. Tisti na levi strani pa zapisuje slaba dejanja. Obstajajo angeli, ki bodo mučili nevernike in neposlušne muslimane v njihovih grobovih, in angeli, ki bodo postavljali vprašanja v grobovih. Angeli, ki sprašujejo, se imenujejo **munkar in nakîr**. Angeli, ki bodo spraševali muslimane, se imenujejo tudi **mubashshir in bashîr**.

Angeli so drug nad drugim nadrejeni. Najvišji angeli so štirje nadangeli. Prvi med njimi je **Jabrâ'îl** ''alejhisselam''. Njegova dolžnost je bila, da preroki prinašajo **wahy** ter jih obveščajo o zapovedih in prepovedih. Drugi je **Isrâfîl** ''alejhisselam'', ki bo zadel zadnjo trobento, imenovano "**Sûr**". Sûr bo zapel dvakrat. Ob prvem zvoku bo umrlo vsako živo bitje razen Allah dželle šanuhu.[25] Ob drugem zvoku bo vse oživelo. Tretji je **Mikâ'îl** 'alejhisselam''. Njegova dolžnost je, da sestavi cenenost, potratnost, pomanjkanje, obilje [ekonomski red, da prinese udobje in lahkotnost] in

[24] Tako kot imajo krila vsake vrste ptic in letala svojo strukturo in se razlikujejo od kril drugih, imajo tudi krila angelov svojo strukturo. Ko slišimo ime nečesa, česar nismo videli ali česar ne poznamo, domnevamo, da je podobno stvarem, ki jih poznamo, kar je seveda napačno.

[25] Oglejte si knjižico z naslovom **Vstajenje in posmrtni svet**, ki je na voljo pri **Hakîkat Kitâbevi** v Istanbulu v Turčiji.

da premakne vsak predmet. Četrti je '**Azrâ'îl** ''alejhisselam', ki prevzame duše [jân, perzijski izraz za arabski "rûh"] človeških bitij. Za temi štirimi so štirje višji razredi angelov: štirje angeli **Hamalat al-'Arš**, ki jih bo na dan vstajenja osem; angeli v Božji navzočnosti, imenovani **muqarrabûn**; voditelji mučilnih angelov, imenovani **karûbiyûn**; in angeli usmiljenja, imenovani **rûhâniyûn**. Vsi ti višji angeli so tudi višji od vseh človeških bitij, razen od prerokov ''alejhimussalavatu vetesslimat''. Sulahâ' in verjamemo, da imajo angeli krila, vendar ne vemo, kakšna so. Slike krilatih žensk v cerkvah, publikacijah ali filmih, ki veljajo za angele, so vse lažne. Muslimani takšnih slik ne ustvarjajo. Teh nerealnih slik, ki jih narišejo nemuslimani, ne smemo imeti za resnične in ne smemo verjeti svojim sovražnikom.

Awliyâ' med muslimani so višji od navadnih ali nižjih angelov. Navadni angeli pa so višji od navadnih muslimanov, tj. neposlušnih, grešnih. Neverniki pa so nižji od vseh bitij.

Ob prvem zvoku Sűr bodo vsi angeli, razen Hamalat al- 'Arsh in štirih nadangelov, uničeni. Nato bodo uničeni Hamalat al-'Arš in nato štirje nadangeli. Ob drugem zvoku se bodo vsi angeli vrnili k življenju. Hamalat al-'Arš in štirje nadangeli bodo vstali pred drugim zvokom Sűr. To pomeni, da bodo ti angeli uničeni po vseh živih bitjih, saj so bili ustvarjeni pred vsemi.

3. Tretji od šestih bistvenih elementov îmân je **"verjeti v knjige, ki jih je razodel Allah dželle šanuhu**". Te Knjige je poslal nekaterim prerokom tako, da jim je angel prebrati. Nekaterim je poslal Knjige, zapisane na tablicah, drugim pa tako, da so jih slišali brez angela vmes. Vse te knjige so Beseda Allaha dželle šanuhu(Kalâm-Allah). So večne v preteklosti in večne. Niso bitja. Niso besede, ki so si jih izmislili angeli, niti niso besede prerokov. Beseda Allah dželle šanuhu je drugačna od jezika, ki ga pišemo, hranimo v mislih in govorimo. Je tisto, kar obstaja v pisavi, govoru ali mislih. Nima črk ali zvokov. Človek ne more razumeti, kako sta Allah delle šanuhu in Njegovi atributi. Vendar pa lahko ljudje to besedo berejo, jo ohranjajo v mislih in pišejo. Ko je z nami, postane hâdith, bitje. To pomeni, da ima beseda Allah dželle šanuhu dva vidika. Ko je z ljudmi, je hâdith[26] in bitje. Ko jo mislimo kot Besedo Allah dželle šanuhu, je večna (qadîm).

[26] "Hâdith" pomeni "(to), kar ni obstajalo, preden ga je ustvaril Allah dželle šanuhu, in kar bo prenehalo obstajati, ko ga bo Allah dželle šanuhu hotel izničiti".

Vse knjige, ki jih je poslal Allah dželle šanuhu so resnične in pravilne. V njih ni laži ali napake. Znanstveno poročilo, ki navaja, da je jâ'iz (možno, verjetno, dopustno), da odpusti (nekaterim svojim sužnjem) kljub svoji izjavi, da jih bo kaznoval in mučil, je treba obravnavati v širšem kontekstu dejstva, da je to odpuščanje pogojeno s situacijami, ki so zunaj našega znanja, ali z Njegovo lastno voljo in izbiro. Ali pa je bilo tako imenovano poročilo morda namenjeno izražanju upanja, da bo odpustil mučenje, ki si ga suženj zasluži. Zakaj bi morala biti izjava, ki grozi s kaznijo in muko, laž, ker ni namenjena obveščanju o dejstvih? Čeprav za Allaha dželle šanuhu ni jâ'iz, da ne bi dal daril, ki jih je obljubil, je jâ'iz, da odpusti muke. Ne samo, da je ta razlaga verjetna, ampak je tudi dejstvo, ki se ga trudi dokazati, že navedeno v âyat-i-kerîmas.

Ayat-i-kerîmas in hadîth-i-sherîfs je treba razložiti v njihovem leksikalnem pomenu, razen če obstaja tveganje ali nevšečnost. Ni dovoljeno podajati drugih pomenov, podobnih njihovim leksikalnim pomenom. yat-i-kerîmas, imenovane **mutashâbihât**, imajo nerazumljive, okultne pomene. Samo Allah dželle šanuhu pozna in zelo malo uglednih nadrejenih, ki jim je bil podeljen al-'ilm al-ladunnî, razume njihove pomene, kolikor so dovoljeni. Nihče drug jih ne more razumeti. Zaradi tega moramo verjeti, da so âjats mutashâbihât Besede Allaha dželle šanuhu, in ne smemo raziskovati njihovih pomenov. Učenjaki v Ash'arî Madhhabu so rekli, da je dovoljeno na kratko ali podrobno razložiti (ta'wîl) takšne âyate. "**Ta'wîl**" pomeni "med več pomeni besede izbrati tistega, ki ni običajen". Na primer, o âyatu: "**Allahova roka je višja od njihove**", ki je beseda Allahu dželle šanuhu, bi morali reči: "Verjamem, karkoli Allah dželle šanuhu misli s tem." Najbolje je reči: "Ne morem razumeti njegovega pomena. Samo Alla dželle šanuhu ve." Ali pa moramo reči: "Znanje Allâhu ta'âlâja je drugačno od našega znanja. Njegova volja ni podobna naši volji. Podobno tudi roka Allâhu ta'âlâja ni podobna rokam njegovih stvaritev človeka."

V knjigah, ki jih je razodel Allah dželle šanuhu je spremenil (naskh) bodisi izgovorjavo bodisi pomen nekaterih âyat-i-kerîmas ali oboje. Koran al-kerîm je nadomestil vse knjige in odpravil veljavnost njihovih pravil. V Koranu al-kerîm do konca sveta ne bo nikoli nobenih napak, dodatkov, pozabljenih ali manjkajočih točk, prav tako ne bo nikoli pozabljen. V Koranu al-kerîm je vse znanje o preteklosti in prihodnosti. Zato je višji

in dragocenejši od vseh knjig. Največja mu'jiza *Rasûlullaha 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam*' je Koran al-kerîm.[27] Če bi se zbrali vsi ljudje in geniji ter skušali povedati nekaj podobnega, najkrajši Sûra iz Korana al-kerîm, ne bi uspelo storiti. Dejansko so se zbrali zgovorni, literarni pesniki Arabije in se zelo trudili, vendar jim ni uspelo povedati približno treh kratkih âyatov. Niso se mogli zoperstaviti Koranu al-kerîm. Bili so omamljeni. Allah dželle šanuhu naredi sovražnike islama nesposobne in poražene pred Koranom al-kerîm. Zgovornost Korana al-kerîma je nad človeško močjo. Človeška bitja niso sposobna povedati tega, kar je v njem zapisano. yat-i-kerîmas v Koranu al-kerîm so drugačne od poezije, proze ali rimanih verzov človeških bitij. Kljub temu je bilo povedano s črkami jezika, ki so ga govorili knjižni, govoreči možje iz Arabije.

Razodeto nam je bilo sto štiri nebeške knjige: znano je, da je bilo deset suhufov (pl. sahîfa, majhna knjiga) je bilo razodeto dam ''alaihis-salâm'', petdeset suhufov Shisu (Shîtu) ''alaihis-salâm'', trideset suhufov Idrîsu ''alaihis-salâm'' in deset suhufov Ibrâhîmu ''alaihis-salâm''; **Tawrât** (Tora) je bil razodet Mûsâ (Mojzesu) ''alaihis-salâm'', **Zebûr** Dâwûdu ''alaihis-salâm'', **Injîl** (latinsko 'Evangelium') 'Îsâ (Jezusu) ''alaihis-salâm'' in **Koran al-kerîm** Mohamedu ''alaihis-salâm''.

Ko človek želi nekaj ukazati ali prepovedati, nekaj prositi ali sporočiti, najprej o tem razmisli in se na to pripravi v mislih. Te pomene v mislih imenujemo "**kalâm nafsî**", za katere ne moremo reči, da so arabski, perzijski ali angleški. To, da so izraženi v različnih jezikih, ne povzroči, da bi se ti pomeni spremenili. Besede, ki izražajo te pomene, se imenujejo "**kalâm lafzî**". Kalâm lafzî se lahko izrazijo v različnih jezikih. Kalâm nafsî osebe je torej čista, nespremenljiva, ločena lastnost, ki obstaja v njenem imetniku kot druge lastnosti, kot so znanje, volja, razločevanje itd., kalâm lafzî pa je skupina črk, ki izražajo kalâm nafsî in ki pridejo iz ust osebe, ki jih izreka, ter dosežejo uho. Podobno je beseda Allâhu ta'âlâja večna, večna, neslišna in ne-ustvarjena beseda, ki obstaja z Njegovo Osebo. Je atribut, ki se razlikuje od Sifât adh-Dhâtiyya in od Sifât ath-Thubûtiyya Allâhu ta'âlâ, kot sta Znanje in Volja.

[27] Koran al-kerîm in hadîth-i-sherîfs so napisani v jeziku in narečju kurajšev. Besedam pa je treba pripisati pomen, ki se je uporabljal v hidžazu pred trinajststo leti. Ni pravilno, da jih prevajamo tako, da jim dajemo sodobne pomene, ki so posledica sprememb skozi stoletja.

Atribut kelam (govor, beseda) se nikoli ne spremeni. On je čist. Ni v črkah ali zvokih. Ne moremo ga razvrstiti ali uvrstiti med ukaze, prepovedi, pripovedi ali med arabske, perzijske, hebrejske, turške ali sirske. Takšnih oblik ne sprejema. Ni ga mogoče zapisati. Ne potrebuje takšnih aparatov ali sredstev, kot so inteligenca, uho ali jezik. Kljub temu ga lahko prek njih razumemo kot bitje, ki se razlikuje od vseh drugih bitij, ki jih vedo; lahko se pripoveduje v katerem koli jeziku, ki si ga želijo. Če je izražen v arabščini, se imenuje Koran al-kerîm. Če je izražen v hebrejščini, je to Tawrât. Če je izražen v sirščini, je to Injîl. [V knjigi z naslovom **Sharh al-maqâsid**[28] je zapisano, da če je izražen v grščini, je to Injîl, če pa je izražen v sirščini, je to Zabûr.]

Kalâm- i ilahi (Beseda Allaha dželle šanuhu) pripoveduje o različnih temah; če pripoveduje o dogodkih, ki so se ali se bodo zgodili, se imenuje **haber** (pripoved); če ni tako, se imenuje **inša**'. Če navaja stvari, ki jih je treba storiti, se imenuje **emr** (ukaz). Če navaja prepovedi, se imenuje **nehj** (prepoved). V Kalâm al-ilâhiyya pa se nič ne spremeni ali poveča. Vsaka razkrita knjiga ali vsaka razkrita stran je list besede Allaha dželle šanuhu; to pomeni, da gre za Njegov Kalâm an-nafsî. Kadar je v arabščini, se imenuje Koran al-kerîm. **Wahy**, ki je razodet v poeziji in ga je mogoče zapisati in izreči ter slišati in ohraniti v spominu, se imenuje **Kalâm al-lafzî** ali **Qur'ân al-kerîm.** Ker Kalâm al-lafzî označuje Kalâm an- nafsî, ga je dovoljeno imenovati Kalâm al-ilâhiyya ali Božji atribut. Čeprav je ta beseda v enem načinu, jo je mogoče razdeliti in razčleniti na dele glede na ljudi. Kakor se njena celota imenuje Koran al-kerîm, tako se tudi njeni deli imenujejo Koran al-kerîm.

Učenjaki na pravi poti soglasno pravijo, da Kalâm an- nafsî ni bitje in da je kadim (večni). Glede tega, ali je kelam-i lafzi hadis ali kadim, si niso enotni. Nekateri, ki so Kelam-i lafzi obravnavali kot hadis, so opozorili, da bi bilo bolje, če ne bi rekli, da je hadis, da ne bi bilo to napačno razumljeno in bi pomenilo, da je Kelam-i nefsi hadis. To je najboljša pripomba o tej zadevi. Ko človeški um sliši nekaj, kar označuje nekaj drugega, se hkrati spomni na označeno stvar. Ko smo slišali, da je eden od učenjakov prave poti dejal, da je Koran al-kerîm hâdith, moramo razumeti, da je mislil na zvoke in besede, ki jih izgovarjamo z usti. Učenjaki na pravi poti so soglasno izjavili, da sta

[28] Sa'd ad-dîn at-Taftâzânî, ki je umrl v Samarkandu leta 792 [1389].

tako kelam-i nefsi kot Kelam-i lafzi besedi Allaha dželle šanuhu. Čeprav so nekateri učenjaki menili, da je ta izjava metaforična, so se vsi strinjali, da gre za Božjo besedo. Da je kelam-i nefsi Beseda Allah dželle šanuhu, pomeni, da je to Atribut govora Allaha dželle šanuhu, in da je Kelam-i lafzi Beseda Allaha dželle šanuhu, pomeni, da je ustvaril Allah dželle šanuhu.

Vprašanje: "Iz zgornjega besedila je razvidno, da večne besede Allaha dželle šanuhu ni mogoče slišati. Oseba, ki pravi: 'Slišal sem Allahovo besedo', pomeni 'slišal sem zvoke in izrečene besede' ali 's temi besedami sem razumel večni Kelam-i-nefsi'. Vsi preroki, celo vsi, jo lahko slišijo na oba načina. Kakšen je razlog za razlikovanje Musa alejhisselam'' kot Kalîm-Allah (tisti, ki mu je govoril Allah dželle šanuhu?"

Odgovor: Musa alejhisselam'' je slišal večno Besedo brez črk ali zvokov, na način, ki se razlikuje od ' dat al-ilâhiyya (zakon o vzročnosti). Slišal jo je na način, ki ga ni mogoče razložiti, tako kot bo Allah dželle šanuhu v raju viden na nerazumljiv in nerazložljiv način. Nihče drug ga ni slišal na ta način. Ali pa je slišal besedo Allaha dželle šanuhu v zvokih ne le skozi ušesa, ampak tudi skozi vsak delček svojega telesa, iz vseh smeri. Ali pa jo je slišal le iz smeri drevesa, vendar ne v zvokih ali z vibriranjem zraka ali na kakšen drug način. Ker ga je slišal v enem od teh treh primerov, je bil počaščen z imenom "**Kalîm-Allah**". Tudi Mohamed alejhisselam'' je na ta način slišal božansko besedo v noči Mi'râj. Tako je slišal tudi Jabrâ'îl ''alaihis-salâm'', ko je prejel wahy.

4. Četrti od šestih bistvenih elementov îmân je "**verjeti v preroke Allaha dželle šanuhu**", ki so bili poslani, da bi ljudje dosegli pot, ki mu je ljuba, in da bi jih usmerili na pravo pot. Leksikalno so "rusul" (pl. rasûl) "poslani ljudje, glasniki". V islamu '**rasûl**' pomeni 'plemenita, ugledna oseba, katere narava, značaj, znanje in razum so višji od vseh ljudi njenega časa in ki v svojem značaju nima niti ene slabe lastnosti in nobenega neprijetnega načina'. Preroki so imeli lastnost '**isma**; to pomeni, da niso storili nobenega težkega ali bridkega greha, preden ali potem, ko so bili obveščeni o svoji nubuwwi (preroštvu, preroštvu).[29] Potem ko so bili obveščeni o svoji nubuwwi in dokler njihova nubuwwa ni bila znana in razširjena, niso imeli

[29] Nekateri neverniki, ki zahrbtno poskušajo odpraviti islam, pravijo: "Preden je postal prerok, je Mohamed "alejhisselam" žrtvoval živali malikom," in se sklicujejo na knjige lâ-madhhabî kot dokumente. Zgornje vrstice dokazujejo, da je ta trditev laž.

takih napak, kot so slepota, gluhost ali podobno. Verjeti je treba, da vsak prerok je imel sedem posebnosti: **Emanet** (zanesljivost), **Sidk** (predanost), **Teblig** (komunikacija), '**Adalet** (pravičnost), **'ismet** (poštenost), **fetanet** (superinteligenca) in **Emnul azl** (to pomeni, da je bil prepričan, da ne bo izgubil svojega poslanstva).

Prerok, ki je prinesel novo vero (tj. tisto z novo razporeditvijo), se imenuje **Rasul** (Poslanec). Prerok, ki ni prinesel nove vere, ampak je ljudi povabil k prejšnji veri, se imenuje "**Nabi**" (prerok).[30] Pri sporočanju (teblîgh) odredb in pozivanju ljudi k veri Allaha dželle šanuhu ni razlike med Resul in Nebi. Verjeti moramo, da so bili vsi preroki brez izjeme predani in resnicoljubni. Za tistega, ki zanika enega od njih, velja, da je zanikal vse.

Poslanstvo ni mogoče doseči s trdim delom, s trpljenjem lakote ali neugodja ali z veliko pobožno molitvijo. Doseči jo je mogoče le z naklonjenostjo in izbiro Allaha dželle šanuhu. Religije so bile poslane s posredovanjem prerokov, da bi ljudem uredile koristno življenje na tem in naslednjem svetu, jim preprečile škodljiva dejanja in jim omogočile doseči odrešitev, vodstvo, mir in srečo. Čeprav so imeli veliko sovražnikov in so se iz njih norčevali ter z njimi grdo ravnali, se preroki niso bali sovražnikov in niso oklevali, ko so ljudem sporočali ukaze Allaha dželle šanuhu o načelih verovanja in verskih praksah. Allah dželle šanuhu je podpiral svoje preroke z mu'jizami, da bi pokazal, da so bili predani in resnicoljubni. Nihče ni mogel izpodbijati njihovih mu'jiz. Ljudje, ki sledijo določenemu preroku, se imenujejo njegova **umma.** Na sodni dan bo prerokom dovoljeno, da posredujejo za svoje umme, zlasti za tiste, ki so bili hudo grešni, in njihova priprošnja bo sprejeta. Allah dželle šanuhu bo dovolil tudi 'ulamâ', sulahâ' in awliyâ' med njihovimi ummi, da posredujejo, in njihova priprošnja bo sprejeta. Preroki alejhimussalavatu vetteslimat" živijo v svojih grobovih v življenju, ki ga ne moremo poznati; zemlja ne povzroči, da bi njihova blagoslovljena telesa zgnila. Zato je bilo v hadis šerif zapisano: "**Preroki v svojih grobovih opravljajo namâz in hadž.**"[31]

[30] 'Resul" je v besedilu preveden tudi kot "prerok".

[31] V današnji Arabiji so ljudje, ki se imenujejo vehabije. Ti ne verjamejo v takšne hadise šerif. Pravim muslimanom, ki verjamejo v te hadise šerif pravijo "neverniki". Ne postanejo neverniki zaradi napačne razlage ajeta kerime in hadisa šerif z nejasnim in dvoumnim pomenom; oni

Kot so spale oči preroka, oči blagoslovljenega srca niso spale. Vsi preroki ‘’alejhisselam’’ so bili enaki pri opravljanju svojih dolžnosti kot preroki in pri posedovanju popolnosti poslanstva. Zgoraj omenjenih sedem posebnosti je obstajalo pri vseh. Preroki niso bili nikoli odpuščeni iz poslanstva. Vendar pa je lahko Awliyâ’ odvzeta Wilâya. Preroki so bili ljudje, ne geni ali angeli, ki nikoli ne bi mogli biti preroki za ljudi ali doseči stopnje preroka. Preroki so bili nadrejeni drug drugemu in so imeli višje časti. Na primer, umma nekega preroka je bila lahko številčnejša ali dežela, v katero je bil poslan, večja od umme drugega preroka ali drugih prerokov, ali pa je bil obdarjen z večjimi darovi in blagoslovi, ali pa so bile njegove mu’jize bolj obilne in večne; prerok najnovejše dobe, Mohamed ‘’alejhisselam’’, je bil višji od vseh drugih prerokov. Preroki, imenovani Ulu-l-’azm, so bili višji od drugih. Resuli so bili višji od Nabijev, ki niso bili rasuli.

Število prerokov ‘’alejhisselam’’ ni znano. Splošno znano je, da jih je bilo več kot 124.000. Od tega jih je bilo 313 ali 315 resulov; šest višjih resulov med njimi, imenovanih **Ulu-l- ‘azm,** je bilo**: Adam, Nûh (Noe), Ibrâhîm (Abraham), Mûsâ (Mojzes), ‘Îsâ (Jezus) in Muhammad** Mustafâ ‘’alejhimussalatu vesselam.’.

Znani so naslednji triintrideset preroki: To so: **Adam, Idri, Šit (ali Šist), Nuh, Hud, Salih, Ibrahim, Lut, Ismail, Ishak, Yakub, Jusuf, Ejjub,Šuajb, Musa, Harum, Hidir, Juša bin Nun, Iljas, Eljesa’, Zulkifl, Šem’un, Išmoil, Junus bin Meta,Davud, Sulejman, Lokman, Zekerijja, Jahja, Uzejr, Isa bin Merjem, Zulkarnejn i Muhammed Mustafa** alejhi ve alejhimussalatu vesselam.

Imena le osemindvajsetih od njih so zapisana v Koranu kerim. Imena Šit, Hidir, Juša’, Šem’un in Išmoil niso zapisani. Med temi osemindvajsetimi ni gotovo, ali so bili Dhu-l-qarnain, Lokman in ‘Uzejr preroki ali ne. V šestintrideseti črki drugega zvezka **Mektubat-i Ma’sumijje** je zapisano, da obstajajo verodostojna poročila, ki navajajo, da je bil Hidir alejhisselam’ prerok. V dvainosemdesetem odstavku pa je zapisano naslednje: “To, da se Hidir alejhisselam’’ (od časa do časa) pojavlja v človeški podobi in tudi počne nekatere stvari, še ne kaže, da je živ. Allah dželle-šanuhu je njegovi duši, kot tudi dušam mnogih drugih prerokov in Walîjev, dal dovoljenje, da se pojavijo v človeški obliki. Če jih vidimo, to še ne dokazuje, da so živi.” Zulkifl alejhisselam’ se je imenoval tudi Harkil, ki naj bi bil tudi Iljas, Idris ali Zekerijja.

Ibrahim alejhisselam'' je Halilullah, ker v njegovem srcu ni bilo ljubezni do bitij in je bila samo ljubezen do Allaha dželle-šanuhu. Musa alejhisselam je Kelimullah, ker je govoril z Allahom dželle-šanuhu. 'Isa alejhisselam' je Kelimetullah, ker ni imel očeta in se je rodil le ob Allahovu dželle-šanuhu (Božanski besedi) "Bodi! Poleg tega je oznanjal besede Allaha dželle-šanuhu ki so bile polne Božanske modrosti, in jih sporočal ušesom ljudi.

Mohamed alejhisselam'', ki je razlog za stvarjenje vseh bitij in najvišji, najznamenitejši, najbolj časten med ljudmi, je Habibullah (ljubljenec (Allaha dželle-šanuhu). Veliko je bilo dokazov, ki so dokazovali njegovo veličino in superiornost ter da je bil Habibullah. Zato o njem ni mogoče reči besed, kot sta "bil premagan" ali "bil poražen". Na dan vstajenja bo vstal iz groba pred vsemi. On bo prvi odšel na kraj sodbe. V raj bo odšel pred vsemi. Čeprav lepih lastnosti njegovega značaja ni mogoče prešteti in človeška energija ne bi zadostovala za njihovo preštevanje, bomo našo knjigo okrasili tako, da jih nekaj zapišemo: postanejo ljudje bid'a. Zelo škodujejo muslimanom. Vehabizem je ustanovil Muhammad bin 'Abd-ul-Wahhâb iz mesta Najd. Hempher, britanski vohun, ga je zavedel z uporabo heretičnih idej Ahmada Ibn Taymiyye (umrl 728 [1328 n. št.], Damask). Med Turki in povsod drugod se je razširila prek knjig Egipčana Mohameda 'Abduha (u. 1323 [1905 n. št.], Egipt). Učenjaki **Ahl as-Sunne** so v stotinah svojih knjig dokazali, da vehabijei niso bili privrženci petega madhaba in da so bili heretični ljudje, ki so sledili povsem napačni poti. Podrobne informacije so na voljo v knjigah **Neskončna blaženost, Izpovedi britanskega vohuna in Nasveti za muslimane**. Naj Allah dželle šanuhu varuje mlade verne ljudi pred padcem v herezijo vehabizma in naj nam ne dovoli, da bi se oddaljili od prave poti učenjakov Ahl as- Sunne, ki so v mnogih hadisih -i-šerif zelo hvaljeni! Amin.

Eden od njegovih čudežev je bil njegov vzpon na **Mi'radž**: ko je ležal v postelji v Mekki, so ga prebudili in njegovo blagoslovljeno telo so prenesli v mošejo Aksa v Jeruzalemu (Kudusu), od tam v nebesa in po sedmem nebu na mesta, ki jih je določil Allah dželle-šanuhu Verjeti moramo v Mi'radž[32]. Kako se je zgodil Mi'radž., je podrobno zapisano v številnih

[32] Ismâ'îlî heretiki so preoblečeni v islamske učenjake, skušajo prevarati mlade, ko pravijo in pišejo, da Mi'radž ni fizični vzpon, temveč duhovno stanje (hâl).

dragocenih knjigah, zlasti v **Šifa-i šerif**.[33] Z Džebrailom alejhisselam'' sta šla iz Mekke v **Sidre-tul-munteha,** drevo v šestem in sedmem nebu. Nobeno znanje, noben vzpon ni mogel iti dlje kot do tja. V Sidri je Resul-i ekrem sallallahu teala alejhi ve sellem'' videl Džebraila alejhisselam'' v njegovi lastni podobi s šeststo krili.

Džebrail alejhisselam'' je ostal v Sidri. Iz Mekke v Jeruzalem ali v sedma nebesa je bil Resulullah sallallahu alejhi ve sellem' prepeljan na **Burâqu**, ki je bila bela, zelo hitra, brezspolna in nezemeljska rajska žival, manjša od mule in večja od osla. Oddaljil se je od oči. V mošeji Aksa so Resulullah sallallahu alejhi ve sellem'' in drugi preroki opravljali namaz v jamâ'at, Resulullah je vodil namaz kot imâm; to je bila nočna ali jutranja molitev. Duše prerokov so bile tam prisotne v svojih človeških podobah. Iz Jeruzalema do sedmega neba se je v trenutku povzpel z neznano lestvijo, imenovano **Mi'radž**. Na poti so ga angeli, razvrščeni na desni in levi strani, hvalili in slavili.Na vsakem nebu je Džebrail alejhisselam' oznanil dobro novico o prihodu Resulullaha alejhisselam''. V vsakem nebu je videl preroka in ga pozdravil. V Sidri je videl veliko osupljivih stvari, blagoslove v raju in muke v peklu. Nobenega od blagoslovov v raju si ni ogledal iz želje in veselja, da bi videl Dženab-i Hakkov džemal Allaha dželle-šanuhu. Za Sidro je šel naprej sam, med nürse (luči). Slišal je zvoke angelskih peres. Šel je skozi sedemdeset tisoč zaves. Razdalja med dvema zavesama je bila kot pot petsto let. Potem je na postelji, imenovani **Rafraf**, ki je bila svetlejša od sonca, šel skozi Kursi in dosegel 'Arš. Šel je onkraj 'Arša, onkraj svetov časa, prostora in materije. Dosegel je stopnjo, na kateri je lahko slišal govorico Allaha dželle-šanuhu.

Videl je Allâha dželle šanuhu na način, ki ga ni mogoče razumeti ali razložiti, kot bo Allâh dželle šanuhu viden v naslednjem življenju brez časa in prostora. Govoril je z Allahom dželle šanuhu brez črk in zvokov. Slavil ga je, hvalil in poveličeval. Bil je prejel nešteto daril in časti. Njemu in njegovi ummi (muslimanom) je bilo zapovedano, da vsak dan petdesetkrat opravijo namaz. Vendar se je število namazov, ki jih je bilo treba opraviti vsak dan, s posredovanjem Musa alejhisselama,' postopoma zmanjšalo na pet. Pred tem so namaz opravljali le zjutraj in popoldne ali ponoči. Po tako

[33] Qâdî 'Iyâd al-Mâlikî, avtor knjige Šifa', je umrl v Maroku leta 544 [1150 n.št.]

dolgem potovanju, ko je dosegel darove in blagoslove ter videl in slišal toliko osupljivih stvari, se je vrnil v svojo posteljo, ki še ni izgubila toplote. Vse, kar smo napisali zgoraj, smo razumeli deloma iz ajetov in deloma iz hadisov. Ni treba verjeti vsem. A ker so jih učenjaki alimi ehli sunneta navedli, bodo ljudje, ki ta dejstva zanikajo, ločeni od ehli sunneta. In kdor ne verjame v ajet ali hadis, postane nevernik.

Navedimo nekaj neštetih dokazov, ki kažejo, da je Mohamed alejhisselam' Najvišji (Sejjid-ul-enbija,') med preroki ''alejhimussalavatu vetteslimat.'

Na sodni dan se bodo vsi preroki zatekli v senco njegovega prapora. Allah dželle-šanuhu je vsem prerokom ''alejhisselam,'' ukazal, da morajo, če ostanejo živi do časa Mohameda alejhisselam,'', ki je bil med bitji Njegov Najljubši izvoljenec, verjeti vanj in biti njegovi pomočniki. Tudi vsi preroki so v svojih zadnjih prošnjah svojim skupnostim naročili enako.

Mohamed ''alejhisselam'' je bil **Hatem-ul enbija**' (zadnji prerok); to pomeni, da ga ne bo nasledil noben prerok. Njegova blagoslovljena duša je bila ustvarjena pred vsemi preroki. Status poslanika mu je bil podeljen prvi. Poslanstvo se je dopolnilo z njegovo počastitvijo sveta. Proti koncu sveta, v času hazreta Mehdi alejhisselama,, se bo 'Isa alejhisselam'' spustil z nebes v Damask in se pridružil Mohamedovi ''alejhisselam'' skupnosti ter pridigal islam na zemlji.

[Tudi heretični ljudje, imenovani **kadijani ali ahmedije**,, ki so jih Britanci organizirali v Indiji v letu 1296 [1880], govorijo žaljive laži o Jezusu ''alejhisselam.'. Čeprav trdijo, da so muslimani, si prizadevajo uničiti islam od znotraj. Izdan je bil fetva, ki razglaša, da niso muslimani.

Druga heretična skupina zindikov, ki se je pojavila v Indiji, je skupina, imenovana **Džema'atut-tebligijje.**[34] Njihovo sekto je leta 1345 [1926 n. št.] prvič ustanovil nevednež z imenom Iljas. Trdil je, da so se muslimani "oddaljili od prave poti islama" in da je imel sanje, v katerih je dobil božanski ukaz, naj jih "reši iz zablode". Povedal je, kaj se je naučil iz knjig, ki so jih napisali njegovi učitelji, in sicer Nezira Husejna, Rešida Ahmeda Kenkuhija in Halila Ahmeda Seharenpurija, ki so bili prav tako heretiki. Zvijača, ki so jo uporabljali za zavajanje muslimanov, je, da so "vedno govorili o vrednosti namaza in

[34] Prosimo, preberite šestintrideseto poglavje drugega fascikla Neskončne blaženosti.

džema'ata. Dejstvo pa je, da nobena od molitev namaz in drugih, ki jih izvajajo heretiki, ni sprejemljiva, saj niso v skupini **ehli sunneta.** Prva stvar, ki jo morajo ti ljudje storiti, je, da preberejo knjige, ki so jih napisali (pravi) islamski učenjaki, se znebijo heretičnih prepričanj in postanejo pravi muslimani. Ljudi, ki napačno razlagajo ajete s prikritimi pomeni v Koranu kerim, imenujemo ljudje **ehli bid'at ali heretiki.** Sovražnike islama, ki takšnim ajetom dajejo pomene, primerne njihovim zahrbtnim in heretičnim mislim, pa imenujemo **zindici**. S tem poskušajo ti ljudje spremeniti Koran kerim in islam. Pravi veliki sovražnik, ki izumlja in hrani te herezije, so Britanci, ki za ta sramotni namen porabijo milijarde. Člani gibanja **Džema'atut-tebligijje**, ki so zgolj nevedna in nevedna orodja, ki so se ujela v pasti, ki so jih nastavili britanski neverniki, si prizadevajo prevarati muslimane, tako da se imenujejo **suniti**, opravljajo vsakodnevne molitve namaz in lažejo. Ti ljudje so kot štorklje, zgrajene na vrhovih minaretov, in bodo podvrženi večnemu ognju v najglobljih rovih pekla. Nošenje ogromnih turbanov, dolga brada, dolga oblačila, imenovana džubbeta,, branje ali recitiranje ajetov-i-kerime in nato njihovo lažno predstavljanje je ena od zvijač, ki jih ti ljudje uporabljajo v svojih ogabnih programih za zavajanje muslimanov. Vendar pa se hadis šerif glasi natanko takole: "**Innallahe la jenzuru ila suverikum ve sijabikum ve lakin jenzuru ila kulubikum ve nijjatikum**",," kar pomeni: ""Allah dželle-šanuhu vas ne presoja po vaših podobah in oblačilih, temveč po vaših srcih in namenih." V verzih:

Kad-du buland dâred, dester pâra, pâra.

Chun âshiyâni laklak, ber kalla-i-minâra.

Ker ti ljudje niso mogli odgovoriti na knjige, ki jih je izdal Hakîkat Kitâbevi in ki dokazujejo, da so ti nevedni idioti lažnivci, pravijo: "Knjige, ki jih je izdal **Hakîkat Kitâbevi**, so napačne in heretične.Ne berite teh knjig." Najbolj opazen simptom, s katerim diagnosticirati heretike in zindike, ki so sovražniki islama, je njihovo odvračanje ljudi od branja knjig, ki objavljajo nauke diverzantov ehli sunneta, tako da jih stigmatizirajo s herezijo. Naša (turška) knjiga **Faideli Bilgiler** (Koristne informacije) razširja škodo, ki jo ti ljudje povzročajo islamu, in navaja odgovore, ki so jim jih dali učenjaki alimi ehli sunneta.[35]

[35] Oglejte si tudi druge naše publikacije v angleščini, zlasti The Sunnî Path, Endless Bliss v šestih fasciklih, Belief and Islam in Documents of the Right Word.

Mohamed ‘’alejhisselam’’ je najvišji od prerokov in je usmiljenje Allaha dželle-šanuhu za vsa bitja. Osemnajst tisoč alema (svetov bitij) prejema koristi iz njegovega oceana blagoslovov. Po soglasju (islamskih učenjakov) je prerok za vsa človeška bitja in džine. Mnogi (učenjaki) pravijo, da je prerok za angele, rastline, živali in za vsako snov. Medtem ko so bili drugi preroki poslani določenim plemenom v določenih deželah, je bil in je Resul-i ekrem sallallahu

alejhi ve sellem’’ prerok za vse svetove in vsa živa in neživa bitja. Allah dželle-šanuhu je druge preroke nagovoril z njihovimi imeni. Kar zadeva Mohameda ‘’alejhisselam’’, mu je bil naklonjen tako, da ga je nagovoril: “O moj prerok, Moj Resul!” Predstavljen mu je bil podoben vsak čudež, ki je bil podeljen vsakemu preroku. Allah dželle-šanuhu je svojega ljubljenega preroka obdaril z več darovi in mu podelil več čudežev kot kateremu koli drugemu svojemu preroku. Postal je boljši od vseh prerokov z neštetimi častmi in odličnostmi: luna se je razdelila na dva dela, ko je naredil znak s svojim blagoslovljenim prstom; kamni v njegovi dlani so izgovarjali Allahovo ime; drevesa so ga pozdravila z besedami: “O Rasûlallah”; suho deblo z imenom Hannâna je jokalo, ker je “O Resulallah!”’’ odšel in ga pustil pri miru; med njegovimi blagoslovljenimi prsti je tekla čista voda; obljubljeno mu je bilo, da mu bodo na onem svetu podeljene visoke stopnje **Mekam-i Mahmud, Šefa’at-i kubra, Kevser havuzu, Vesile i Fadile** pred vstopom v raj je imel čast videti lepoto Allaha dželle-šanuhu ; imel je najlepše moralne lastnosti na svetu, najbolj popolno vero, znanje, nežnost, potrpežljivost, hvaležnost, zuhd[36], čistost, pravičnost, junaštvo, sramežljivost, pogum, skromnost, modrost, lepe manire, koristnost, milost in neizčrpne časti in častne lastnosti. Nihče razen Allaha dželle-šanuhu ne pozna števila čudežev, ki so mu bili dani. Njegova religija[37] je razveljavila vse prejšnje religije. Njegova religija je najboljša in najvišja med vsemi religijami. Njegova skupnost je višja od vseh drugih skupnosti. Evlije njegove skupnosti so bolj spoštovani kot Evlije drugih skupnosti.

Med ljudmi iz Mohamedove skupnosti (alejhisselam) je bil tisti, ki si je zaslužil postati njegov (najzgodnejši) kalif, **Ebu Bekr-i Siddik** ‘radijallahu

[36] Odvračanje od posvetnih okusov in užitkov.

[37] (Samoumevno je, da je to zadnja religija.)

anh, ki so ga ljudstvo in imami najbolj ljubili in je bil bolj primeren za kalifat kot drugi. Po prerokih je najvišji in najuglednejši med vsemi ljudmi, ki so prišli in ki še pridejo. Bil je prvi, ki je dosegel status in čast kalifata. Kot uslugo in blagoslov od Allaha dželle-šanuhu je to, da pred začetkom islama ni častil malikov. Bil je zaščiten pred pomanjkljivostmi nevere in herezije[38].

Za njim je najvišji od človeških bitij drugi Khalîfa **Omer bin Hattab** radijallahu anh', ki ga je Allah dželle-šanuhu izbral za prijatelja svojega ljubljenega preroka.

Za njim je najvišji med ljudmi tretji khalîfa Resulullahov ''Zinnurejn **Osman bin Affan**.', zaklad milosti in blagoslovov ter vir skromnosti, vere in duhovnega znanja.

Za njim je najuglednejši med ljudmi četrti khalîfa Resulullahov ''alejhisselam'', **Ali bin ebi Talib**-radijallahu teala anh.'', lastnik osupljivih prednosti in lev Allaha dželle-šanuhu.

Za njim je postal khalîfa Hazret-i **Hasan ibn 'Husejn bin Ali**, Resulullahov sallallahu alejhi ve sellem[39]. Z njim se je zaključilo tridesetletno obdobje kalifata, omenjeno v hadisu Šerif. Za njim je najvišje človeško bitje Husejn bin Ali, nur (svjetlo) alejhi ve sellem', luč Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem'' oči.

Te prednosti so temeljile na tem, da so zaslužili več *thawâb*; zapustili svojo državo in svoje ljubljene zaradi islama; biti muslimani pred drugimi; v največji meri se prilagoditi Resulullahu sallallahu alejhi ve sellem,''; posvetiti se njegovi sunnettu; boriti se za širjenje njegove vere; ter preprečiti nevero, fitno in korupcijo.

Ali radijallahu anh' je sprejel islam pred vsemi ostalimi, z izjemo Ebu Bekra radijallahu anh'. Še kot otrok in brez premoženja je živel v Resullulahovi ''alejhisselam'' hiši in mu služil. Zato njegov sprejem islama ni povzročil, da bi neverniki sprejeli islam, sledili njegovemu zgledu ali bili poraženi. Po drugi strani pa je sprejetje drugih treh khalîfov okrepilo islam. Ker so bili 'Alî in njegovi sinovi 'radijallahu anhum '' najbližji

[38] Iz te izjave o Ebu Bekra radijallahu anh,' je zdaj mogoče razumeti, kako slabi in kako nevedni so ljudje, ki mislijo in pišejo, da je Resullah "alejhisselam" pred svojo poslanstvom častil malike.

[39] Hasan bin Ali je bil zastrupljen do smrti v Medina-i Munawwara leta [669n.št.]

sorodniki Resullaha ‘’alejhisselam’’ in Resulullaha blagoslovljene krvi, bi lahko rekli, da so bili višji od Abű Bakra in ‘Omarja, vendar njihova superiornost ni bila superiornost v vseh pogledih in jim ni pomagala preseči teh velikih osebnosti v vseh pogledih. To je bilo podobno, kot če bi Hidir ‘’alejhisselam’’ nekaj naučil Musa alejhisselama.’’[40] Hazreti **Fatima** je bila višja od hazreti **Hadidže** i hazreti **Ajše’**radijallahu anhunne, ker je bila preroku bližje glede na kri. Vendar pa ena vrsta superiornosti ne bi smela izkazovati superiornosti v vseh pogledih. Islamski učenjaki so dajali izjave, ki so se med seboj razhajale glede tega, katera od teh treh je najvišja. Kot je razvidno iz hadisa šerif, so bile te tri, **Marija** in faraonova žena **Asija**, pet najvišjih med vsemi svetnimi ženskami. Hadis šerif: “**Fâtima je višja od rajskih žensk, Hasan in Husajn pa sta najvišja rajska mladeniča**,” se je nanašal na superiornost le v enem pogledu.

Naslednji najvišji od Ashabov (tovariši preroka) so bili **Ašere-in mubeššere**, deset ljudi, blagoslovljenih z dobro novico o [gredo] raju. Za njimi so bili najvišji muslimani 313 muslimanov, ki so sodelovali v sveti bitki pri Bedru. Naslednja skupina je bila 700 pogumnih muslimanov, ki so sodelovali v sveti bitki pri Uhudu. Za njimi so bili **Bi’at-ur-ridvan**, 1400 muslimanov, ki so prisegli zvestobo Resulullahu pod drevesom.

Ashabi kiram radijallahu anhum edžma’in” žrtvovali svoja življenja in premoženje zaradi Resul-i ekrema sallallahu teala alejhi ve sellem” in mu pomagali. Naša dolžnost (Vadžib) je, da s spoštovanjem in ljubeznijo omenimo ime katerega koli od njih. Nikoli ni dovoljeno izreči besed, ki niso primerne njihovi veličini. Nespoštljivo omenjanje njihovih imen je krivoverstvo.

Tisti, ki ljubi Resulullaha ‘’alejhisselam’’, mora ljubiti vse njegove ashabe (tovariši). Hadis šerif se glasi: “**Kdor ljubi moje Ashabe, jih ljubi, ker ljubi mene. Kdor jih ne ljubi, me ne ljubi. Kdor jih prizadene, prizadene mene. In kdor prizadene mene, prizadene Allaha dželle šanuhu. Oseba, ki prizadene Allaha dželle šanuhu bo zagotovo trpela muke**.” V nekem drugem hadisu šerif je izjavil: “**Ko hoče Allah dželle šanuhu blagosloviti koga od moje skupnosti, mu v srce položi ljubezen mojih ashabov in on jih ima zelo rad**.”

[40] Če bi bilo krvno sorodstvo edino merilo za nadrejenost, bi moral biti ‘Abbâs nadrejen ‘Aliju. Poleg tega Abű Tâlib in Abű Lahab, ki sta si bila krvno zelo blizu, nista imela niti tiste časti in nadrejenosti, ki obstajata pri najnižjem verniku.

Zato ne smemo domnevati, da so se ashabi kiram borili drug proti drugemu, da bi postali khalife ali da bi zadovoljili svoje zle misli ali čutne želje. Hinavščina, ki vodi v pogubo, je, če o njih govorimo slabo iz takšne domneve, saj so se ljubosumje in želja po položaju ter zasvojenost s svetom popolnoma odstranili iz njihovih src, ko so sedeli v prisotnosti Resulullaha 'alejhi ve sellem,' in poslušali njegove blagoslovljene besede. Popravili so se in se osvobodili pohlepa, ambicij, zamer in slabe narave; bili so popolnoma očiščeni. Glede na dejstvo, da oseba, ki nekaj dni ostane v prisotnosti enega od Walîs iz skupnosti Vzvišenega preroka, koristi od Walî's lepe morale in odličnosti ter postane očiščena posvetnih ambicij, kako bi lahko sploh domnevali, da so ashabi preroka, naši mojstri, ki so ljubili Resulullaha bolj kot kdorkoli drug in zanj žrtvovali svoje premoženje in življenja ter zanj zapustili svojo državo in bili radi v njegovi družbi, ki je bila hrana za duha, niso bili brez slabe morale, da njihove nafse niso bile čiste in da so se borili za ta mrhovinarski začasni svet? Ti veliki ljudje so bili zagotovo čistejši od vseh. Krivično je, če nesoglasja in spopade med njimi primerjamo z zadevami med nami, ljudmi slabe volje, ali če rečemo, da so se borili, da bi zadovoljili svoje zle, čutne in posvetne želje. Takšnih neprimernih misli proti ashabom kiram ni dovoljeno imeti.Oseba, ki bi rekla kaj proti njim, bi morala vedeti, da biti sovražen do ashaba kiram pomeni biti sovražen do Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem, 'in govoriti slabo o njih pomeni govoriti slabo o njem, ki jih je vzgojil in usposobil. Zaradi tega veliki možje islama pravijo, da pomanjkanje spoštovanja in visokega mnenja o ashabih kiram dejansko pomeni zanikanje Allahovega poslanca. Bitke "Džamala" (kamele) in "Siffina" ni mogoče jemati kot razlog za njihovo obrekovanje. Iz nekaterih verskih razlogov nihče od ashabov ki so se v teh bitkah postavili po robu hazretu Aliju, ni bil slab; pravzaprav so si vsi zaslužili, da bodo na sodni dan nagrajeni. Hadis Šerif pravi: "**Eno nagrado bo prejel mudžahid, ki se je zmotil, in dve ali deset tisti, ki je ugotovil, kaj je prav. Ena od teh dveh nagrad je za uporabo idžtihad. Druga je za iskanje resnice**."Spori in boji med temi velikimi ljudmi islama niso nastali zaradi trme ali sovražnosti, temveč zaradi njihovih [različnih] idžtihadov in zaradi želje, da bi uresničili, kar zapoveduje islam. Vsak od ashabov kiram je bil mudžtehid[41].

[41] Na primer, v hadisu Šerifna 298. strani al- Hadîqa je navedeno, da je bil Abu Hanifa Nu'man bin Sabit' mudžtehid.

Vsak mudžtehid je moral ravnati v skladu s sklepom, ki ga je ugotovil s svojim idžtihadom, tudi če se njegov idžtihad, morda ne strinja s sklepom mudžtehida, ki je veliko višji od njega. Ni bilo dovoljeno, da bi sledil idžtihadom, drugega.Ebu Jusuf in Mohammed Šejbani, učenca a'zama Abu Hanife Nu'mân ibn Thâbit (umrl v Bagdadu, 150 po Kr. [767]), teri Ebu Sevr in Isma'il Muzeni,, učenca imama Šafi'ije, (umrl leta 204 [820 po Kr.], Egipt) se s svojimi učitelji nista strinjala glede številnih vidikov in sta o nekaterih stvareh, za katere so njuni učitelji rekli "**harâm**" (prepovedano), rekla "**halâl**" (dovoljeno), o nekaterih stvareh, za katere so njuni učitelji rekli "halâl", pa sta rekla "harâm". Zaradi tega ni mogoče reči, da so grešni ali slabi. Nihče tega ni rekel, saj so bili mudžtehidi kot njihovi učitelji.

Res je, da je bil 'Hazret Ali radijallahu anh višji in bolj učen od Mu'avije i od Amr ibni Asa radijallahu anhuma. Imel je veliko boljših lastnosti, po katerih se je razlikoval od njiju, njegov idžtihad pa je bil močnejši in ostrejši od njunih idžtihadov. Ker pa so bili vsi ashabi kiram mudžtehidi, za ta dva ni bilo dovoljeno, da bi sledila idžtihadu tega velikega verskega voditelja. Potrebno je bilo, da sta se ravnala po svojih lastnih idžtihadih.

Vprašanje: "V bitkah pri Džamalu in Siffinu je sodelovalo, ubogalo in sledilo imamu Aliju mudžahidi, i ensarije med ashabi kiram. Čeprav so bili vsi mudžahidi, so menili, da je sledenje njemu vadžib. To kaže, da je bilo tudi za mudžahidi vadžib, da so sledili Alîju. Morali so mu slediti, četudi se njihovi idžtihadi niso strinjali z njegovimi, kajne?"

Odgovor: Muslimani, ki so sledili Aliju radijallahu anh in se borili na njegovi strani, se mu niso pridružili z namenom, da bi sledili njegovim idžtihadom, temveč zato, ker so bili njihovi idžtihadi skladni z njegovimi idžtihadi in so pokazali, da je vadžib slediti Imâmu 'Alîju. Podobno se idžtihadi mnogih uglednih Prerokovih tovarišev niso strinjali z idžtihadi imama Alija, zato je bilo zanje vadžib, da se borijo proti njemu. Idžtihadi ashaba kiram so se takrat pokazali na tri različne načine: Druga skupina je videla, da je idžtihad tistih, ki so se borili s imamom Alijem, pravilen, in je zanje postalo vadžib, da sledijo tistim, ki so se borili s imamom Alijem, drugi so se borili proti njemu; tretja skupina je rekla, da bi bilo treba ne slediti nobeni strani in se ne boriti, in njihov idžtihad je zahteval, da se ne pridružijo vojni. Vse te tri skupine so imele vsekakor prav in so si zaslužile nagrado na onem svetu.

Vprašanje: "Odgovor [zgoraj] kaže, da so imeli prav tudi tisti, ki so se borili proti imamu Aliju radijallahu teala anh'. Po drugi strani pa so učenjaki alimi ehli sunneta dejali, da je imel imam 'Alî prav, da so se njegovi nasprotniki motili, da jim je bilo odpuščeno, ker so imeli 'uzur, in da so celo pridobili sevab. Kaj lahko rečemo o tem?"

Odgovor: Imam Šafi'ija i Omer bin Abdul'aziz, dva velika moža islama, sta dejala, da ni dovoljeno uporabiti besede "napačno" za nobenega od ashabov kiram. Zato je bilo rečeno: "O nadrejenih je narobe reči 'narobe'." Ni dovoljeno, da bi podrejeni o svojih nadrejenih izrekli besede, kot so: "Prav je storil", "Narobe je storil", "Odobravamo" ali "Ne odobravamo". Tako kot si Allah dželle-šanuhu ni umazal rok s krvjo teh velikih ljudi, tako bi morali zaščititi svoje jezike pred izgovarjanjem besed, kot sta "pravično" in "nepravično". Tisti globoki učenjaki, ki so preučili dokaze in dogodke ter dejali, da je imel imam 'Alî prav, njegovi nasprotniki pa so se motili, so pravzaprav mislili, da bi jih, če bi imel imam 'Alî možnost govoriti s tistimi na drugi strani, usmeril k uporabi idžtihada v skladu s svojim idžtihadom. Dejstvo je, hazreti Zubejr bin Avvam je bil v bitki pri Jamalu proti hazretu Aliju, vendar je po globljem preučevanju dejstev spremenil svoj idžtihad in se prenehal boriti. Besede učenjakov ehli sunnet, ki menijo, da je napaka dopustna, je treba razumeti kot take. In ni dopustno reči, da so bili hazreti Alija in tisti, ki so bili z njim, na pravi poti, drugi prerokovi tovariši, ki so bili v drugi skupini z našo materjo ' 'Ajšo Siddik, pa na napačni poti.

Ti boji med ashabi kiram so bili posledica različnih idžtihadov v vejah Aahkam-i šer'ijje (pravila islama). Niso imeli nobenih nesoglasij glede bistvenih elementov islama. Danes nekateri ljudje slabo in nespoštljivo govorijo o velikih možih islama, kot sta bila Mu'avija i Amr ibni As radijallahu anhuma'. Ne morejo se zavedati, da z obrekovanjem ashabov kiram dejansko očrnijo in omalovažujejo Resulullaha sallallahu alejhi ve sellem'. V knjigi **Šifa-i šerifje** zapisano, da je imam Malik bin Enas dejal: "Mu'aviju[42] i Amr ibni Asa[43], si zasluži besede, ki jih izreče proti njima. Treba je strogo kaznovati tiste, ki govorijo in pišejo proti njima in jima ne izkazujejo spoštovanja." Naj Allaha dželle-šanuhu napolni naša srca

[42] Muavija bin Abű Sufyân je umrl v Damasku leta 60 [680].

[43] Amr Ibn al-s je umrl v Egiptu leta 43 [663 n. št.]

z ljubeznijo do ashabov Njegovega ljubljenega! Ne munafici ali grešni ljudje, ampak pobožni in Allaha se bojijo muslimani ljubijo te nadrejene.

[Ljudje, ki se zavedajo vrednosti in veličine "Resulullahovih sallallahu alejhi ve sellem ashabov kiram, in ki ljubijo in spoštujejo vse od njih in jim sledijo se imenujejo **ehli sunnet.** Tisti, ki trdijo, da nekatere od njih ljubijo, drugih pa ne marajo in tako obrekujejo večino od njih, ter tisti, ki ne sledijo nobenemu od njih, se imenujejo **ši'ije**. V Iranu, Indiji in Iraku je veliko šiitov. V Turčiji jih ni. Nekateri med njimi se, da bi prevarali čiste muslimane 'Alevija v Turčiji, imenujejo '**Alevije**, kar pomeni 'musliman, ki ljubi Imama 'Alîja'. Ljubiti nekoga pomeni slediti njegovim stopinjam in ljubiti tiste, ki jih ljubi; če bi ljubili Hazreta Alija radijallahu anh', bi sledili njegovim stopinjam. Ljubil je vse Prerokove Ashabe. Bil je svetovalec khalîfa Omera radijallahu anhuma, drugega khalîfa, ki mu je zaupal svoje stiske.Svojo in Fâtimino hčerko Umm Ghulthum je poročil s Omerju radijallahu anh. V hutbi je dejal o Mu'aviju: "Naši bratje se ne strinjajo z nami. Vendar niso neverniki ali grešniki. Njihov džtihad kaže, da se tako obnašajo."

Ko je Talha radijallahu anh, ki se je boril proti njemu, dosegel mučeniško smrt, si je sam očistil prah z obraza in postal imâm v namâzu, opravljenem po njegovi smrti. Allah dželle-šanuhu izjavlja: "**Verniki so bratje**." V zadnjem ajetu kerimu v suri Feth izjavlja: "**Prerokovi tovariši imajo radi drug drugega**." Ne imeti rad niti enega od Prerokovih tovarišev ali, kar je najhuje, do njega gojiti sovražnost, pomeni zanikati Koran kerim. Učenjaki ehli sunneta so pravilno razumeli superiornost ashabov kiram radijallahu teala anhum edžma'in" in muslimanom zapovedali, naj ljubijo vse njih, ter tako rešili muslimane pred nevarnostjo.

Ljudi, ki so sovražili in bili sovražni do naših nadrejenih ehli bejtu (Aliji, radijallahu anh,' ter njegovih sinov in potomcev, najbolj ljubljenih sunitskih muslimanov, smo imenovali **haridži.** Zdaj se imenujejo **jezidi**. Njihovi verski nazori so tako okrutni, da z islamom skorajda nimajo več nobene zveze.

Vehabije čeprav trdijo, da ljubijo vse Ashabe kiram, ne sledijo tem blagoslovljenim ljudem, temveč svoji heretični poti, ki jo pripisujejo Ashabi. Ne marajo učenjakov ehli sunneta, velikih sûfîjev in 'Alawîjev, in jih vse obrekujejo. Domnevajo, da so samo oni muslimani. Ljudi, ki jim niso podobni, imajo za 'politeiste' in pravijo, da je zanje halâl, da takim ljudem

vzamejo življenje in premoženje. Zato postanejo **ibahije**. Iz Korana kerim in hadisa šerif potegnejo napačne, heretične pomene in mislijo, da je islam sestavljen samo iz teh pomenov. Zanikajo edille-i šerijje in večino hadisov šerifa. Veliki učenjaki štirih madhhabov so napisali številne knjige, v katerih z dokumenti dokazujejo, da so tisti, ki se ne strinjajo z ehli sunnetu, heretiki in povzročajo islamu veliko škodo[44].

Eyyûb Sabrî Pasha "rahimah-Allâhu ta'âlâ" je dejal: "Wahhâbizem se je pojavil s krvavim, mučnim in grozljivim uporom na Arabskem polotoku leta 1205 [1791 n. št.]." Mohamed 'Abduh iz Egipta je bil eden od ljudi, ki so skušali s svojimi knjigami po svetu razširiti Wahhâbizem in antimadhhabizem. V času Stranke unije in napredka so bile 'Abduhove knjige prevedene v turški jezik in ponujene mladini kot "dela velikega učenjaka islama, razsvetljenega človeka idej, uglednega reformatorja 'Abduha". Vendar je 'Abduh odkrito zapisal, da občuduje Jamâl ad-dîn al-Afghânî (umrl 1314 A.H. [1897 n. š.]), ki je bil prostozidar in vodja kairske masonske lože. Sovražniki islama, ki so bili v zasedi, da bi izbrisali (pravo pot, imenovano) Ahl as-Sunna, in uničili islam s tem, da bi razkrinkali prvake islama, so zahrbtno spodbujali to finto, tako da so se preoblačili v verne ljudi. 'Abduha so hvalili do neba. Veliki učenjaki Ahl as-Sunne, a'immat al-madhâhib, so bili razglašeni za nevedne ljudi. Njihova imena se niso več omenjala. Toda čisti in plemeniti potomci naših prednikov, ki so žrtvovali svoja življenja zaradi Rasûlullaha 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' in islama, sinovi častitljivih mučencev, se niso

[44] Za podrobnejše informacije preberite naše knjige v angleškem jeziku, kot so Advice for the Muslim in šest fasciklov Endless Bliss, pa tudi arabske al-Minhat al-wahbiyya fî-r-raddi-l-Wahhâbiyya, at-Tawassuli bi-n-Nabî wa jahâlat-l-Wahhâbiyyîn in Sebîl-un-nejât ter perzijske Seyf al-abrâr. Te dragocene knjige, napisane kot ovržba ahl al-bid'a, izdaja Hakîkât Kitâbevi v Istanbulu. Obe v knjigi Radd al-muhtâr, ki jo je napisal Muhammad Emin Ibni ' bidin, ki je umrl v Damasku leta 1252 [1836poKr.] (III. zvezek, poglavje "Bâghî") in v turški knjigi **Ni'met-i Islâm** (poglavje "Nikâh") je jasno zapisano, da so Wahhâbi Ibâhîji. Eyyûb Sabri Paša [umrl leta 1308 po Kr. (1890)], kontraadmiral v času sultana 'Abd al-Hamîda Khâna II, v svojih turških delih **Mir'ât al-Haramain** in **Târîkh-i Wahhâbiyyûn** ter Ahmed Cevdet Paša v sedmem delu svoje turške **osmanske zgodovine** navajata podrobne informacije o Wahhâbih. Tudi Yûsuf an- Nebhânî je v svojem arabskem delu **Shawâhid al-haqq** (3. izdaja, Kairo, 1385/1965) obširno ovrgel Wahhâbîje in Ibn Taymiyyo. Petdeset strani njegovega dela je bilo objavljenih v arabski knjigi "**Ulamâ-al-Muslimîn wa Wahhâbiyyûn**" (Istanbul, 1972).

podredili propagandam in oglasom, za katere so bili porabljeni milijoni funtov. Teh lažnih "junakov islama" sploh ne bi poslušali ali priznavali. Allâhu ta'âlâ je zaščitil otroke mučencev pred temi gnusnimi napadi. Danes se mladim ponujajo prevedene knjige lâ-madhhabîjev, kot so Mawdûdî[45], Sayyid Qutb[46], skupina, imenovana "Teblîgh-i- jamâ'at", in Hamidullah. Ti vsebujejo heretične ideje, ki se ne strinjajo z izjavami učenjakov Ahl as-sunnata, in so ekstravagantno hvaljene z velikanskimi oglasi. Vedno moramo biti pozorni in previdni. Naj Allâhu ta'âlâ prebudi muslimane iz nevednosti zaradi milosti svojega ljubljenega preroka Mohameda ''alaihis-salâm''! Naj nas varuje pred tem, da bi nas prevarale laži in obrekovanja sovražnikov! min. Ne zavajajmo sami sebe s tem, da samo molimo! Moliti, ne da bi se držali ' dat al-ilâhiyya (Božanskega zakona) Allâhu ta'âlâ, ne da bi delali ali se držali sredstev, bi pomenilo prositi Allâhu ta'âlâ za čudeže. Musliman mora delati in moliti. Najprej moramo imeti sredstva in nato moliti. Prvo sredstvo za pobeg iz nevere je učenje in poučevanje islama. Pravzaprav je obvezno (fard) in glavna dolžnost vsakega, moškega ali ženske, da se nauči kredibilnih načel Ahl as-Sunne ter islamskih zapovedi in prepovedi. Danes se je teh stvari dokaj enostavno naučiti. Obstaja namreč svoboda pisanja in objavljanja pravih islamskih knjig. Vsak musliman mora podpreti državo, ki je muslimanom omogočila to svobodo.

Ljudje, ki se ne učijo verskih načel in naukov ('ilm al-hâl) Ahl as-Sunne in jih ne učijo svojih otrok, so izpostavljeni nevarnosti, da se odvrnejo od islama in padejo v brezno nevere. Molitve takšnih ljudi niso sprejemljive. Kako naj se torej zaščitijo pred nevero? Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' je dejal: "**Islam je tam, kjer je znanje. Ni islama, kjer ni znanja.**" Kot je treba jesti in piti, da ne bi umrli od lakote, tako je tudi treba spoznati svojo vero, da nas ne bi prevarali neverniki in da ne bi postali nemuslimani. Naši predniki so se pogosto zbirali in brali knjige 'ilm al-hâl ter tako ostali muslimani in uživali v islamu. To luč blaženosti so pravilno prenesli na nas. Da bi torej ostali muslimani in da naših otrok ne bi ujeli notranji ali zunanji sovražniki, je prvi in najnujnejši preventivni ukrep branje in prebiranje knjig 'ilm al-hâl, ki so jih pripravili učenjaki Ahl as-Sunna. Starši, ki želijo, da njihov otrok postane musliman, naj ga pošljejo k učitelju in poskrbijo, da se bo naučil brati

[45] Mawdûdî je ustanovitelj združenja v Indiji z imenom Jamâ'atul- islâmiyya. Umrl je leta 1399.

[46] Sayyid Qutb je bil usmrčen v Egiptu leta 1386 [1966 n.š].

Koran al-kerîm. Berimo, učimo se in učimo svoje otroke in tiste, za katere smo odgovorni, kolikor imamo priložnost. Ko bodo šli v šolo, jim bo to težko in celo nemogoče. Ko bo prišlo do degeneracije, bo nesmiselno žalovati. Ne smemo verjeti sovražnikom islama, njihovim zavajajočim in lažnim knjigam, časopisom, revijam, televiziji, radijskim programom, filmom in spletnim stranem. Ibn ‘ bidîn ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’ je v tretjem zvezku [knjige **Radd al- muhtâr**] zapisal, da se zahrbtni neverniki, ki se, čeprav ne verujejo v nobeno religijo, pretvarjajo, da so muslimani, in učijo stvari, ki povzročajo nevero, kot da so islamske, ter si prizadevajo zavajati muslimane in jih voditi iz islama, imenujejo **zindiqi**].

Vprašanje: “Oseba, ki je prebrala prevode svojih pokvarjenih knjig pravi:

‘Brati moramo razlage (tafsîr) Korana al- kerîm. Zaupati nalogo učenja naše vere in Korana al-kerîm verskim učenjakom je nevarna in petična misel. Koran al-kerîm ne pravi: “O verski učenjaki.” Pravi: “O muslimani” in “O človeštvo”. Zato bi moral vsak musliman sam razumeti Koran al-kerîm in tega dela ne bi smel pričakovati od nikogar drugega.’

“Ta oseba želi, da bi vsi brali knjige tafsîr in hadîth. Ne priporoča branja knjig kalâm, fiqh in ‘ilm al-hâl, ki so jih napisali islamski učenjaki in veliki učenjaki Ahl as-Sunne. Objava knjige Rashida Ridâ[47] **Islâmda Birlik ve Fikh Mezhebleri**, ki jo je izdal Glavni urad za verske zadeve (št. publikacije 157; 1394/1974), je še bolj zmedla bralce. Na številnih straneh, zlasti v “šestem dialogu”, knjiga navaja:

‘Oni [muqallidi, privrženci enega od štirih madhhabov] so mujtahidske imame poveličevali do stopnje preroštva. Prednost so dali celo besedi mudžtahida, ki se ni strinjala s prerokovim hadîtom, pred hadîtom. Rekli so, da bi bil lahko hadîth razveljavljen (naskh) ali pa bi lahko obstajal drug hadîth po mnenju njihovega imâma. S tem, ko so delovali na podlagi besed tistih ljudi, ki so morda napačno presojali in morda niso poznali zadeve, in ko so pustili ob strani hadîth preroka, ki je bil brez napak, so ti muqallidi tudi v nasprotju z mujtahidi. S tem nasprotujejo celo Koranu. Pravijo, da Korana ne more razumeti nihče drug kot imam mudžtahid. Takšne besede faqîhov in drugih muqallidov kažejo, da so jih sprejeli od Judov in kristjanov. Nasprotno, lažje je razumeti Koran in hadíte kot pa knjige, ki

[47] Rašid Ridâ je učenec Mohameda Abduha. Umrl je leta 1354 [1935 n.š.].

so jih napisali fiqhisti. Ljudje, ki so prebavili arabske besede in slovnico, ne bodo imeli težav pri razumevanju Korana in hadîtov. Kdo na svetu bi lahko zanikal dejstvo, da je Allah sposoben izrecno razložiti svojo vero? Kdo bi lahko ugovarjal dejstvu, da je bil Rasűlullah bolj kot kdor koli drug sposoben razumeti, kaj je Allah mislil, in da je znal to razložiti bolje kot drugi? Reči, da Prerokove razlage za muslimane niso bile zadostne, pomeni trditi, da ni mogel natančno opraviti svoje dolžnosti sporočanja (tablîgh). Če večina ljudi ne bi bila sposobna razumeti Korana in Sunne, Allah ne bi vsem ljudem naložil pravil iz Knjige in Sunne. Človek mora vedeti, v kaj verjame, skupaj z dokumentarnimi dokazi o tem. Allah ne odobrava taqlîda (prilagajanja neki madhabi) in pravi, da njihovo [muqallidov] posnemanje očetov in dedov ne bi veljalo za opravičljivo. Ayats kaže, da taqlîd ni bil nikoli odobren s strani Allaha. Lažje je razumeti tisti del religije, ki se nanaša na furû', iz njenega dalîla (dokumenta, vira), kot pa del, ki se nanaša na vero (usûl, îmân). Ali ne bi On medtem ko obtožuje težkega, obtožil tudi lahkega? Težko bo iz nekaterih redkih zadev potegniti pravila, a potem se bo to štelo za izgovor, da jih ne poznamo ali ne prakticiramo. Ljudje v fiqhu so si sami izmislili številne mas'alas (probleme, zadeve). Zanje so pripravili pravila. Poskušali so uvesti stvari, kot so ra'y, qiyâs jalî in qiyâs khafî, kot dokumente zanje. Te stvari so se prelivale na področje 'ibâdât, o katerem je nemogoče pridobiti znanje z razmišljanjem. Tako so religijo večkrat razširili. Muslimane so pahnili v težave. Ne zanikam qiyâs; pravim, da na področju 'ibâdât ni qiyâs. Îmân in 'ibâdât sta bila dokončana v času preroka. Nihče jima ne more ničesar dodati. Mujtahidski imâmi so ljudem prepovedali posnemanje (taqlîd) in taqlîd naredili za prepoved.'

"Ta odlomek, ki je vzet iz knjige, ki jo je izdal Glavni urad za verske zadeve, tako kot vse knjige lâ-madhhabî prepoveduje sledenje Imamom štirih Madhhabov. Nakazuje, da se mora vsakdo učiti tafsîr in hadîth. Kaj bi rekli o tem?"

Odgovor: Če pozorno preberemo odlomke, ki so jih napisali lâ madhhabî, bomo zlahka videli, da skušajo zavajati muslimane tako, da svoje heretične misli in separatistične poglede olepšajo z nerazumljivimi utemeljitvami in lažnimi izjavami. Nevedneži, ki mislijo, da pisanje temelji na znanju v okviru logike in razuma, se lahko ujamejo v njihovo past, vendar pa se učenjaki in bistroumni ljudje nikoli ne bodo ujeli v njihove pasti.

Da bi mlade opozorili pred nevarnostjo ne- maddhabizma ali antisunnizma, ki muslimane vodi v večno pogubo, so učenjaki islama "rahimahum-Allâhu ta'âlâ" v štirinajstih stoletjih napisali na tisoče dragocenih knjig. V nadaljevanju je kot odgovor na zgornje vprašanje prevedenih nekaj odlomkov iz knjige **Hujjat-Allâhi 'ala-l-'âlamîn** avtorja Yûsufa an-Nabhânî [umrl v Bejrutu, 1350 po Kr. (1932)].:

"Iz Korana al-kerîm ne more vsakdo potegniti ahkâm (pravil, sklepov). Ker tudi mudžtahidni imami iz Korana al-kerîm ne bi mogli potegniti vseh pravil, je Rasûlullah 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' v svojih hadîths-i-sherîfs pojasnil pravila iz Korana al-kerîm. Tako kot je Koran al-kerîm razložil samo on, so lahko hadîth-i-sherîfs razumeli in razložili samo as-Sahâbat al-kirâm in mujtahid imâmi. Da bi jih lahko razumeli, je Allâhu ta'âlâ svoje mujtahid imâme obdaril z znanstvenim in verskim znanjem, močnim razumevanjem, ostrim vidom, izredno bistrim umom in mnogimi drugimi vrhunskimi sposobnostmi. Pred vsemi temi vrlinami je bil taqwâ. Nato se je v njihovih srcih pojavila božanska svetloba. S pomočjo teh vrlin so naši mudžtahidni imami razumeli, kaj sta Allâhu ta'âlâ in Rasûlullah mislila s svojimi besedami, za tiste, ki jih niso mogli razumeti, pa so pokazali [rešitve] z qiyâs. Vsak od štirih a'immat al- madhâhibov je sporočil, da ni govoril iz lastnega mnenja, in rekel svojim učencem: "Če najdete sahîh hadîth, pustite mojo besedo ob strani in sledite Rasûlullahovemu hadîthu! Ljudje, ki jim je naš a'immat al-madhâhib dal ta ukaz, so bili globoki učenjaki, ki so bili mudžahidi kot oni. Ti učenjaki so bili mujtahidi tardžîh, ki so poznali dokazna besedila, na katerih so (voditelji) štirih madhhabov utemeljili svoje ijtihâde. Preučevali so dokazna besedila in prenašalce hadîta, na katerem je vodja madhhabov utemeljeval svoj ijtihâd, in prenašalce na novo nastalih sahîh hadîtov, ter preverjali, kateri je bil izrečen pozneje, in številne druge spremenljivke ter tako razumeli, kateremu je treba dati prednost (tarjîh). Ali pa je imam mudžtahid [imam al-madhhab] odločil o problemu (mas'ala) s qiyâsom, ker ni poznal hadîta, ki bi ga dokumentiral [ali rešil], njegovi učenci pa so, ko so našli ta hadîth-i-sherîf, odločili drugače. Vendar učenci pri uporabi takšnega ijtihâda niso presegli pravil, ki jih je sprejel imam. Tudi muftiji, ki so jih nasledili, so dajali fatwâ na ta način. Kot je razvidno iz vsega tukaj zapisanega, so muslimani, ki so sledili štirim a'immat al-madhhâhibom, in mudžtahidi, ki so se izobraževali v njihovih madhhabih, sledili pravilom

Allâhu ta'âlâ in njegovega poslanca. Ti mudžtahidi so razumeli pravila v Koranu al-kerîm in hadîth ash-sherîfs, ki jih ni mogel razumeti nihče drug, in posredovali, kar so razumeli. Muslimani so živeli v skladu s tem, kar so mujtahidi razumeli in sporočali iz Nassa, tj. iz Knjige in sunne. Allâhu ta'âlâ namreč v 43. âyat kerîma sûrata an-Nakhl izjavlja: "**Če ne veste, vprašajte tiste, ki vedo.**"[48]

"Samo na Umma njegovega ljubljenega preroka "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" je Allâhu ta'âlâ podaril srečo, da bi a'immat al-madhâhib opravlja ijtihâd in vzpostaviti svoje Madhhabs, in da bi vsi muslimani prišli skupaj v teh Madhhabs. Allâhu ta'âlâ je po eni strani ustvarili imâme 'tiqâd[49] in preprečil heretikom, zindiqom, mulhidom in satanističnim ljudem, da bi umazali znanje i'tiqâd, in, na drugi strani, zaščitil svojo vero pred umazanimi z ustvarjanjem imamov Madhhabs. Ker tega blagoslova v krščanstvu in judovstvu ni bilo, sta bili njuni religiji oskrunjeni in spremenjeni v igrice.

"Po soglasju islamskih učenjakov po štiristo letih po Rasûlullahovi smrti "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" ni prišel noben globok učenjak, ki bi lahko uporabil ijtihâd. Oseba, ki pravi, da je treba zdaj uporabljati ijtihâd, mora biti nora ali povsem nepoučena o islamu. Ko je veliki učenjak Jalâl ad-dîn as-Suyûtî 'Abd ar-Rahmân 'rahimahullâhu ta'âlâ', (d. 911 n. št. [1505 n. št.], Egipt,) dejal, da je dosegel stopnjo ijtihâd, drugi sodobni učenjaki ga vprašal o vprašanju, na katerega sta bila dana dva različna odgovora in ga vprašal, da pove, kateri odgovor je bolj zanesljiv. Ni jim mogel odgovoriti. Rekel je, da je preveč zaposlen, da bi si za to vzel čas. Vendar pa so ga prosili,

[48] Ta âyat dokazuje, da vsi ne morejo pravilno razumeti Knjige in Sunne. Tistim, ki ju ne morejo razumeti, zapoveduje, naj ne poskušajo osebno razumeti Korana al-kerîm ali hadîta ash-sherîfs, ampak naj se ju naučijo tako, da vprašajo ljudi, ki so ju razumeli. Če bi vsi pravilno razumeli pomen Korana al-kerîm in hadîth ash-sherîfs, se dvainsedemdeset heretičnih skupin ne bi pojavilo. Vsi ljudje, ki so povzročili nastanek teh skupin, so bili globoko izobraženi, vendar nihče od njih ni mogel pravilno razumeti pomenov v Koranu al-kerîm in hadîth ash-sherîfs. Zaradi njihovega napačnega razumevanja so se oddaljili od prave poti in povzročili, da je na milijone muslimanov končalo v pogubi. Nekateri med njimi so zelo pretiravali s podajanjem napačnih pomenov âyatov in hadîtov, tako zelo, da so postali heretični, da so muslimane na pravi poti imenovali "neverniki" in "politeisti". V knjigi z naslovom Kashf ash-shubuhât, ki je bila prevedena v turščino in na skrivni način pretihotapljena v Turčijo, piše, da je mubâh (dovoljeno) ubijati in zapleniti premoženje muslimanov, ki imajo prepričanje Ahl as-Sunna.

[49] Verovanja.

naj uporabi ijtihâd o fatwâdu, ki je najnižja stopnja ijtihâda. Če vidimo, da se je tako globok učenjak, kot je as-Suyûtî, izognil uporabi ijtihâd na fatwâ, kako naj imenujemo tiste, ki silijo ljudi k uporabi absolutnega (mutlaq) ijtihâd, če jih ne smemo imenovati nore ali duhovno nevedne? Al-Imâm al-Ghazâlî[50] 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' je v svoji knjigi Ihyâ' '**Ulûm ad-Dîn** izjavil, da v njegovem času ni bilo mujtahidov.

"Če se musliman, ki ni mudžahid, nauči sahîh hadîta in se nato začne počutiti nelagodno, ko želi nekaj storiti na način, ki ga uči imam njegove Madhhab, ker se način, ki ga uči imam njegove Madhhab, ne strinja s hadîtom, mora znotraj štirih Madhhab poiskati in najti drugega mudžahida, katerega ijtihad temelji na tem hadîtu, in storiti to stvar v skladu z Madhhab, ki ji pripada ta mudžahid. Velik učitelj al-Imâm Yahyâ an-Nawawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', (d. 676 n. št. [1277 n. št.], Damask,) e to podrobno razložil v svojem **Rawdat at-tâlibîn**. Ljudem, ki niso dosegli stopnje ijtihâda, namreč ni dovoljeno, da bi črpali pravila iz Nase, tj. iz Knjige in Sunne. Zdaj nekateri nevedni ljudje trdijo, da so dosegli stopnjo absolutnega ijtihâda, da lahko črpajo pravila iz Nassa in da jim ni več treba slediti enemu od štirih Madhhabov, ter opustijo Madhhab, ki jih spremljajo že več let. S svojim neutemeljenim razmišljanjem poskušajo ovreči madhabe. Podajo tako nevedne, idiotske izjave, kot so: "Ne bomo sledili mnenju vernega človeka, ki je bil tako neveden, kot smo mi.' Z zavedanjem satana in izzivanjem svojega nafsa trdijo, da so superiorni. Ne morejo se zavedati, da s tem ne razkrivajo svoje superiornosti, temveč svojo idiotičnost in sramoto. Med njimi vidimo tudi nekatere nevedne heretike, ki pravijo in pišejo, da bi moral vsakdo brati in črpati pravila iz knjig tafsîr in [**Sahîh**] al-Bukhârîja. O moj muslimanski brat! Vsekakor se izogibaj druženju s takšnimi idioti ali domnevanju, da so verni ljudje! Drži se Madhaba svojega imama! Med štirimi madhhabami lahko izbereš katero koli, ki ti je všeč. Vendar pa ni dovoljeno zbirati pripomočkov (rukhsas) madhhabov, to je poenotiti madhhabov, kar se imenuje '**talfîq**'[51].

[50] Imâm-› Muhammed Ghazâlî je umrl v mestu Tus is 505 [1111 n. št.].

[51] 'Talfîq' pomeni "opravljanje dejanja z združevanjem ali mešanjem preprostih načinov (štirih) madhhabov in na način, ki ni združljiv z nobenim od njih". Ko oseba izvaja islamsko prakso v skladu z eno od štirih Madhhab, torej ko je njena izvedba sahîh (veljavna, primerna) v tej Madhhab, se njeno dodatno upoštevanje čim več pogojev, ki so

"Musliman, ki zna dobro brati in razumeti hadîth-i-sherîfs, naj se nauči hadîth-i-sherîfs, ki so dokazna besedila njegove Madhhab, nato pa naj opravlja dejanja, ki jih hadîth-i-sherîfs hvalijo, in se izogiba tistim, ki so prepovedana, ter spozna veličino in vrednost islamske vere, popolnosti Rasûlullahovega "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" in imen in lastnosti Allâhu ta'âlâ, Rasûlullâhovega življenja, njegovih vrlin in čudežev, reda tega in naslednjega sveta, vstajenja, sodbe ter raja in pekla, angelov, genijev, starih ummov, preroki in njihove nebeške knjige, prednosti, značilne za Rasulaha in Koran al-kerîm, življenja njegovih bližnjih sorodnikov in njegovih Sahâb, znanilci zadnjega dne in številne druge informacije, ki se nanašajo na ta in oni svet. Vse informacije, ki se nanašajo na ta in naslednji svet, so zbrane v Rasûlullahovih hadîth-i-sherîfs.

"Ko bomo razumeli to, kar smo tu napisali, bo postalo jasno, kako nevedni so tisti, ki pravijo, da so tisti, ki pravila islama, ki ne izhajajo iz hadîths so neuporabna. Med neštetimi informacijami, ki so podane v haditih, je tistih, ki učijo o 'ibâdatu in mu'âmalatu, zelo malo. Po mnenju nekaterih učenjakov jih je približno petsto; [skupaj s ponavljajočimi jih ni več kot tri tisoč]. Ni mogoče domnevati, da kdo od štirih a'immat al-madhâhib ne bi slišal enega sahîh hadîta med tako malo hadîti. Vsak sahîh hadîth je vsaj eden od štirih a'immat al-madhâhibov uporabil kot dokazno besedilo. Musliman, ki meni, da določena zadeva v njegovi lastni Madhhab ni primerna s sahîh hadîthom, naj sledi drugi Madhhab, ki je svoj ijtihâd v zvezi s to zadevo utemeljila na tem hadîthu. Morda je imam njegovega lastnega Madhhab-a prav tako slišal za hadîth, vendar je sledil drugemu hadîth-u, za katerega je razumel, da se mu zdi bližji sahîh ali da je bil [izrečen s strani preroka] kasnejšega datuma in je razveljavil prvega, ali pa zaradi drugih razlogov, znanih mujtahidom, ni vzel prvega hadîtha kot dokaznega besedila. Za muslimana, ki razume, da je prvi hadîth sahîh, je dobro, da opusti ijtihâd svoje Madhhab, ki ni primeren za hadîth, in sledi hadîthu, vendar mora v tem primeru posnemati drugo Madhhab, ki je ta hadîth uporabila v svojem ijtihâd za zadevno vprašanje. Kajti îmâm te druge Madhhab, ki pozna tiste dokumente pravil (ahkâm), ki jih ta oseba ni poznala, je ugotovil, da ni ničesar, kar bi odvračalo od

postavljeni v drugih treh Madhhab z namenom, da bo dejanje sahîh in sprejemljivo tudi v teh Madhhab, imenuje "taqwâ", ki prinaša veliko thawâb, (tj. nagrade na onem svetu).

ravnanja po tem hadîtu. Kljub temu je prav tako dovoljeno, da to zadevo izvede v skladu s svojo Madhhab, saj je nedvomno, da se je imam svoje Madhhab pri svojem ijtihâdu oprl na zanesljiv dokument. Islam meni, da je opravičljivo, če muqallid tega dokumenta ne pozna. Nobeden od imamov štirih madhhabov namreč pri ijtihâdu ni pretirano upošteval Knjige in Sunne. Njihovi Madhabi so razlage Knjige in Sunne. Muslimanom so razložili pomen in pravila iz Knjige in sunne. Razložili so jih tako, da so jih muslimani lahko razumeli, in jih zapisali v knjige. To delo a'immat al-madhâhib 'rahimahum- Allâhu ta'âlâ' je bilo tako ogromna služba islamu, da človeška moč ne bi zadostovala za njegovo opravljanje, če jim Allâhu ta'âlâ ne bi pomagal. [Obstoj] teh madhhabov je eden od najbolj popolnih dokazov dejstva, da je Rasûlullah 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' pravi prerok in da je islam prava religija.

"Razlika v ijtihâdih naših a'immat al-madhâhib je bila le v zadevah, ki se nanašajo na furû' ad-dîn, to je v zadevah fiqh. Med njimi ni bilo nesoglasij glede usûl ad-dîn, tj. glede poznavanja i'tiqâd ali îmân. Prav tako se med seboj niso razlikovali pri tistih naukih furû', za katere je znano, da so bistveni za vero in da so bili prevzeti iz tistih hadîtov, katerih dokumenti so bili posredovani s tawatûrjem. Razlikovali so se le v nekaterih vidikih znanja o furû' ad- dîn. To je nastalo zaradi različnega razumevanja trdnosti dokumentov o teh zadevah. In ta majhna razlika med njimi je [Allâhu ta'âlâovo] usmiljenje nad ummo; muslimanom je dovoljeno (jâ'iz), da sledijo katerikoli madhhab, ki jim je všeč in se jim zdi enostaven. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' je to razliko napovedal kot veselo novico in zgodilo se je, kot je napovedal.

"Pri poznavanju **i'tiqâda**, tj. dejstev, ki jih je treba verjeti, ni dovoljeno uporabljati ijtihâda. To vodi v odklon in herezijo. To je hud greh. V zadevah, ki se nanašajo na i'tiqâd, obstaja samo ena pravilna pot: **ahl as-Sunnat wa 'l-Jamâ'a**. Razlika, ki je bila v hadîthu ash-sherîf razglašena za sočutje [Allâhu ta'âlâ], je bila razlika v furû' ali ahkâm.

"V zadevi, v kateri se sodbe štirih madhhabov med seboj razlikujejo, je pravilna le ena od sodb. Tisti, ki ravnajo pravilno, bodo prejeli dva thawâba, tisti, ki ravnajo v skladu z eno od nepravilnih sodb, pa bodo prejeli en thawâb. To, da so medhabe sočutne, kaže na dejstvo, da je dovoljeno opustiti

eno medhabo in slediti drugi. Ni pa dovoljeno slediti nobenemu madhhabu - razen štirim, ki pripadajo Ahl as-Sunni, niti as- Sahâbat al-kirâm, saj njihovi madhabi niso bili dani v pisno obliko in so bili pozabljeni. Zdaj ni več možnosti, da bi sledili kateremu koli drugemu Madhhabu, razen znanim štirim. Imâm Abű Bakr Ahmad ar-Râzî [rahimah-Allâhu ta'âlâ, d.370 n. š. (980)] je tudi poročano, da so učenjaki islama soglasno razglasili, da ni dovoljeno slediti [neposredno] as-Sahâbat al-kirâm. Tistim, ki želijo dobro razumeti superiornost madhhabov, mudžtahidov, zlasti štirih a'immat al-madhhâhibov, priporočam, da to storijo, dejstvo, da njihovi Madhabi niso presegali Knjige in Sunne ter da pravila, ki so jih posredovali z ijmâ' in qiyâs, niso bila njihova lastna mnenja, ampak so bila vzeta iz Knjige in Sunne, naj preberejo knjigi **Al-mîzân al-kubrâ** in **Al- mîzân al-Khidriyya** imama 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânî (rahimah-Allâhu ta'âlâ)."[52]

Ni pravilno reči: "Qur'ân al-kerîm ne govori o 'verskih učenjakih'. " Obstajajo različni âyati, ki hvalijo učenjake ('ulamâ') in znanje ('ilm). Kvadrat 'Abd al-Ghânî an-Nablusî [d. 1143 A.H. (1731)] je v svojem delu **Al-hadîqa** zapisal: "Sedmi âyat Sűrat al- Anbiyâ pravi: '**Vprašajte može dhikra, česar ne veste**.' 'Dhikr' pomeni 'znanje'. Ta âyat-i-kerîma zapoveduje ljudem, ki ne vedo, naj poiščejo učenjake in se od njih učijo." V sedmem âyat-i-kerîma iz Sűrat al- l 'Imrân je zapisano: "**Le imetniki znanja razumejo pomene neizrecnih âyatov**"; v 18. âyat-i-kerîmi istega Sűra: "V 81. âyat-i-kerîmi Sűrat al- Qasas: "**To, da je Allâhu ta'âlâ obstoječ in edinstven, razumejo in o tem poročajo imetniki znanja**: Imetniki znanja so jim rekli: "**Sram naj vas bo! Nagrade, ki jih bo Allâhu ta'âlâ dal tistim, ki verjamejo in delajo dobra dela, so boljše od zemeljskih milosti**"; v 56. âyat-i- kerîma iz Sûrat Rûm: V 108. âyat-i-kerîma Sűrat Isrâ: "**Imetniki znanja in vere bodo rekli: 'No, to je dan vstajenja, ki ste ga na svetu zanikali'** "; v 108. âyat-i-kerîma Sűrat Isrâ: "To je dan vstajenja: V 54. âyatu Sűrat Hajj: "**Imetniki znanja se bodo ob poslušanju al-Qur'ân al-kerîm pokleknili in rekli: 'Ni napake v našem**

[52] Yûsuf an-Nabhânî, **Hujjat-Allâhi 'ala 'l-'âlamîn**, str. 771. Zgornji citat, ki je preveden iz arabskega izvirnika, ne vsebuje besed, ki bi jih dodal prevajalec, ki je, tako kot v vseh naših knjigah, tudi tu v oklepaju navedel dodatke iz drugih knjig, da jih ne bi zamenjal s prevedenim besedilom. Arabski izvirnik zgornjega odlomka iz **Hujjat-Allâhi 'ala-l-âlamin** je bil ponatisnjen s kompenzacijo v Istanbulu leta 1394 [1974].

Lastniku, ki ne prekrši svoje besede' "; v 54. âyatu Sûrat Hajj: "**Imetniki znanja razumejo, da je al-Qur'ân al-kerîm Allahova beseda**"; v 50. âyat-i-kerîma Sûrat Ankabût: "**Imeti znanje in vero: ""Al-Qur'ân al-kerîm se je naselil v srca imetnikov znanja**"; v šestem âyat- i-kerîma Sűrat Saba': V enajstem âyat-i-kerîma Sűrat al- Mujâdala: "**Posestniki znanja vedo, da je al-Kur'ân al-kerîm Allahova beseda in omogoča doseči ljubezen Allâhu ta'âlâ"**: v 27. âyat-i-kerîma Sűrat al-Fâtir: **V raju bodo imetnikom znanja podeljeni visoki položaji:** V 14. âyat-i-kerîma Sűrat al-Hujurât: "**Samo imetniki znanja se bojijo Allâhu ta'âlâ**". V hadîtih, ki so navedeni na 365. strani iste knjige, je navedeno: "**Allâhu ta'âlâ in angeli in vsa bitja molijo za tistega, ki uči ljudi, kaj je dobro"; "Na sodni dan bodo najprej posredovali preroki, nato učenjaki in nato mučenci"; "O ljudje! Vedite, da je znanje mogoče pridobiti s poslušanjem učenjaka!"; "Učite se znanja! Učenje znanja je 'ibâda. Učitelj in učenec znanja bosta nagrajena z džihadom. Učenje znanja je kot dajanje miloščine. Učenje znanja od učenjaka je kot opravljanje polnočnega salata**. " Tâhir Buhâri[53], avtor knjige fatwâ z naslovom **Khulâsa**, navaja: "Branje knjig Fiqh prinaša več thawâb kot opravljanje namâz ponoči. Kajti fard je učiti se fardov in harâmov iz ['âlimanov ali njihovih] knjig. Branje knjig Fiqh, da bi izvedli naučeno ali učili druge, je boljše kot opravljanje salât at-tasbîh. To je navedeno v hadîthu ash-sherîf: "**Učenje znanja prinaša več thawâb kot vsa supererogativna dejanja čaščenja, saj je koristno tako za samega sebe kot za tiste, ki jih bo učil"; "Oseba, ki se uči, da bi učila druge, bo nagrajena kot Siddîqs.**. Islamskega znanja se je mogoče naučiti le od mojstra in iz knjig. Ljudje, ki pravijo, da islamske knjige in vodniki niso potrebni, so lažnivci ali zindiqi. Zavajajo muslimane in jih vodijo v pogubo. Znanje v verskih knjigah izhaja iz Korana al-kerîm in hadîth- i-sherîfs." Prevod iz **Hadîqa** se konča tukaj.

Allâhu ta'âlâ je poslal svojega poslanca ''alaihi's-salâm'', da bi posredoval in učil Koran al-kerîm. As-Sahâbat al-kirâm se je znanja iz Korana al-kerîm naučil od Rasûlullaha. Islamski učenjaki so se ga naučili od as-Sahâbata al-kirâma, vsi muslimani pa so se ga naučili od islamskih učenjakov in njihovih knjig. To je navedeno v hadîth ash-sherîfs: "**Znanje je zaklad. Njegov ključ je spraševati in se učiti"; "Učite se in poučujte**

[53] Tâhir Buhâri je umrl leta 542 [1147 n. št.].

znanje!" "Vse ima svoj vir. Vir taqwâ je v srcih 'ârifov." "Poučevanje znanja je zadoščenje za grehe."

Al-Imâm ar-Rabbânî "rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih" je v 193. pismu prvega zvezka svojega dela **Maktûbât** zapisal:

"Oseba mukallaf (oseba v starosti pubertete in diskretnosti) mora najprej popraviti svoj îmân, svojo vero. To pomeni, da se mora naučiti znanja o i'tiqâdu (načelih vere), kot so jih zapisali učenjaki Ahl as-Sunnat wa'l-Jamâ'a, in svoje prepričanje prilagoditi njihovim naukom. Naj Allâhu ta'âlâ obilno nagradi te velike može za njihovo delo. Âmîn. Rešitev pred mukami v posmrtnem življenju je odvisna le od učenja in verovanja v znanje, ki so ga ti veliki ljudje pravilno izpeljali. [Ljudje, ki sledijo njihovi poti, se imenujejo **sunni**.] V hadîth sherîfu je navedeno, da bo ena skupina rešena iz pekla, in to so muslimani, ki sledijo stopinjam teh učenjakov. Pravi muslimani, ki sledijo poti Rasûlullaha 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' in njegovih tovarišev 'radiy- Allâhu ta'âlâ 'anhum', so samo ti muslimani. Pravilno in dragoceno znanje, ki izhaja iz Korana al-kerîm in hadîth ash-sherîfs, je znanje, ki so ga učenjaki Ahl as-Sunna pridobili iz Korana al-kerîm in hadîth ash-sherîfs. Vsak heretični vernik z muslimanskim imenom namreč trdi, da so njegova heretična prepričanja povzeta iz Korana al-kerîm in hadîtha ash-sherîfs. Vsaka oseba z napačnimi idejami in herezijami pravi, da se prilagaja Knjigi in Sunni. Kot vidimo, ni prav, kar vsi razumejo in sklepajo iz Korana al-karîm in Hadîth ash-sherîfs.

Za učenje natančnega creda Ahl as-Sunne je primerna perzijska knjiga **al-Mu'tamad**, ki jo je napisal Hadrat Tur Pushtî[54], velik islamski učenjak, ki pojasnjuje pravi credo, katerega prenašajo učenjaki Ahl as- Sunna, in je precej dragocen. Pomen, ki ga izraža knjiga, je zelo jasen. Lahko jo je razumeti. Knjiga je bila natisnjena v knjigarni Hakîkat Kitâbevi leta 1410 [1989 n. št.].

Potem ko smo prilagodili svoje prepričanje verskim naukom, se moramo naučiti in upoštevati **halâle, harâme, farde, wâjibe, sunne, mandube in makruhe** iz knjig fiqh, ki so jih napisali učenjaki Ahl as- Sunne. Ne smemo brati heretičnih knjig, ki so jih izdali nevedni ljudje, ki niso mogli razumeti teh velikih učenjakov. Muslimani, ki imajo prepričanje, ki se ne strinja z

[54] Fadlullah bin Hasan Tur Pushtî, hanafitski učenjak, je umrl leta 661 po Kristusu (1263).

vero Ahl as- Sunne, se na onem svetu ne bodo izognili odhodu v pekel - naj nas Allâhu ta'âlâ zaščiti! Če je musliman, katerega vera je pravilna, počasen pri bogoslužju, mu je lahko odpuščeno, tudi če ne dela tawbe. Tudi če mu ne bo odpuščeno, bo po mukah rešen iz pekla. Glavna stvar je, da popravimo svojo vero. Khwâja 'Ubaid-Allâh al- Ahrâr [qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l-'azîz', d. Samarkand, 895

(1490 n. št.)] je dejal: "Če bi mi dali vse kašfe in vse karâmât, a če bi mi odvzeli vero Ahl as-Sunne, bi se imel za uničenega. Če ne bi imel nobenega kašfa ali karâma, ampak bi imel veliko napak, in če bi imel (samo) vero Ahl as-Sunna so mi podarili, ne bi mi bilo žal.'

"Danes so muslimani v Indiji precej zapuščeni. Sovražniki islama napadajo z vseh strani. En kovanec, ki ga danes namenimo za služenje islamu, je večji thawâb kot tisoče kovancev, ki jih namenimo kdaj drugič. Največja storitev, ki jo je mogoče opraviti za islam, je pridobiti knjige Ahl as-Sunne, ki učijo îmân in islam, ter jih razdeliti vaščanom in mladim ljudem. Oseba, ki ji je zagotovljena ta sreča, se mora tega veseliti in se obilno zahvaliti Allâhu ta'âlâ; tako srečna je, tako srečna. Služiti islamu je vedno dobro dejanje. Toda v času, kot je ta, ko je islam oslabljen, ko si mnogi prizadevajo, da bi z lažmi in obrekovanji izničili islam, je veliko boljše dejanje prizadevati si za širjenje vere Ahl as-Sunna. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' je rekel svojim Sahâbam: '**Živite v takem času, da bi se pogubili, če bi upoštevali devet desetin ukazov in prepovedi Allâhu ta'âlâ, a ne bi upoštevali enega. Bili bi mučeni! Za vami bo prišel tak čas, da bodo ljudje, ki bodo ubogali le eno desetino zapovedi in prepovedi, rešeni.** [Ta dejstva so zapisana v Mishkât-ul mesâbih, zv. 1, 179. člen, in v **Tirmizi, Kitâb-al Fitan**, 79. člen.] Hadîth ash-sherîf izpostavlja sedanji čas. Treba se je boriti proti nevernikom, poznati tiste, ki napadajo islam, in jih ne marati.[55] Za širjenje knjig in besed učenjakov Ahl as-Sunne ni treba biti človek karame ali učenjak. Vsak musliman se mora truditi, da bi to počel. Priložnosti ne sme zamuditi. Na sodni dan bodo vsakega muslimana spraševali o tem in ga vprašali, zakaj ni služil islamu. Tisti, ki si ne prizadevajo za širjenje knjig, ki učijo islam,

[55] Džihad s silo (džihad qatlî) izvaja država, njena vojska. Muslimani, ki izvajajo džihad, se kot vojaki zavežejo k dolžnosti, ki jim jo je naložila država. Da je džihad qawlî, ki se izvaja z govorom in pisanjem, boljši od džihada qatlî, je zapisano tudi v 65. pismu.

in tisti, ki ne pomagajo ljudem in ustanovam, ki širijo islamsko znanje, bodo zelo grenko trpeli. Izgovor ali pretveza ne bosta sprejeta. Čeprav so bili preroki ‘’alaihimu-s-salâm’’ najvišja in najbolj superiorna človeška bitja, nikoli niso skrbeli za lastno udobje. Pri širjenju religije Allâhu ta’âlâ, poti do neskončne blaženosti, so si prizadevali dan in noč. Tistim, ki so zahtevali čudeže, so odgovorili, da je **Allâhu ta’âlâ ustvaril čudeže, njihova dolžnost pa je bila posredovati vero Allâhu ta’âlâ**. Ker so

Tudi mi moramo razširjati knjige in izjave učenjakov Ahl as-Sunne ‘rahimahum-Allâhu ta’âlâ’ ter mladim in našim prijateljem povedati o nizkotnosti nevernikov in razkriti laži sovražnikov in tistih, ki obrekujejo in preganjajo muslimane.[56] Ljudje, ki si za to ne prizadevajo z bogastvom, močjo ali poklicem, se ne bodo izognili mučenju. Medtem ko delajo za ta namen, je treba trpljenje v stiski in preganjanju šteti za veliko srečo in velik dobiček. Preroki ‘’alaihimu-s-salâm’’, medtem ko so ljudem sporočali zapovedi Allâhu ta’âlâ, so bili podvrženi napadom nevednih in nečastnih ljudi. Zelo so trpeli. Mohamed ‘’alaihis-salâm’’, ljubljenec Allâhu ta’âlâ, ki je bil izbran za največjega izmed teh velikih ljudi, je izjavil: “**Noben prerok ni doživel toliko slabega ravnanja kot jaz.** ”

Učenjaki Ahl as-sunna, ki so vsem muslimanom na zemlji pokazali pravo pot in nas vodili k učenju Mohamedove vere ‘’alaihis-salâm’’ brez kakršnih koli sprememb ali interpolacij, so učenjaki štirih madhhabov, ki so dosegli stopnjo ijtihâd. Štirje med njimi so najznamenitejši. Prvi med njimi je al-Imâm al-a’zâm **Abu Hanîfa Nu’mân ibn Thâbit** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’. Bil je eden največjih islamskih učenjakov. Postal je vodja skupine Ahl as-Sunna. Njegova biografija je zapisana v turških knjigah **Seadet-i Ebediyye** in **Faideli Bilgiler**[57]**.** Rodil se je v Kûfi leta 80 po Kr. leta [699] in bil mučeniško umorjen v Bagdadu leta 150 [767].

Drugi je veliki učenjak Imam **Mâlik ibn Enes** “rahimah-Allâhu ta’âlâ”.

[56] Pripovedovanje ne bo govorica, ampak al-amru bi’l-ma’rûf. Vsak musliman se mora naučiti kredo Ahl as-Sunne in ga posredovati ljudem, na katere lahko vpliva. Kupovati je treba knjige, revije in časopise, ki razlagajo besede učenjakov Ahl as-Sunne, ter jih pošiljati mladim bratom in znancem. Zelo si moramo prizadevati, da jih bodo brali. Prav tako je treba razdeljevati knjige, ki razkrivajo prave namene sovražnikov islama.

[57] Tudi v prvem poglavju knjige Sunitska pot ter v petem in šestem poglavju prvega zvezka knjige Neskončna blaženost.

V knjigi Ibni ‘ bidîn piše, da je živel devetinosemdeset let. Njegov ded je bil Mâlik bin Ebî ’Âmir.

Tretji je imam **Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi’î** ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’, ki so ga oboževali vsi islamski učenjaki.

Rodil se je leta 150 [767] v Gazi v Palestini in umrl leta 204 [820] v Egiptu.

Četrti je imam **Ahmad ibn Hanbal** “rahimah-Allâhu ta’âlâ”, ki se je rodil v Bagdadu leta 164 [780] in tam umrl leta 241 [855]. Je temeljni kamen islamske zgradbe.

Danes je oseba, ki ne sledi enemu od teh štirih velikih imamov, v veliki nevarnosti. Je v hereziji. Poleg njih je bilo še veliko drugih učenjakov Ahl as-sunne, ki so imeli pravične madhabe. Toda sčasoma so bili pozabljeni in jih ni bilo mogoče zapisati v knjige. Na primer sedem velikih medinskih učenjakov, ki so se imenovali **al-Fuqahâ’ as-sab’a** in ‘**Umar ibn ‘Abd al-’Azîz, Sufyân ibn ’Uyayna[58], Is’haq ibn Râhawah, Dâwûd at-Tâ’î, ‘ mir ibn Sharâhil ash-Sha’bî, Layth ibn Sa’d, ‘A’mash, Muhammad ibn Jerîr at-Tabarî, Sufyân ath-Thawrî** (u. Basra, 161 po Kr. [778]) in ‘**Abd ar-Rahmân Awzâ’î** ‘rahimahum- Allâhu ta’âlâ’ so med njimi.

Vsi Sahâbat al-kirâm “radiy-Allâhu ta’âlâ ‘anhum ajma’în” so bili upravičeno “zvezde” za vodenje. Katera koli od njih bi zadostovala za usmeritev celotnega sveta na pravo pot. Bili so mudžahidi, vsak v svojem madhhabu. Večina njihovih madhabov si je bila podobna. Ker pa njihovi madhabi niso bili zapisani v knjigah, jim ne moremo slediti. **Madhabe** štirih imamov, torej to, kar so učili o stvareh, v katere je treba verjeti, in o stvareh, ki jih je treba storiti, so zbrali in razložili njihovi učenci. Zapisali so jih v knjige. Danes mora vsak musliman pripadati madhhabu enega od zgoraj omenjenih štirih imamov ter živeti in izvajati ‘ibâdât v skladu s tem Madhhabom.[59]

Med učenci teh štirih imamov sta dva učenjaka dosegla zelo visoke stopnje pri širjenju nauka îmân. Tako sta nastala dva **Madhaba** v **i’tiqâdu** ali **îmânu**. Prava vera v skladu s Koranom-al-kerîm in hadîth ash-sherîfs je le vera, ki sta jo pokazala ta dva imáma, ki sta na zemlji širila vero Ahl

[58] Sufyân bin ‘Uyayna je umrl v mestu Mekka leta 198 [813 n. št.].

[59] Oseba, ki ne želi slediti enemu od teh štirih Madhhabov, ni oseba med Ahl as-Sunna.

as-Sunna, ki je Skupina odrešitve. Eden od njiju je bil **Abu 'l-Hasan 'Alî al-Ash'arî** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', ki se je rodil v Basri leta 226 n. š. [879] in umrl v Bagdadu leta 330 [941].

Drugi je bil **Abu Mansűr al-Mâturîdî** "rahimah-Allâhu ta'âlâ", ki je umrl v Samarkandu leta 333 [944]. V îmân mora vsak musliman slediti enemu od teh dveh velikih Imâmov. The paths (turuq) of the Awliyâ' are right. Not to a smallest degree have they deviated from Islam.[60]

Awliyâ' imajo karâmât. Vse njihove karâmât so pravilne in resnične. Al-Imâm 'Abdullah al-Yâfi'î (r. Mekka, 768 n. št. [1367]) je dejal: Abd al-Qâdir al-Jîlânî: "Karâmât 'qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l-'azîz'[61] Ghawtha ath-Thaqalaina Mawlânâ 'Abd al-Qâdir al-Jîlânî je bil tako splošno znan, da o njem ni mogoče dvomiti ali ga zanikati, saj je **tawâtur** (stanje razširjenosti) sanad (dokumentarni dokaz) za pristnost."

Osebo, ki opravlja salât, ni dovoljeno s posnemanjem drugih imenovati "nevernik", razen če se njena nevera razume iz tega, da odkrito in brez darûra (močne nujnosti ali prisile) izreče besedo ali uporabi nekaj, zaradi česar postane nevernik. Ne moremo ga preklinjati, razen če je zagotovo znano, da je umrl kot nevernik. Ni dovoljeno preklinjati niti nevernika. Zato je bolje, da ne preklinjamo Yazîda.

1. Peta od šestih osnov îmân je "**verjeti v poslednji dan (al-Yawm al-âkhir)**". Začne se na dan, ko človek umre, in traja do konca sodnega dne. "Zadnji dan" se imenuje zato, ker po njem ni več noči ali ker prihaja po svetu. "Dan", omenjen v tem hadîth sherîfu, ni podoben dnevu ali noči, ki ju poznamo. Označuje nek čas. Ni bilo razglašeno, kdaj bo nastopil sodni dan. Nihče ni mogel oceniti njegovega časa. Kljub temu je naš prerok "sall-Allâhu Ta'âlâ 'alaihi wa sallam' je opozoril na številne njegove napovedi in

[60] V vsakem stoletju so bili lažnivci in heretiki, ki so vero izkoriščali kot sredstvo za pridobivanje posvetnih koristi in se pojavljali pod krinko valîjev, murshidov ali verskih avtoritet. Še danes so zlobni ljudje v vseh poklicih, v vseh vejah obrti in na vseh uradnih položajih. Če vidimo ljudi, ki iščejo svoje koristi in užitke v škodi drugih, bi bilo krivično ali zaradi nevednosti očrniti vse obrti in ljudi, s katerimi so pomešani. To bi pomagalo separatistom. Zaradi tega nas obstoj heretičnih vernikov in nevednih, lažnih ljudi turuqa (redov, poti) ne bi smel pripraviti do tega, da bi slabo govorili o islamskih učenjakih ali velikih ljudeh Tasawwufa, katerih častne zasluge so napolnile kanale zgodovine. Zavedati se moramo, da so ljudje, ki jih obrekujejo, krivični.

[61] Abdulqâdir Geylânî je umrl v Bagdadu leta 561 [1161].

precedense: Prišel bo Hadrat al-Mahdî[62]; 'Îsâ ''alaihis-salâm'' se bo z neba spustil v Damask; pojavil se bo ad-Dajjâl[63]; ljudje imenovani Ya'jûj and Ma'jûj[64] bodo povzročili nemir po vsem svetu; sonce bo vzšlo na zahodu; zgodili se bodo močni potresi; versko znanje bo pozabljeno; se bosta povečala pokvarjenost in zlo; voditelji bodo postali neverni, nemoralni in nepošteni ljudje; zapovedi Allâhu ta'âlâ bodo prepovedane; povsod se bodo dogajale škodljivosti; iz Jemna bo izbruhnil ogenj; morja in gore se bodo razdelile na kose; sonce in luna bosta potemnela; morja se bodo med seboj mešala, vrela in se posušila.

Musliman, ki stori grešno dejanje, se imenuje **fâsiq**. Fâsiq ljudje in vsi neverniki se bodo mučili ('adhâb) v svojih grobovih. V ta dejstva je vsekakor treba verjeti. Po pokopu se bo pokojnik vrnil v neznano življenje in bo bodisi deležen blagoslovov bodisi mučenja. Kot je bilo razglašeno v hadîthu ash- sherîfs, sta dva angela po imenu **munkar** in **nakîr** v podobi dveh strašnih oseb, ki bosta prišli na njegov grob in ga zaslišali. Vprašanja v grobu se bodo po mnenju nekaterih učenjakov nanašala na nekatere bistvene elemente îmân, po mnenju drugih pa na celoten îmân. Zato bi morali svoje otroke naučiti odgovorov na naslednja vprašanja: Kdo je tvoj Rabb (Allah)? Kaj je tvoja vera? Čigavi ummi (skupnosti katerega preroka) pripadate? Kako se imenuje vaša sveta knjiga? Katera je tvoja qibla? Kateri

[62] Hadrat al-Mahdî bo potomec našega blagoslovljenega preroka Mohameda ''alaihis-salâm''. Njegovo ime bo Mohamed, ime njegovega očeta pa Abdulah. Predsedoval bo muslimanom, krepil islam in ga širil povsod. Srečal se bo z 'Îsâ ''alaihis salâm' in skupaj se bosta borila in ubila ad-Dajjâla. V njegovem času se bodo muslimani naselili povsod ter živeli v udobju in lagodju.

[63] Ad-Dajjâl (ki ga kristjani imenujejo Antikrist in ga bodo imenovali tudi Masih, ker se bo njegova slava razširila po vsem svetu) bo sin Juda iz Khurasana v severnem Iranu in sovražnik islama, ki bo poveljeval neštetim vojakom. Ubijal bo muslimane ter na Bližnji vzhod prinesel nelagodje in nered. Po prelitju veliko krvi ga bo ubil Hadrat al-Mahdî. V knjigi **Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubî** avtorja 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânî (2. izdaja, Istanbul, 1302) je z navedbami zapisano, da bo ad-Dajjâlu ime Ibn as-Sayyâd.

[64] V Koranu al-kerîm je zapisano, da sta Yâ'jûj in Ma'jûj (Gog in Magog) dve zlobni ljudstvi, ki sta v zelo davnih časih ostali za zidom in da se bosta proti koncu sveta razširili po zemlji. Glede na to, da arheološke raziskave najdejo mesta, zakopana pod zemljo, in morske fosile na vrhovih gora, ni nujno, da je bil ta zid že najden, niti ni nujno, da so ta ljudstva tako številna, da jih danes vidimo ali poznamo; lahko si mislimo, da tako kot je na tisoče milijonov današnjih ljudi nastalo iz dveh ljudstev, se bosta ti dve ljudstvi razširili po zemlji, pomnoženi iz nekaj ljudi, katerih mesta danes morda ne poznamo.

so vaši madhabi v îmân in ‘ibâdât (ali ‘amal)? V **Tadhkirat al-Qurtubî**[65] je zapisano, da tisti, ki niso sunni, ne bodo mogli pravilno odgovoriti. Grobovi tistih, ki bodo dali natančne odgovore, se bodo povečali in odprlo se bo okno v raj. Vsako jutro in vsak večer bodo videli svoje mesto v raju, angeli pa jim bodo delali usluge in jim sporočali dobre novice. Tisti, ki ne bo mogel natančno odgovoriti, bo z železnimi kladivi tako močno pretepen, da ga bo slišalo kričati vsako bitje razen človeštva in genija. Njegov grob bo tako tesen, da bo imel občutek, da se mu bodo kosti prepletle. Odprla se bo luknja v pekel. Zjutraj in zvečer bo videl svoje mesto v peklu. Do dneva vstajenja se bo v grobu grenko mučil.

Verjeti je treba v življenje po smrti. Ko meso in kosti zgnijejo in se spremenijo v zemljo in plin, se bodo spet združili; duše bodo vstopile v telesa, ki jim pripadajo, in vsi bodo vstali iz grobov. Zato se ta čas imenuje dan **Qiyâma** (vstajenja)[66]

Vsa živa bitja se bodo zbrala na kraju **Mahšar**. Knjige listin bodo odletele k svojim lastnikom. Vsemogočni Allah, Stvarnik zemlje, nebes, zvezd in vseh delcev, bo poskrbel, da se bo vse to zgodilo. Poslanec Allâhu ta’âlâ ‘sall-Allâhu ta’âlâ ‘alaihi wa sallam “ je poročal, da se bo to zgodilo. Zagotovo je to, kar je rekel, res. Vse se bo zagotovo zgodilo.

Knjige dejanj pobožnih (sâlih) in dobrih ljudi bodo podane z njihove desne strani, knjige grešnih (fâsiq) in slabih ljudi pa bodo podane z njihove hrbtne ali leve strani. Vsako dejanje, dobro ali slabo, veliko ali malo, storjeno na skrivaj ali odkrito, bo zapisano v tej knjigi. Celo tista dejanja, ki jih angeli kirâm kâtibîn ne poznajo, bodo razkrita s pričevanjem človeških organov in Allâhu ta’âlâ, ki ve vse, in o vsakem dejanju bo potekalo zaslišanje in obračun. Na sodni dan bo razkrito vsako skrivno dejanje, če bo tako hotel Allâhu ta’âlâ. Angeli bodo zaslišani o tem, kaj so storili na zemlji in v nebesih,

[65] Muhammad Qurtubî Mâlikî, avtor knjige **Tadhkirat al- Qurtubî,** je umrl leta 671 [1272]. Oglejte si prejšnjo stran.

[66] Rastline absorbirajo ogljikov dioksid iz zraka ter vodo in soli (mineralne snovi) iz tal ter jih združujejo med seboj in tvorijo organske snovi, živo snov naših organov. Danes je znano, da se kemijska reakcija, ki traja več let, ob uporabi katalizatorja zgodi v manj kot sekundi. Podobno bo Allâhu ta'âlâ v trenutku združil vodo, ogljikov dioksid in mineralne snovi v grobovih ter ustvaril organske snovi in žive organe. Mukhbir-i sâdiq (poročevalec resnice, prerok) je poročal, da bomo na ta način prišli v drugo življenje. In znanost kaže, da se to v svetu že dogaja. Oglejte si našo knjigo z naslovom Vstajenje in posmrtni svet.

preroki ‘’alaihimus-salâm’’ o tem, kako so ljudem oznanjali zapovedi Allâhu ta’âlâja in njegovo vero, ljudje pa o tem, kako so se prilagodili prerokom, kako so izpolnjevali dolžnosti, ki so jim bile razodete, in kako so skrbeli za pravice drug drugega. Na sodni dan bodo ljudje, ki imajo îmân in katerih dejanja ter morala so lepa, nagrajeni in blagoslovljeni, ljudje s slabim vedenjem in slabimi dejanji pa bodo strogo kaznovani.

Allâhu ta’âlâ bo s svojo pravičnostjo mučil nekatere muslimane zaradi njihovih majhnih grehov, nekaterim drugim muslimanom, ki jih bo izbral, pa bo s svojo milostjo odpustil hude in majhne grehe. Razen nevere (kufr) in politeizma (širk) bo odpustil vsak greh, če bo hotel, in bo mučil za lahek greh, če bo hotel. Izjavlja, da ne bo nikoli odpustil nevere in politeizma. Neverniki z nebeško knjigo ali brez nje, tj. ljudje, ki ne verjamejo, da je Mohamed ‘’alaihis-salam’’ prerok za vse ljudi, in ki ne odobravajo niti enega od pravil [ukazov in prepovedi], ki jih je sporočil, bodo zagotovo spravljeni v pekel in večno mučeni.

Na sodni dan bo za tehtanje dejanj in ravnanj **Mîzân** (‘ravnovesje’),

ki bo drugačno od tistih, ki jih poznamo. Bilo bo tako veliko, da bo ena od njegovih tehtnic lahko držala zemljo in nebo. Tehtnica za dobra dejanja bo svetla in na desni strani ‘Arša, kjer je raj, tehtnica za grehe pa bo temna in na levi strani ‘Arša, kjer je pekel. Dejanja, besede, misli in pogledi, ki jih počnemo na svetu, bodo tam dobili oblike, dobra dejanja v svetlih številkah in zla v temnih in grdih številkah pa se bodo tehtala na tej tehtnici, ki ni podobna posvetnim tehtnicam; rečeno je bilo, da se bo tehtnica, ki nosi težji tovor, dvignila, tista, ki nosi lažji tovor, pa se bo spustila. Po mnenju nekaterih učenjakov, bodo obstajala različna ravnovesja. In mnogi drugi so rekli: “Zato je bolje, da o tem ne razmišljamo.”[67]

Na ukaz Allâhu ta’âlâ bo nad peklom zgrajen most, imenovan **Sirât.** Vsakomur bo ukazano, naj prečka ta most. Tistega dne bodo vsi preroki prosili: “O Allah! Daj varnost!” Ljudje, ki bodo šli v raj, bodo zlahka prečkali most in prišli v raj. Nekateri med njimi bodo prehodili most s hitrostjo strele, drugi s hitrostjo vetra, tretji pa kot galopirajoči konj. Most Sirât bo tanjši kot las in ostrejši kot meč. Prilagajanje islamu na tem svetu ima podoben vidik;

[67] Z drugimi besedami, ne bi bilo koristno, če bi si v mislih poskušali ustvariti sliko ravnovesja ali ravnovesij.

natančno prilagajanje islamu je kot prečkanje mostu Sirât. Tisti, ki vzdržijo težave v boju s svojimi čutnimi željami (nafs) tukaj, bodo tam zlahka prečkali Sirât. Tisti, ki zaradi nafsa ne sledijo islamu, bodo Sirât prečkali s težavo. Zato je Allâhu ta'âlâ pravo pot, ki jo je nakazal islam, imenoval "**Sirât al-Mustaqîm**". Ta podobnost imen kaže na to, da je ostati na poti islama enako kot prečkati Sirât. Tisti, ki si zaslužijo pekel, bodo s Sirâta padli v pekel.

Tam bo vodno telo, imenovano **Hawd al-Kawthar**, rezervirano za našega mojstra Muhammeda Mustafâ "sall-Allâhu ta'âlâ "alaihi wa sallam". To bo obsežno kot enomesečno potovanje. Njegova voda bo bolj bela od mleka, njegov vonj pa bo prijetnejši od mošusa. Kozarci za pitje okoli nje bodo številčnejši od zvezd. Človek, ki bo pil njegovo vodo, ne bo nikoli več žejen, tudi če bi bil v peklu.

Verjeti je treba, da bo obstajala **shafâ'a** (" priprošnja"). Preroki, valiji, pobožni muslimani, angeli in tisti, ki jim je Allah dovolil, bodo posredovali za odpuščanje lahkih in težkih grehov muslimanov, ki umrejo, ne da bi se pokesali, in njihova priprošnja bo sprejeta. [Naš prerok "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" je izjavil: "**Naredil bom šafâ'a** (priprošnjo) **za tiste, ki storijo težke grehe moje umme**."] Na drugem svetu bo šafâ'a pet vrst:

Prvič, grešniki, ki se bodo naveličali množice in dolgega čakanja na sodišču, bodo zavpili in prosili, naj se sodba čim prej začne. Za to bo sledila shafâ'a.

Drugič, na voljo bo shafâ'a, da bo zaslišanje potekalo enostavno in hitro.

Tretjič, za grešne muslimane bo obstajal shafâ'a, da ne bi padli s Sirâta v pekel in da bi bili rešeni peklenških muk.

Četrtič, za hudo grešne muslimane bo šaf'a, ki jih bo popeljal iz pekla.

Petič, za napredovanje muslimanov v višji razred v rajskem vrtu, kjer bo kljub neštetim uslugam in večnemu bivanju osem razredov, razred vsake osebe pa bo sorazmeren s stopnjo njenega îmân in dejanj

Zdaj obstajata raj in pekel. Raj je nad sedmimi nebesi. Pekel je pod vsem. Obstaja osem rajskih vrtov in sedem peklenskih vrtov. Raj je večji od zemlje, sonca in nebes, pekel pa je veliko večji od sonca.

6. Zadnji od šestih bistvenih elementov îmân je "**verjeti v qadar, da dobro (khair) in zlo (sharr) izhajata iz Allâhu ta'âlâ**". Dobro in zlo, korist in škoda, dobiček in izguba, ki pridejo na človeka, so vsi po volji

Allâhu ta'âlâ. "Kadar" pomeni "merjenje količine; odločitev, red; veliko in veliko". Večna volja Allâhu ta'âlâ za obstoj nečesa se imenuje **qadar** (predestinacija). (Primer) nastopa qadarja, tj. stvari, ki je bila hotena, se imenuje **qadâ**'. Qadâ' in qadar se uporabljata tudi izmenično. V skladu s tem **qadâ'** pomeni predestinacijo Allâhu ta'âlâ v večnosti stvari, ki so bile in bodo ustvarjene od večnosti v preteklosti do večne prihodnosti, qadar pa pomeni (primer) ustvarjanja česar koli, kar je prav tako združljivo s **qadâ**', ne manj ne več. V večni preteklosti je Allâhu ta'âlâ vedel vse, kar se bo zgodilo. To njegovo znanje se imenuje **qadâ' in qadar.** Starogrški filozofi so ga imenovali al- 'inâyat al-azaliyya (večna naklonjenost). Vsa bitja so nastala iz qadâ'. Tudi stvarjenje stvari v skladu z Njegovim znanjem v pretekli večnosti se imenuje qadâ' in qadar. Pri verovanju v qadar moramo zagotovo vedeti in verjeti, da če je Allâhu ta'âlâ v večnosti hotel nekaj ustvariti, mora to zagotovo obstajati točno tako, kot je hotel, ne manj ne več; neobstoj stvari, za katere je določil, da jih bo ustvaril, ali obstoj stvari, za katere je določil, da jih ne bo ustvaril, je nemogoč.

Vse živali, rastline, neživa bitja [trdne snovi, tekočine, plini, zvezde, molekule, atomi, elektroni, elektromagnetni valovi, vsako gibanje vsakega bitja, fizični dogodki, kemične in jedrske reakcije, odnosi energije, fiziološki dogodki pri živih bitjih] obstoj ali neobstoj vsega, dobra in slaba dejanja ljudi, njihova kazen na tem svetu in v naslednjem svetu ter vse, kar je obstajalo v znanju Allâhu ta'âlâ v večnosti. On je v večnosti vedel vse. Stvari, ki se dogajajo od večne preteklosti do večne prihodnosti, njihove posebnosti, gibanja in vsak dogodek je ustvaril v skladu s tem, kar je vedel v večnosti. Vsa dobra in slaba dejanja ljudi, njihovo verovanje ali neverovanje v islam, vsa njihova dejanja, storjena hote ali nehote, je ustvaril Allâhu ta'âlâ. Samo On je tisti, ki ustvarja in naredi vse, kar se zgodi s pomočjo sababa (vzroka, sredstva, posrednika). On ustvarja vse z določenimi sredstvi.

Ogenj na primer gori. V resnici je Allâhu ta'âlâ tisti, ki ustvarja gorenje. Ogenj nima ničesar skupnega z gorenjem. Toda Njegova navada (' dat) je takšna, da če se ogenj nečesa ne dotakne, ne ustvari gorenja.[68] Samo Allâhu

[68] Ogenj ne naredi ničesar, razen da se segreje na temperaturo vžiga. Ogenj ni tisti, ki združuje ogljik in vodik s kisikom v organskih snoveh ali ki zagotavlja gibanje elektronov. Tisti, ki ne morejo spoznati resnice, domnevajo, da to počne ogenj. Ne ogenj, ne kisik, ne toplota, ne gibanje elektronov niso tisti, ki gorijo ali povzročajo to reakcijo gorenja.

ta'âlâ je tisti, ki izvaja gorenje. On lahko gori tudi brez ognja, vendar je to njegova navada, da gori z ognjem. Če ne želi goreti, prepreči gorenje tudi v ognju. Ibrâhîma ''alaihis-salâm'' ni sežgal v ognju; ker ga je imel zelo rad, je opustil svojo navado.[69] [Pravzaprav ustvarja tudi snovi, ki preprečujejo gorenje v ognju. Kemiki so te snovi našli.]

Če bi Allâhu ta'âlâ želel, bi lahko ustvaril vse brez sredstev, gorenje brez ognja, nas hranil, ne da bi mi jedli, in nam omogočil letenje brez letala in slišal na veliko razdaljo brez radia. Vendar je moškim naredil to uslugo, da je vse ustvaril s pomočjo nekaterih posrednikov. Nekatere stvari je hotel ustvariti z določenimi posredniki. Svoja dela je opravljal s posredniki. Svojo moč je skril za posredniki. Tisti, ki želi, da bi nekaj ustvaril, se drži njegovih sredstev in ga tako pridobi.[70]

Če Allâhu ta'âlâ ne bi ustvaril svojih del s pomočjo posrednikov, nihče ne bi potreboval nikogar drugega; vsi bi vse zahtevali neposredno od Allâhu ta'âlâ in se ne bi zatekali k ničemur; ne bi bilo družbenih odnosov med ljudmi, kot so nadrejeni in podrejeni, mojster in delavec, učenec in učitelj itd., in tako bi na tem in naslednjem svetu vladal nered in ne bi bilo

Samo Allâhu ta'âlâ je tisti, ki jo zažge. Vse to je ustvaril kot sredstvo za gorenje. Oseba brez znanja misli, da ogenj gori. Deček, ki konča osnovno šolo, ne odobrava izjave "ogenj gori". Namesto tega reče: "Zrak gori". Oseba, ki konča gimnazijo, se s tem ne strinja. Reče: "Kisik v zraku gori." Oseba, ki konča srednjo šolo, pravi, da gorenje ni značilno za kisik, ampak gori vsak element, ki privlači elektrone. Univerzitetni študent upošteva tako energijo kot snov. Videti je, da bolj ko človek ve, bolj se približa notranjosti snovi in spozna, da za stvarmi, ki veljajo za vzroke, stojijo številni vzroki. Preroki ''alaihis-salam'', ki so bili na najvišji stopnji znanja in znanosti ter so lahko videli resničnost vsega, in islamski učenjaki, ki so po njihovih stopinjah dosegli kaplje iz oceanov znanja, so opozorili, da je vsaka od stvari, ki naj bi bila danes gorljiva ali konstruktivna, nesposobno in slabo vzročno sredstvo, ki ga je kot posrednika postavil resnični Stvarnik.

[69] Pravzaprav je Allâhu ta'âlâ ustvaril snovi, ki preprečujejo gorenje ognja. Te snovi odkrivajo kemiki.

[70] Kdor želi prižgati svetilko, uporablja vžigalice; kdor želi pridobiti olje iz oljk, uporablja orodja za drobljenje in mletje; kdor ima glavobol, vzame aspirin; kdor želi iti v raj in doseči neskončne milosti, se prilagodi islamu; kdor se ustreli s pištolo ali pije strup, bo umrl; kdor v znoju pije vodo, bo izgubil zdravje; kdor dela grehe in izgubi svoj îmân, bo šel v pekel. Katerega koli posrednika oseba uporabi, bo dobila stvar, za katero je ta posrednik postal sredstvo. Kdor bere islamske knjige, se nauči islama, ga vzljubi in postane musliman. Tisti, ki živi med nevernimi in posluša, kaj govorijo, postane neveden o islamu. Večina tistih, ki ne poznajo islama, postanejo neverniki. Ko se oseba usede na vozilo, se odpravi na kraj, kamor je bila namenjena.

razlike med lepim in grdim, dobrim in zlom, poslušnim in neposlušnim.

Če bi Allâhu ta'âlâ želel, bi ustvaril svojo navado na drugačen način in bi ustvaril vse v skladu z njim. Na primer, če bi hotel, bi nevernike, tiste, ki so zasvojeni z užitki na tem svetu, tiste, ki škodujejo drugim, in prevarante spravil v raj, verne, častilce in dobrohotneže pa bi spravil v pekel. Vendar pa âyati in hadîti kažejo, da tega ni hotel.

On je tisti, ki ustvarja vsa neobvezna ali prostovoljna in neprostovoljna dejanja in gibanja ljudi. V svojih rojenih sužnjih je ustvaril **ikhtiyâr** (možnost) in **irâda** (voljo) za ustvarjanje njihovih neobveznih, prostovoljnih dejanj ter to možnost in voljo naredil za sredstvo za ustvarjanje njihovih dejanj. Ko človek želi nekaj storiti, Allâhu ta'âlâ ustvari to dejanje, če to tudi želi. Če človek noče ali ne želi in če Allâhu ta'âlâ tudi ne želi, ne ustvari. Allâhu ta'âlâ ustvarja ne le po človekovi želji; ustvarja tudi, če hoče. To, da Allâhu ta'âlâ ustvarja človekova neobvezna dejanja, je podobno, kot če se ogenj nečesa dotakne, ustvari gorenje te stvari, in če se ogenj tega ne dotakne, ne ustvari gorenja. Ko se nož nečesa dotakne, ustvari rezanje. Ni nož, ampak on, ki reže. On je nož naredil za sredstvo za rezanje. Z drugimi besedami, on ustvarja človekova neobvezna dejanja iz razloga (sabab), da človek ta dejanja izbere, preferira in si jih želi. Vendar gibanja v naravi niso odvisna od človekove izbire, temveč so ustvarjena zaradi drugih vzrokov, ko to želi le Allâhu ta'âlâ. Poleg Njega, ki edini ustvarja vsako gibanje vsega, sonca, delcev, kapljic, celic, kalčkov in atomov, njihovih snovi in lastnosti, ni drugega stvarnika. Vendar pa obstaja razlika med gibanjem neživih snovi in neobveznimi, prostovoljnimi dejanji človeka in živali: ko človek ali žival izbere, preferira in želi neko dejanje in če tudi on hoče, ga ali jo prisili, da deluje, in on ustvari njegovo ali njeno delovanje. Človekovo delovanje ni v njegovi moči. Pravzaprav niti ne ve, kako deluje.[71] V gibanju neživih ni nobene možnosti. Allâhu ta'âlâ ustvari gorenje, ko se ogenj nečesa dotakne, in to ne zato, ker bi se ogenj raje odločil za gorenje.[72]

[71] Vsako njegovo dejanje je rezultat številnih fizikalnih in kemičnih dogodkov.

[72] Tudi Allâhu ta'âlâ si želi in ustvarja dobre, koristne želje tistih svojih sužnjev, ki jih ljubi in obžaluje. Ne želi in ne ustvarja uresničitve njihovih slabih in škodljivih želja. Ti ljubljeni sužnji vedno storijo dobra in koristna dejanja. Veliko je stvari, za katere obžalujejo, da jih niso storili, a če bi pomislili in vedeli, da ta dejanja niso bila ustvarjena, ker bi sicer bila.

Človekova neobvezna dejanja se zgodijo po dveh okoliščinah. Prvič, vključena je možnost, volja in moč njegovega srca. Zaradi tega se človekova dejanja imenujejo **kesb** (pridobitev), ki je lastnost človeka. Drugič, zgodi se stvaritev Allâhu ta'âlâ. Ukazi, prepovedi, nagrade in muke Allâhu ta'âlâja so posledica tega, da je bil človeku dan kesb. V šestindevetdeseti kitici **sûrata as-Sâffât** pravi: "**Allah vas je ustvaril in ustvaril je vaša dejanja.**" Ta âyat ne kaže le na obstoj kesb ali srčne izbire in **irâdat juz'iyya** (delne svobodne volje) v človekovih dejanjih ter neobstoj kakršne koli prisile - zaradi tega lahko [dejanja pripiše mo človeku in] rečemo "človekova dejanja", kot rečemo: "Ali je udaril in razbil" -, temveč tudi poudarja, da je vse ustvarjeno s pomočjo qadâ in qadarja.

Za ustvarjanje človekovih dejanj se mora najprej odločiti njegovo srce, ki mora to želeti. Človek želi dejanja, ki so v njegovi moči. Ta volja ali želja se imenuje **kesb** (pridobitev). Pozni ' midî je dejal, da kesb povzroča in učinkuje pri ustvarjanju dejanj. Vendar ne bi bilo napačno reči, da kesb nima nobenega učinka pri ustvarjanju izbirnega dejanja, saj se dejanje, ki si ga človek želi, in ustvarjeno dejanje med seboj ne razlikujeta. Potemtakem človek ne more storiti vsega, kar si želi; zgodijo se lahko tudi stvari, ki si jih ne želi. Če bi človek naredil vse, kar si želi, in če se ne bi zgodilo nič, česar si ne bi želel, potem ne bi bil človek, ampak nekdo, ki bi si prisvajal božanskost. Allâhu ta'âlâ je svoja človeška bitja obžaloval in jim bil naklonjen ter jim dal moč in energijo le toliko, kolikor bi jih potrebovali, da bi upoštevali njegove ukaze in prepovedi. Na primer, človek, ki je zdrav in dovolj bogat, lahko enkrat v življenju opravi hadž; lahko se posti (v dneh) enega meseca na leto, ko na nebu vidi ramadansko novo luno; lahko petkrat na dan opravlja fard namâz; tisti, ki ima toliko denarja ali premoženja, kolikor znaša nisâb, lahko eno štiridesetino tega v zlatu ali srebru plača muslimanom kot zakât eno Hijr leto po tem, ko njegov denar ali premoženje preseže nisâb.[73] Torej, človek dela svoja poljubna dejanja, če hoče, in ne dela, če noče. Veličina

[73] škodljive, jim sploh ne bi bilo žal. Namesto tega bi bili zadovoljni s tem in bi se zahvalili Allahu, ki je v večnosti hotel, da bo ustvaril neobvezna, prostovoljna dejanja ljudi po izbiri in volji njihovega srca; tako je hotel. Če v večnosti tega ne bi hotel, bi tudi naša neobvezna dejanja vedno ustvaril na silo, neprostovoljno, ne da bi si jih želeli. To, da ustvarja naša neobvezna dejanja, ker je tako hotel v večnosti.
Podrobnosti o teh dejanjih čaščenja najdete v četrtem in petem zvezku **Neskončne blaženosti** ter v knjigi z naslovom **Miftâh-ul-Janna** (Pot v raj).

Allâhu ta'âlâ se uresničuje tudi tukaj. Ker nevedneži in idioti ne morejo razumeti znanja o qadâ' in qadar, ne verjamejo temu, kar so rekli učenjaki Ahl as-Sunne, in dvomijo o moči in možnosti v človeku. Mislijo, da je človek nesposoben in prisiljen v svoja neobvezna dejanja. Ker vidijo, da človek v nekaterih primerih ne more ravnati neobvezno, slabo govorijo o (muslimanih, imenovanih) Ahl as-Sunna. To njihovo napačno stališče kaže na to, da imajo voljo in možnost izbire.

Sposobnost narediti ali ne narediti neko dejanje je stvar **qudra** (moči). Prednost, izbira, da dejanje opravimo ali ne, se imenuje **ikhtiyâr** (možnost). Želja, da naredimo, kar je izbrano, se imenuje irâda (volja). (Nagnjenost), da nekaj sprejmemo ali ne zavrnemo, se imenuje **ridâ**' (privolitev). Ko se združita moč in volja, pri čemer je "volja" učinkovita pri nastanku nečesa, se zgodi **Khalq** (stvaritev). Če se združita, ne da bi bila učinkovita, se to imenuje **kesb** (pridobitev). Kdor se odloči, ni nujno, da je ustvarjalec. Podobno tudi ni nujno, da je vse, kar je hoteti, nekaj, za kar je dano soglasje. Allâhu ta'âlâ se imenuje Khâliq (ustvarjalec) in Mukhtâr (tisti, ki ima možnost izbire), človek pa se imenuje kâsib (imetnik kesb) in mukhtâr (tisti, ki ima možnost izbire).

Allâhu ta'âlâ želi in ustvarja 'ibâdâ (dejanja čaščenja) in grehe svojih sužnjev. Vendar ima rad 'ibâdât in ne mara grehov. Vse je nastalo po Njegovi volji in stvarjenju. V 102. âyatu Sűrat al-An'âm izjavlja: "**Ni boga razen Njega. Samo On je Stvarnik vsega**."

Skupina (imenovana) **Mu'tazila**, ki ni mogla videti razlike med voljo in privolitvijo, je bila zmedena in je rekla: "Človek sam ustvari dejanje, ki si ga želi." Zanikali so qadâ' in qadar.

Džabrija je bila povsem zmedena; niso mogli razumeti, da bi lahko obstajala možnost brez ustvarjanja. Ker so mislili, da v človeku ni možnosti, so ga primerjali s kamnom in lesom. Rekli so - naj nas Allâhu ta'âlâ zaščiti pred to herezijo! "Ljudje niso grešniki. Allah je tisti, ki naredi vse grehe." Če v ljudeh ne bi bilo volje in možnosti ter če bi Allâhu ta'âlâ povzročil, da se zlo in grehi delajo na silo, kot so rekli člani džabrije, ne bi bilo nobene razlike med gibi človeka, ki ga s priklenjenimi rokami in nogami vrže z gore, in gibi človeka, ki hodi po gori in se ozira naokoli. Dejansko je prvi prisiljen, da se skotali navzdol s silo, drugi pa se spušča s svojo voljo in

možnostjo. Ljudje, ki ne vidijo razlike med njima, so kratkovidni ljudje, ki prav tako zanikajo âyats. Po njihovem mnenju so ukazi in prepovedi Allâhu ta'âlâ nepotrebni in niso na mestu. Domnevati, da človek sam ustvari, kar si želi, kot je verjela ta skupina, imenovana Mu'tazila ali Kadarija (fatalizem), pomeni zanikati âyat-i-kerîma: "**Samo Allâhu ta'âlâ je Stvarnik vsega**," kot tudi pripisati človeku partnerja Allâhu ta'âlâ.

Šiiti, tako kot mu'tazili, pravijo, da človek sam ustvari, kar hoče. V podporo temu pravijo, da osel ne prestopi brvi, čeprav je bičan. Nikoli ne pomislijo, da se, če človek nekaj želi storiti in če Allâhu ta'âlâ ne želi, da se to stori, ti dve volji ne moreta zgoditi hkrati: če se zgodi, kar Allâhu ta'âlâ želi, potem je argument Mu'tazile napačen; to pomeni, da človek ne more ustvariti niti storiti vsega, kar želi; če bi se zgodilo vse, kar človek želi, kot pravijo oni, potem bi bil Allâhu ta'âlâ nezmožen in neuspešen. Allâhu ta'âlâ je daleč od tega, da bi bil nesposoben. Zgodi se samo tisto, kar želi. On je edini, ki ustvari vse. In takšen je Allâhu ta'âlâ. Zelo ogabno je govoriti in pisati besede, kot so: "Človek je ustvaril to", "Mi smo ustvarili to" ali "Oni so ustvarili to."[74] To je nesramnost do Allâhu ta'âlâ. Povzroča nejevero.[75]

[74] Kot je razloženo zgoraj, se človekova neobvezna dejanja odvijajo prek številnih fizikalnih, kemičnih in fizioloških dogodkov, ki niso odvisni od njegove volje in se jih niti ne zaveda. Razumnega znanstvenika, ki se je zavedel te subtilnosti, bi bilo sram reči: "Naredil sem", kaj šele reči: "Ustvaril sem" o svojih neobveznih dejanjih. Počutil bi se skromnega do Allâhu ta'âlâ. Oseba z malo znanja, razumevanja in skromnosti pa se ne sramuje povedati ničesar na nobenem mestu. Allâhu ta'âlâ se je usmilil vseh ljudi na zemlji. Ustvari vse, kar potrebujejo, in jih pošlje vsem. Jasno jim sporoča, kaj naj storijo, da bodo na tem svetu živeli v miru in sreči ter dosegli neskončno blaženost naslednjega sveta. Na pravo pot vodi, kogar želi, med tistimi, ki so zapustili pravo pot in šli po poti kufr (nezvestobe) in herezije, ker so jih prevarali njihov lastni nafs (človeške želje), slabi prijatelji, škodljive knjige in mediji. On jih potegne na pravo pot. Tega ne podeljuje.

[75] Prevod knjige I'tiqâd-nâma je dokončan tukaj. Hadži Fayzullah Efendi, ki je naredil ta prevod, je bil iz Kamâha, mesta v Erzincanu. Več let je kot profesor predaval v mestu Söke (v Turčiji) in umrl leta 1323 [1905]. Mawlânâ Khâlid-i Baghdâdî 'Uthmânî 'quddisa sirruh', avtor knjige, se je rodil leta 1192 v mestu Shahrazûr, severno od Bagdâda, in umrl v Damasku leta 1242 [1826 po Kr.] Imenuje se 'Uthmânî, ker izhaja iz družinskega drevesa Hadrat 'Uthmân-i Zinnûrayn 'radiy-Allâhu 'anh'. Ko je svojega brata Mawlâna Mahmûd-i Sâhib poučeval o drugem hadîtu iz knjige Hadîth-i Arbaîn Imâm-i Nawawîja, dobro znanem Hadîth-i Jibrîl, je Mawlânâ Mahmûd-i Sâhib svojega starejšega brata prosil, naj napiše razlago tega hadîth-i sherîf. Mawlânâ Khâlid, 'rahmatullâhi 'alaih', je sprejel to prošnjo, da bi razveselil svetlo srce svojega brata, in razložil ta hadîth-i sherîf v perzijščini.

DVE PISMI SHEREFA ED-DÎN MUNÎRÎJA ‘rahimah-Allâhu ta’âlâ’

Sheref ed-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî (umrl leta 782 po Kr./1380), eden od velikih islamskih učenjakov, izobraženih v Indiji, je v 18. črki svoje perzijske knjige **Maktûbât**:[76]

“Večina ljudi dela napake, ko deluje na podlagi dvomov in iluzij. Nekateri od teh slabo mislečih ljudi pravijo: *‘Allâhu ta’âlâ ne potrebuje naših ‘ibâdât (dejanj čaščenja). Naši ‘ibâdât mu ne prinašajo nič dobrega. Njegovi veličini je vseeno, ali ga ljudje častijo ali ne. Ljudje, ki opravljajo ‘ibâdât, se zaman trudijo in obremenjujejo.’* To razmišljanje je napačno; ljudje, ki ne poznajo islama, tako pravijo, ker mislijo, da so ‘ibâdât zapovedani, ker so koristni za Allâhu ta’âlâ. To je zelo napačna domneva, zaradi katere človek zamenjuje nemogoče z mogočim. Vsaka ‘ibâda, ki jo opravi kdor koli, je koristna samo zanj. Allâhu ta’âlâ v osemnajstem âyatu Sűrat Fâtir jasno izjavlja, da je tako. Oseba, ki nosi to napačno misel, je podobna invalidu, ki mu zdravnik priporoči dieto, a se ne prehranjuje in pravi: “Zdravniku ne bo škodilo, če se ne bom prehranjeval. Prav ima, ko pravi, da to zdravniku ne bo škodilo. Vendar bo škodilo njemu. Zdravnik mu diete ne priporoča zato, ker bi bila koristna za zdravnika samega, temveč zato, da bi ozdravil bolnikovo bolezen. Če bo upošteval zdravnikov nasvet, bo ozdravel. Če ga ne bo upošteval, bo umrl in to zdravniku ne bo prav nič škodovalo.

“Nekateri drugi zmotno misleči ljudje nikoli ne opravijo nobene ‘ibâde; in ne prenehajo z izvajanjem prepovedi (harâms). To pomeni, da ne spoštujejo islama. Pravijo, *Allah je Kerîm in usmiljen. Zelo mu je žal za*

[76] V tej zbirki pisem (Maktûbât) je 100 črk. Sestavljena je bila leta 741 [1339 n. št.] in natisnjena v Indiji leta 1329 [1911]. V knjižnici Süleymâniyye v Istanbulu obstaja rokopisni izvod. Irshâd as-sâlikîn in Ma'din al-ma'ânî sta njegovi drugi dragoceni deli. Ghulâm 'Alî 'Abdullah ad-Dahlawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', veliki učenjak Ahl as-Sunna, ki je umrl leta 1240 n. š. [1824], je v svojem devetindevetdesetem (99) pismu priporočil Maktûbât Ahmada ibn Yahyâ Munîrîja in zapisal, da je zelo koristen pri čiščenju nafsa. Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî ”rahimah-Allâhu ta'âlâ“ je živel v Biharju v Indiji, kjer je njegov grob. Munîr je vas v Biharju. Njegova podrobna biografija je zapisana v perzijskem delu ”rahimah-Allâhu ta'âlâ“ Shâh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawîja Akhbâr al-akhyâr, ki je bilo objavljeno v Deobandu v Indiji leta 1332 [1914 po Kr.] in je bilo kasneje ponatisnjeno v Lahoreju v Pakistanu.

*njegove človeške sužnje. Njegovo odpuščanje je neskončno. Nikogar ne bo mučil.'*Da, v prvi trditvi imata prav, v zadnji pa se motita. Hudič jih prevara in zavede v neposlušnost. Razumnega človeka hudič ne bo prevaral. Allâhu ta'âlâ ni le Kerîm in usmiljen, pa vendar bo mučil zelo ostro, zelo grenko. Priča smo, da zaradi njega mnogi ljudje na tem svetu živijo v revščini in težavah. Mnoge svoje sužnje brez pomisleka pusti živeti v mukah. Čeprav je zelo usmiljen in Razzâq (Vzdrževalec), ne da niti grižljaja kruha, če se ne lotijo težav s kmetijstvom in kmetovanjem. Čeprav je on tisti, ki vse ohranja pri življenju, človeku ne bo dovolil, da bi preživel, ne da bi jedel in pil. Invalida, ki ne jemlje zdravil, ne bo ozdravil. Ustvaril je sredstva za vse zemeljske blagoslove, kot so življenje, da ne bi zboleli in imeli lastnino, in ni pokazal usmiljenja pri odvzemu sredstev za zemeljske blagoslove tistim, ki se jih ne bi hoteli držati. Obstajata dve vrsti zdravil: Materialna medicina in duhovna medicina. Duhovno zdravilo za zdravljenje katere koli bolezni je dajanje miloščine in molitev. Dva splošno znana hadîth-i-sherîfs se glasita takole: "**Zdravite svoje invalide z dajanjem miloščine**!" in "**Zdravilo, ki bo pozdravilo vsako bolezen, je molitev, imenovana istighfâr**".[77] Na voljo je veliko število materialnih zdravil. Za njihovo poznavanje so potrebne izkušnje. Pogosta uporaba duhovnih zdravil bo pomagala najti tudi materialna zdravila. Tako je tudi pri doseganju blagoslovov naslednjega sveta. Nejevera in nevednost sta postala strupa, ki sta usodna za dušo. Lenoba pa povzroča bolezen duše. Če zdravil ne uporabljamo, bo duša zbolela in umrla. Edino zdravilo za nevero in nevednost sta znanje in ma'rifa. Zdravilo za lenobo pa je opravljanje namaza in vseh vrst 'ibâdata. Če na tem svetu nekdo vzame strup in nato reče: "Kaj je to? *'Allah je usmiljen in me bo zaščitil pred nevarnostjo strupa,'* bo zbolel in umrl. Če oseba z diarejo pije ricinusovo olje [ali če sladkorni bolnik uživa sladko ali škrobno hrano], se bo poslabšalo. Ker je človeško telo občutljivo, potrebuje veliko različnih stvari, [kot so hrana, oblačila in stanovanje], zato jih je precej težko najti in pripraviti tako, da jih lahko uporabimo. V človeški naravi je bila ustvarjena ločena sila, imenovana **nafs**, da bi trud (iskanja

[77] (Molitev, ki se imenuje) istighfâr, se govori na naslednji način: "Estaghfirullah al 'adhîm al-ledhî lâ ilâha illâ Hu-w-al Hayy-al-Qayyûma wa atubu ilaih." To je treba ponavljati zelo pogosto. Njegova kratka oblika, tj. izgovoriti: "Estaghfirullah", bo zadostovala v nujnih primerih.

in priprave teh življenjskih potreb) obvladali z lahkoto in udobjem. Pri živalih te sile ni treba ustvariti. Nafs hrepeni po izpolnjevanju telesnih potreb. Uživa v tem, da takšne stvari počne v presežku. Takšne želje nafsa imenujemo šahva (poželenje). Zadovoljevanje šahve bolj, kot je potrebno, in v nasprotju z nadzorom uma povzroči škodo srcu in telesu ter drugim, kar pa je grešno. Oglejte si zadnji del trinajstega poglavja prvega fascikla knjige **Neskončna blaženost!**

"Druga skupina zmotnih mislecev je podvržena **rijadi** s trpljenjem lakote, da bi izkoreninila svoje poželenje (shahwa), jezo (ghadab) in čutne želje, ki jih islam ne odobrava. Mislijo, da islam zapoveduje, da jih je treba izkoreniniti. Ko dolgo trpijo lakoto, vidijo, da te njihove zle želje niso izginile, in sklepajo, da islam zapoveduje nekaj, česar ni mogoče storiti. Pravijo: *'Te islamske zapovedi ni mogoče izpolniti. Človek se ne more znebiti navad, ki obstajajo v njegovi naravi. Poskušati se jih znebiti je tako, kot če bi si prizadevali, da bi barvnega človeka naredili belega. Poskušati narediti nekaj nemogočega pomeni zapravljati življenje.'* Razmišljajo in delujejo v napačni smeri. Vendar je njihova trditev, da islam to zapoveduje, čista nevednost in idiotizem, saj islam ne zapoveduje izkoreninjenja človeških lastnosti, kot sta jeza in poželenje. Takšna trditev je obrekovanje islama. Če bi islam to zapovedoval, Mohamed ''alaihis-salam'', mojster islama, ne bi imel teh lastnosti. Dejansko je dejal:: '**Tudi jaz sem človek. Kot vsakdo se bom tudi jaz razjezil.**' Občasno ga je bilo mogoče videti jeznega. Njegova jeza je bila vedno zaradi Allâhu ta'âlâ. Allâhu ta'âlâ v Koranu al-kerîm hvali ljudi, "**ki lahko premagajo svojo jezo**". Ne hvali tistih, ki se ne razjezijo. Trditev napačnega misleca, da je treba izkoreniniti poželenje, je povsem neutemeljena. Dejstvo, da se je Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' poročil z devetimi ženskami 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhunna', jasno kaže, da je izjava te osebe napačna. Če oseba izgubi poželenje, si ga bo morala povrniti z jemanjem zdravil. Tako je tudi z jezo; moški lahko svojo ženo in otroke zaščiti s svojim atributom jeze. S pomočjo te lastnosti se bori (džihad) proti sovražnikom islama. Zaradi poželenja ima človek otroke in se o njem govori s častjo in slavo po njegovi smrti. To so stvari, ki so islamu ljube in hvalevredne.

"Islam ne zapoveduje izkoreninjenja poželenja in jeze, temveč njuno obvladovanje in uporabo v skladu z islamskimi predpisi. To je podobno,

kot je potrebno, da jahač ali lovec ne odpravi svojega konja ali psa, ampak ga ukroti tako, da ga lahko uporablja. Z drugimi besedami, poželenje in jeza sta kot pes lovca in konj jahača. Brez njiju ni mogoče loviti blagoslovov naslednjega sveta. Za njuno izkoriščanje pa ju je treba usposobiti in ustrezno uporabljati z islamom. Če ju ne treniramo, postaneta pretirani in presežeta meje islama, kar človeka pripelje v pogubo. Namen rijade ni izkoreniniti ti dve lastnosti, temveč ju usposobiti in ju narediti poslušna islamu. To je mogoče za vsakogar.[78] Ni civilizacija, da bi uporabljali atomsko energijo ali izdelovali stvari, kot so reaktivna letala. Civilizacija je, da jih uporabimo za služenje človeštvu. To pa je mogoče doseči z upoštevanjem islama.

"Četrta skupina zmotnih mislecev pa se zavaja z besedami, *'Vse je bilo vnaprej določeno v večni preteklosti. Preden se otrok rodi, je določeno, ali bo* ***sa'îd*** *(tisti, ki si zasluži raj) ali* ***shaqî*** *(tisti, ki si zasluži pekel). To se pozneje ne bo spremenilo. Zato ni dobro častiti.'* Tako je dejal as-Sahâbat al-kirâm, ko je Rasûlullah "sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" izjavil, da se qadâ' in qadar ne bosta spremenila in da je bilo vse vnaprej določeno v večnosti: "Zanesimo se na večno predestinacijo in ne izvajajmo 'ibâdât'. Rasűlullah pa je odgovoril: "**Opravljajte dejanja čaščenja! Vsakomur ni težko početi tega, kar mu je bilo določeno v večnosti!** To pomeni, da bo tisti, ki je bil v večnosti določen za sa'îd, moral početi to, kar počnejo sa'îd. Zato se razume, da je dejstvo, da ljudje, ki jim je bilo določeno, da bodo sa'îd v večnosti, izvajajo 'ibâdât, tisti, ki jim je bilo določeno, da bodo shaqî, pa ga ne ubogajo, podobno dejstvu, da ljudje, ki jim je bilo določeno, da bodo v večnosti zdravo živeli, jemljejo hrano in zdravila, tisti, ki jim je bilo določeno, da bodo zboleli in umrli, pa ne jemljejo hrane in zdravil. Ljudje, katerih usoda je umreti zaradi lakote ali bolezni, ne morejo uživati hrane ali zdravil. Načini zaslužka so odprti za osebo, katere usoda je, da postane bogata. Za osebo, katere usoda je umreti na vzhodu, so poti, ki vodijo na zahod, zaprte. Kot so poročali, ko je 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' obiskal [preroka] Sulaimân ''alaihis-salâm'', je pozorno pogledal na enega od ljudi, ki so sedeli tam. Ta se je prestrašil zaradi angelovega strogega pogleda. Ko je 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' odšel, je prosil Sulaimâna ''alaihis-salâm'', naj ukaže vetru, da ga odnese v zahodno deželo, da bi pobegnil pred 'Azrâ'îlom ''alaihis-salâm''. Ko se je 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' vrnil,

[78] Prosimo, oglejte si šestindvajseto poglavje šestega fascikla **Neskončne blaženosti.**

je Sulaimân ‘’alaihis-salâm’ vprašal, zakaj je pozorno gledal njegov obraz. ‘Azrâ’îl ‘’alaihis-salâm’ je dejal: ‘Dobil sem ukaz, da moram v eni uri v zahodnem mestu vzeti njegovo dušo. Toda, ko sem ga videl v vaši družbi, si nisem mogel kaj, da ga ne bi začudeno pogledal. Kasneje sem šel na zahod, da bi izpolnil ukaz, ga tam zagledal in mu vzel življenje.”[79] Kot je razvidno, se je človek bal ‘Azrâ’îla ‘’alaihis- salâm’’, da bi prišlo do večne predestinacije, in Sulaimân ‘’alaihis-salâm’’ je ugodil; predestinacija v večnosti se je izvršila z verigo sredstev. Podobno bo oseba, ki je bila določena, da bo v večnosti sa’îd, dosegla, da bo imela îmân in popravila svoje slabe navade s tem, da bo prestala riyâdo. 125. âyat Sûrat al-An’âm pravi: “**Allâhu ta’âlâ položi islam v srce svojega sužnja, ki ga želi usmeriti na pravo pot.** Oseba, ki je bila v večnosti shaqî, to je, ki ji je bilo usojeno, da bo šla v pekel, dobi misel: “Ni potrebe, da bi opravljala ‘ibâdât. V večnosti je bilo določeno, ali bo oseba sa’îd ali shaqî.’ Zaradi te misli ne opravlja ‘ibâdât. To, da zaradi te misli ne opravlja ‘ibâdât, kaže, da je bil odločen biti shaqî v večnosti. Podobno je pri osebi, katere nevednost je bila določena v večnosti, prisotna misel: “Vse je bilo določeno v večnosti. Branje ali učenje osebi ne bo koristilo, če je bilo vnaprej določeno, da bo nevedna. Tako se ne uči in ne nauči ničesar. Ostaja neveden. Če je bilo osebi vnaprej določeno, da bo kmetovala in obilno pridelovala, ji je dano, da zorje svoje polje in seje semena. Tako je tudi s tistimi, ki so bili v večnosti vnaprej določeni kot sa’îd, da imajo îmân in častijo, in tistimi, ki so bili vnaprej določeni kot shaqî, da zanikajo in ne poslušajo. Idioti, ki tega ne morejo razumeti, pravijo: “Kaj imata îmân in ‘ibâdât opraviti s tem, da so bili v večnosti sa’îd, ali nejevera in neposlušnost s tem, da so bili shaqî? S svojim kratkim razumom skušajo razumeti to razmerje in vse rešiti s svojim razumom. Toda človeški razum je omejen, zato je neumnost ali idiotizem, če skušamo z razumom razumeti stvari, ki jih razum ne more razumeti. Tiste, ki tako mislijo, je treba oceniti kot idiote. ‘Îsâ ‘’alaihis-salâm’ je rekel: “Ni mi bilo težko prirojeno slepega pripraviti do tega, da bi videl, niti mi ni bilo težko oživljati mrtvih. Vendar pa nisem mogel razložiti resnice nobenemu idiotu. Allâhu ta’âlâ s svojim neskončnim znanjem in modrostjo (Hikma) nekatere svoje sužnje povzdigne v stopnjo, ki je enaka

[79] To zgodbo je v knjigi **Methnewî** podrobno opisal Jalâl ad-dîn Rûmî, ki je umrl v Konyi leta 672 po Kristusu [1273 po Kr.].

stopnji angelov, ne, v višjo stopnjo od nje. Nekatere druge pa degradira na raven psov ali prašičev."

Kvadrat Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî v svojem 76. pismu navaja:

" **'Sa'âda**' pomeni "zasluži raj". In "**shaqâwa**" pomeni "zaslužiti si pekel". Sa'âda in shaqâwa sta kot dve skladišči Allâhu ta'âlâ. Ključ do prvega skladišča sta poslušnost in 'ibâda. Ključ do drugega skladišča je grešnost. Allâhu ta'âlâ je v večnosti določil, ali bo oseba sa'îd ali shaqî. [Oseba, ki je bila v večnosti imenovana sa'îd, dobi ključ do sa'âda na tem svetu in uboga Allâhu ta'âlâ. In oseba, ki je bila shaqî v večnosti, dobi ključ do shaqâwa na tem svetu, in vedno dela grehe. Na tem svetu lahko vsakdo razume, ali je sa'îd ali shaqî, tako da pogleda ključ v svoji roki. Verski učenjaki, ki razmišljajo o naslednjem svetu, na podlagi tega razumejo, ali je oseba sa'îd ali shaqî. Človek z verskim položajem, ki je zasvojen s tem svetom, pa tega ne ve. Vsaka čast ali blagoslov je v tem, da ubogamo in častimo Allâhu ta'âlâ. Vsako zlo ali težava pa izvira iz grešenja. Težave in nesreče se vsakomur zgodijo zaradi grešenja. Udobje in lahkotnost pa prideta s poslušnostjo.[80] Neki človek je dolga leta molil in opravljal 'ibâdât v mošeji Aqsâ v Jeruzalemu; ko je zanemaril eno sajdo (prostracijo), ker se ni naučil pogojev čaščenja in ikhlâs, je izgubil toliko, da je bil popolnoma uničen. Ker pa je As'hâb al-kahfov pes nekaj korakov hodil za siddîqs, je bil tako visoko povišan, da ga niso degradirali nazaj, čeprav je bil umazan. To dejstvo je zelo presenetljivo; možje znanja tega niso mogli razrešiti in je uganka že stoletja. Človeški razum ne more razumeti božanske modrosti, ki se skriva v njej. Allâhu ta'âlâ je rekel ' dam ''alaihis-salâm'', naj ne jé pšenice, vendar mu je dovolil, da jo jé, ker je v večnosti vedel, da jo bo jedel; Satanu je ukazal, naj se pokloni pred dam ''alaihis-salâm'', vendar je hotel, da se ne pokloni; rekel je, da ga moramo iskati, vendar tega dosežka ni hotel za ljudi brez ikhlâs. [O teh zadevah] so morali popotniki na Božji poti priznati svojo nezadostnost za razumevanje te subtilnosti in niso več govorili. Kako naj torej kaj rečemo mi? On ne potrebuje vere ali čaščenja ljudi, prav tako mu ne bi škodila njihova nejevera ali greh.Nikoli

[80] To je božanski zakon Allâhu ta'âlâ. Nihče ga ne more spremeniti. Ne smemo imeti nečesa, kar se našemu nafsu zdi enostavno in sladko, za sa'âdo. Prav tako ne smemo stvari, ki se zdijo nafsu težke in grenke, imeti za šaqâvo ali pogubo.

ne potrebuje svojih stvaritev. Znanje je ustvaril kot sredstvo za odpravo nejevere, nevednost pa kot sredstvo za greh. Vera in poslušnost izhajata iz znanja, medtem ko nevera in greh izhajata iz nevednosti. Poslušnosti ne smemo zamuditi, tudi če se zdi precej nepomembna! In grehu se je treba izogibati, tudi če se morda zdi precej bridek! Islamski učenjaki so trdili, da tri stvari povzročijo tri druge stvari: poslušnost povzroči Ridâ' (milost) Allâhu ta'âlâ; greh povzroči Njegovo jezo (Ghadab); îmân povzroči, da si človek zasluži čast in dostojanstvo. Zaradi tega se moramo strogo izogibati storitvi celo bridkega greha; v tem grehu je lahko Allâhu ta'âlâjeva jeza. Na vsakega vernika moramo gledati kot na boljšega od nas. Lahko je suženj, ki ga ima Allâhu ta'âlâ zelo rad. Usode vsake osebe, ki je bila določena v večnosti, ni mogoče nikoli spremeniti. Če Allâhu ta'âlâ želi, lahko odpusti osebi, ki vedno greši in ne upošteva njegovih ukazov. Ko so angeli vprašali: "**Yâ Rabbî! Ali boš ustvaril tista bitja, ki bodo po svetu delala zlonamerne preglavice in prelivala kri?**" Ni rekel, da ne bodo delala zlonamernih preglavic, ampak je rekel: "**Vem, česar vi ne veste.** Mislil je: "Iz nečesa nevrednega naredim nekaj vrednega. Tiste, ki so daleč, naredim bližnje. Iz (nečesa) nizkega naredim (nekaj) častnega. Vi jih sodite po njihovem vedenju, jaz pa gledam v njihova srca. Vi upoštevate svojo brezgrešnost, oni pa se zaupajo mojemu usmiljenju. Kakor mi je všeč vaša nedolžnost, tako rad odpuščam grehe muslimanom. Vi ne morete vedeti tega, kar vem jaz. Omogočam jim, da dosežejo Moje večne blagoslove, in vse jih obdarujem s Svojo večno naklonjenostjo. " Tukaj končujemo naš prevod šestinsedemdesetega pisma.

Sherefuddîn Ahmad bin Yahyâ Munîrî "rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih" je umrl leta 732 [1380 n. št.]. Živel je v mestu Bihar v Indiji. Tam je tudi njegov grob. Munir je eno od imen vasi na območju mesta Bihar. Njegova biografija je podrobno opisana v knjigi **Akhbâr-ul akhyâr**, ki jo je napisal Shah 'Abdulhaq Dahlawî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih'. Ta knjiga je v perzijščini in je bila natisnjena v mestu Diobend v Indiji leta 1332 [1914 n. št.], pozneje pa v Lahorju v Pakistanu. Te knjige, **Irshad-us-sâlikîn, Ma'din-ul-ma'ânî in Maktûbât** so izjemno dragocene. Ghulam 'Alî 'Abdullah-i Dahlawî 'rahmatullâhi ta'âlâ alaih'[81], eden od velikih učenjakov Ahl as-Sunna, priporoča branje knjige Ahmada bin Yahya

[81] 'Abdullah-i Dahlawî je umrl v Delhiju leta 1240 po n.št. (1824).

Munîrîja **Maktûbâ**t in v svojem 99. pismu navaja, da je zelo učinkovita pri prečiščevanju srca.

[Imâm-i-Rabbânî 'rahmatullâhi 'alaih' v različnih svojih pismih navaja naslednje: "Zapovedi Allâhu ta'âlâ se imenujejo **farz**, njegove prepovedi pa **harâm**. (Dejanja, izjave, vedenja), ki niso niti farzi niti harâmi in ki jih je islam razglasil za svobodne, se imenujejo **mubâh**.. Izvajanje farzov, izogibanje harâmov in opravljanje mubâhov z namenom ugajanja Allâhu ta'âlâ, (tj. za Njegovo milost), se imenuje **čaščenje**. Dejanje čaščenja je sahîh in maqbûl, tj. da je pravilno in da je všeč Allâhu ta'âlâju, je pogojeno z **'ilm** (znanjem), tj. s poznavanjem določil za njegovo pravilno izvedbo, z '**amal,** tj. z izvedbo v skladu z določenimi pogoji, in z izvedbo z **ikhlâs**. Delati nekaj z ikhlâsom pomeni, da to počnemo samo zato, da bi dosegli milost in ljubezen Allâhu ta'âlâ, in samo zato, ker nam je to ukazal, brez upoštevanja posvetnih koristi, kot so denar, položaj in slava. 'Ilm (znanje) se pridobi z branjem knjig fiqha pod nadzorom pristojnega verskega učitelja, ikhlâs pa se doseže z upoštevanjem besed in in obnašanja valîja ter branjem njegovih knjig o znanosti Tasawwuf. Islamsko znanje je sestavljeno iz dveh delov: versko znanje in znanstveno znanje. Naučiti se ju je treba toliko, kolikor je potrebno, je farz (tj. obvezno). Na primer, farz je, da se naučimo načinov in načinov uporabe zdravila, ki ga je treba jemati, in odmerkov, ki jih je treba jemati, ali da oseba, ki mora uporabljati električni pripomoček, pridobi potrebne informacije o elektriki. V nasprotnem primeru jo lahko doleti nasilna smrt. Če musliman, ki zaradi lenobe ali slabe družbe zanemarja svoje dolžnosti v zvezi z bogoslužjem, umre, ne da bi opravil tawbo, čeprav verjame v farzes in harame, se bo mučil v peklenski ogenj, kolikor si ga zasluži zaradi svojega greha. Oseba, ki se ne nauči farz ali jim ne pripisuje pomena, čeprav jih morda pozna, in ki jih zanemarja, ne da bi čutila kakršne koli pomisleke ali strah pred Allâhu ta'âlâ, bo izstopila iz islama in postala nevernik. Za večno bo podvržen ognju pekla. To pravilo velja tudi za opravljanje škodljivih dejanj.

"Če oseba ne pridobi informacij, ki se nanašajo na določeno dejanje čaščenja, in se zato ne zaveda pogojev, določenih za njegovo pravilnost, čaščenje, ki ga je opravila, ne bo sahîh (veljavno), čeprav ga je morda opravila z ikhlâs. Podvržen bo peklenskemu ognju, kot da tega čaščenja sploh ne bi opravil. Čaščenje, ki ga opravi oseba, ki pozna predpisane pogoje in jih

izpolni, bo sahîh in jo bo rešilo pekla. Če pa ga ni opravil z ikhlâsom, njegovo čaščenje ne bo sprejeto, prav tako pa tudi ne njegova druga dobra dejanja. Z njimi si ne bo zaslužil thawâb (nagrade na onem svetu). Allâhu ta'âlâ izjavlja, da ne bo zadovoljen s tem njegovim čaščenjem ali njegovimi drugimi dobrimi in dobrodelnimi dejanji. Čaščenje brez 'ilma in ikhlâsa ne bo dobro. Častilca ne bo zaščitilo pred nevero, grešnostjo in muko. Kar nekaj vseživljenjsko hinavskih častilcev je bilo priča temu, da so umrli kot neverniki. Čaščenje, ki se izvaja z 'ilmom in ikhlâsom, bo vernika zaščitilo pred nevero in grešnostjo ter ga naredilo 'azîz (zelo cenjenega) na svetu. Kar zadeva njegovo življenje na onem svetu, Allâhu ta'âlâ v devetem âyat-i-kerîma v Mâida Sûri in tudi v Wa-l-'asr Sûri obljublja, da ga bo rešil pred muko v peklu. Allâhu ta'âlâ je zvest svojim obljubam. Vedno izpolni svoje obljube."

Allâhu ta'âlâ se maščuje tudi prek svojega sužnja.
Tistim, ki nimajo 'ilm-i-ladunnî, je to storil suženj.
Vse stvari, ki pripadajo Stvarniku, so storjene prek sužnja.
Nobena slama se ne premakne brez božanskega pogona.

ALIAH OBSTAJA IN JE EDEN. VSA BITJA SO BILA NEOBSTOJEČA IN BODO POSTALA NEOBSTOJEČA

Stvari okoli sebe prepoznavamo s pomočjo čutil. Stvari, ki vplivajo na naša čutila, imenujemo **bitja**. Učinke bitij na naših pet čutil imenujemo lastnosti ali atributi, po katerih se razlikujejo med seboj. Svetloba, zvok, voda, zrak in steklena snov so bitja; vsa obstajajo. Bitja, ki imajo velikost, težo in prostornino, z drugimi besedami, ki zavzemajo prostor v prostoru, imenujemo **snovi ali materije**. Snovi se med seboj razlikujejo po svojih lastnostih ali kvalitetah. Zrak, voda, kamen in steklo so vsaka zase snov. Svetloba in zvok nista snovi, ker ne zavzemata prostora in nimata teže. Vsaka snov nosi **energijo ali moč**, kar pomeni, da lahko opravlja delo. Vsaka snov je lahko v treh stanjih: trdnem, tekočem in plinastem. Trdne snovi imajo obliko. Tekoče in plinaste snovi imajo obliko posode, v kateri so, in nimajo posebnih oblik. Snov, ki ima obliko, imenujemo predmet. Snovi so večinoma predmeti. Na primer, ključ, zatič, klešče, lopata in žebelj so različni predmeti, ki imajo različne oblike. Vsi pa so lahko narejeni iz iste snovi, tj. železa. Poznamo dve vrsti snovi: elemente in spojine.

Vsak predmet se vedno spreminja. Lahko se na primer premakne in spremeni svoje mesto ali postane večji ali manjši. Spremeni se lahko njegova barva. Lahko zboli ali umre, če je živo bitje. Te spremembe imenujemo **dogodki**. V snovi se ne zgodi nobena sprememba, če ni zunanjega učinka. Dogodek, ki ne povzroči nobene spremembe v bistvu snovi, se imenuje **fizikalni dogodek**. Raztrganje kosa papirja je fizični dogodek. Neka moč mora vplivati na snov, da se s snovjo lahko zgodi fizikalni dogodek. Dogodki, ki spremenijo sestavo ali bistvo snovi, se imenujejo **kemijski dogodki**. Ko kos papirja zgori in se spremeni v pepel, se zgodi kemični dogodek. Na neko snov mora vplivati druga snov, da se v njej lahko zgodi kemični dogodek. Ko dve ali več snovi medsebojno vplivajo nase in v vsaki od njih pride do kemijskega dogodka, se to imenuje **kemijska reakcija.**

Kemijska reakcija med snovmi, torej njihovo medsebojno vplivanje, poteka med najmanjšimi enotami (ki lahko sodelujejo pri kemijski

spremembi in) se imenujejo **atomi**. Vsak predmet je narejen iz mase atomov. Čeprav je struktura atomov podobna, so njihove velikosti in mase različne. Zato danes poznamo sto pet vrst atomov. Tudi največji atom je tako majhen, da ga ni mogoče videti niti z najmočnejšim mikroskopom. Ko se podobni atomi združijo, tvorijo **element**. Ker obstaja sto pet vrst atomov, obstaja sto pet elementov. Železo, žveplo, živo srebro, kisik in ogljik so vsak po en element. Ko se različni atomi združijo, tvorijo **spojino**. Obstaja več sto tisoč spojin. Voda, alkohol, sol in apno so spojine. Spojine nastanejo z združevanjem dveh ali več elementov ali atomov.

Vsi predmeti, npr. gore, morja, vse vrste rastlin in živali, so sestavljeni iz sto petih elementov. Gradniki vseh živih in neživih snovi so sto pet elementov. Vse snovi nastanejo s kombinacijo atomov enega ali več teh sto petih elementov. Zrak, zemlja, voda, toplota, svetloba, elektrika in mikroorganizmi disociirajo spojine ali povzročajo, da se snovi med seboj združujejo. "**Nobena sprememba se ne zgodi brez vzroka**." Pri teh spremembah atomi, enote elementov, prehajajo iz ene snovi v drugo ali pa zapustijo eno snov in se sprostijo. Vidimo, da predmeti izginjajo, a ker sodimo po njihovem videzu, se motimo, saj to zunanje "izginjanje" ali "pojavljanje" ni nič drugega kot spreminjanje v druge snovi; izginjanje predmeta, npr. trupla v grobu, je spreminjanje v nove snovi, kot so voda, plini in zemeljske snovi. Če nove snovi, ki nastanejo s spremembo, ne vplivajo na naše čutne organe, se ne moremo zavedati, da so nastale. Zato pravimo, da je nekdanji predmet izginil, medtem ko je doživel le spremembo.Vidimo tudi, da se narava vsakega od sto petih elementov spreminja in da se v vsakem elementu dogajajo fizikalni in kemijski dogodki. Ko se element združi z drugim (ali drugimi) v spojino, se ionizira, kar pomeni, da njegovi atomi izgubijo ali pridobijo elektron(e), zato se spremenijo različne fizikalne in kemijske lastnosti elementa. Atom vsakega elementa je sestavljen iz jedra in različnega števila majhnih delcev, imenovanih **elektroni**. Jedro je v središču atoma. Jedra atomov vseh elementov razen vodika so sestavljena iz delcev, ki se imenujejo protoni in so nabiti s pozitivnim električnim nabojem, ter **nevtronov**, ki nimajo električnega naboja. Elektron je z negativnim električnim nabojem obremenjen delec, ki se giblje okoli jedra. Elektroni se ne vrtijo v svojih orbitah vsak trenutek; ampak jih spreminjajo.

Radioaktivni elementi dokazujejo, da se tudi v jedrih atomov dogajajo spremembe, imenovane cepitve. Poleg tega se pri teh jedrskih cepitvah en element spremeni v drugega, neka masa snovi preneha obstajati in se spremeni v energijo, to spremembo pa je formuliral celo judovski fizik Einstein (umrl 1375 n. št. [1955]). Tako kot spojine se tudi elementi spreminjajo in se lahko iz enega spremenijo v drugega.

Vsaka snov, živa ali neživa, se spreminja, tj. stara izgine in nastane nova. Vsako živo bitje, rastlina ali žival, ki obstaja danes, nekoč ni obstajalo, obstajala pa so tudi druga živa bitja. In v prihodnosti nobeno od sedanjih živih bitij ne bo ostalo in nastala bodo druga živa bitja. Tako je tudi z vsemi neživimi bitji. Vsa živa in neživa bitja, npr. element železo ter spojini kamen in kost, in vsi delci se vedno spreminjajo, tj. stari izginejo, nastanejo pa drugi. Kadar so posebnosti snovi, ki nastane, in snovi, ki izgine, enake, človek, ki te spremembe ne more opaziti, domneva, da snov vedno obstaja. Primer tega lahko vidimo v filmu, kjer se v določenih kratkih presledkih pred očmi pojavi drugačna slika; vendar gledalci, ki tega ne morejo opaziti, domnevajo, da se na platnu premika ista slika. Ko se kos papirja zažge in postane pepel, rečemo, da je papir izginil in je nastal pepel, ker to spremembo opazimo. Ko se led stopi, rečemo, da je led izginil in da je nastala voda.

To je zapisano na začetku knjige **Sharh al-'Aqâ'id:** "Ker vsa bitja pomenijo obstoj Allâhu ta'âlâ, se vsa bitja imenujejo **'âlam**. Prav tako se vsak razred bitij iste vrste imenuje 'âlam, na primer 'âlam ljudi, 'âlam angelov, 'âlam živali, 'âlam neživih. Vsak predmet se imenuje 'âlam'."

To je zapisano na 441. strani knjige **Sharh al-Mawâqif.**:[82] "'âlam je **hâdith,** kar pomeni, da je vse bitje. Z drugimi besedami, nastale so pozneje, medtem ko prej niso obstajale. [In zgoraj smo razložili, da bitja vedno nastanejo eno iz drugega.] Tako snov kot posebnosti snovi so hâdith. O tem so obstajala štiri različna prepričanja:

[82] Sayyid Sherif Alî Jurjânî, avtor knjige Sharh-i Mawâqif, je umrl v Shirazu leta 816 [1413 n. št.]. Sama knjiga je sharh (komentar) k Mawâqifu, ki ga je napisal Qâdî 'Adûd 'Abd-ur-Rahmân bin Ahmad 'Alâ'uddîn Îjî 'rahmatullâhi 'alaih' (700 n. št., Îj, Shîrâz - 756 [1354 n. št.]). Za svojo knjigo je napisal skrajšano različico in jo naslovil Jewâhîr, kasneje pa je Shems-ad- dîn Fenârî 'rahmatullâhi 'alaih' (751 n. š. - 834 [1431 n. š.]) napisal komentar k skrajšani različici.

1) Po mnenju muslimanov, Judov, kristjanov in častilcev ognja (magov) so tako snov kot posebnosti snovi hâdith.

2) Po mnenju Aristotela in filozofov, ki so mu sledili, so tako snov kot posebnosti snovi večne. Trdili so, da niso nastale iz nič in da so vedno obstajale. Sodobna kemija nedvomno dokazuje, da je ta trditev napačna. Oseba, ki tako verjame ali pravi, izstopi iz islama in postane nevernik. Tudi Ibn Sînâ[83] (Avicenna) in Muhammad Fârâbî (umrl v Damasku, 339 po n. št. [950]) je tako dejal.

3) Po mnenju filozofov pred Aristotelom je stvar večna, njene posebnosti pa so hâdith. Danes je večina znanstvenikov prepričana v to zmotno prepričanje.

4) Nihče ni rekel, da gre za hâdith in da so posebnosti večne. Calinos se ni mogel odločiti za nobenega od teh štirih tipov."

Muslimani na več načinov dokazujejo, da so materija in njene posebnosti hâdith. Prvi način temelji na dejstvu, da se snov in vsi njeni delci vedno spreminjajo. Nekaj, kar se spreminja, ne more biti večno; mora biti hâdith, saj proces nastanka vsake snovi iz tiste, ki je bila pred njo, ne more segati tako daleč nazaj kot v večno preteklost. Te spremembe bi morale imeti začetek, to pomeni, da bi morale nekatere začetne snovi nastati iz nič. Če ne bi obstajala začetna snov, ustvarjena iz ničesar, se pravi, če bi proces nasledstva, s katerim snov nastane iz druge snovi, ki ji predhodi, segal daleč nazaj v neskončno preteklost, ne bi bilo začetka snovi, ki nastanejo druga iz druge, in danes ne bi obstajala nobena snov. Današnji obstoj snovi in njihovo izhajanje druga iz druge kažeta na dejstvo, da so se razmnožile iz začetnih snovi, ki so nastale iz niča.

Poleg tega za kamen, ki pade z neba, ne moremo reči, da prihaja iz neskončnosti, neskončnega prostora (neskončnost) ali časa (večnost), saj te besede pomenijo "brez začetka ali meje". Prihajati iz neskončnosti torej pomeni prihajati iz neobstoja, in nekaj, kar naj bi prišlo iz neznatnosti, sploh ne bi smelo priti. Nevedno in absurdno bi bilo reči: "Prišlo je iz neskončnosti." Podobno tudi ljudje, ki se množijo drug od drugega, ne morejo prihajati iz neskončnosti. Morali so se množiti, začenši s prvim človekom, ki je bil ustvarjen iz ničesar. Če ne bi bilo prvega človeka,

[83] Ibni Sînâ Husain je umrl leta 428 [1037].

ustvarjenega iz niča, in bi množenje ljudi drug od drugega izviralo iz večnosti, danes ne bi bilo nobenega človeka. Enako je z vsakim bitjem. Bilo bi nevedno in nezdružljivo z razumom in znanostjo, če bi rekli: "Tako je prišlo in tako bo tudi šlo. Nobena začetna snov ni bila ustvarjena iz nič." o tem, da snovi ali bitja izvirajo druga iz druge. Sprememba ne kaže na to, da je večna, temveč kaže na to, da je ustvarjena iz ničesar; to pomeni, da ne kaže na lastnost biti **Wâjib al-wujûd**, temveč biti **mumkin al-wujûd**.

Vprašanje: Stvarnik "âlam sam in njegovi atributi so večni. Ker je Njegov atribut "Stvarnost" večen, ali ni tudi 'âlam večen?"

Odgovor: Vedno smo priča dejstvu, da Stvarnik, ki je večen, spreminja snovi in delce z različnimi sredstvi ali vzroki; to pomeni, da jih izniči in namesto njih ustvari druge. Večni Stvarnik ustvarja, kadarkoli hoče; to pomeni, da vedno ustvarja snovi eno iz druge. Kot ustvari vsak 'âlam, vsako snov in vsak delec z določenimi sredstvi ali vzroki, jih prav tako lahko ustvari brez vzroka ali sredstva, kadarkoli hoče.

Človek, ki verjame, da so bitja hâdith, bo verjel tudi, da bodo ponovno izničena. Očitno je, da lahko bitja, ki so bila nekoč ustvarjena, medtem ko so bila neobstoječa, spet postanejo neobstoječa. Zdaj vidimo, da mnoga bitja prenehajo obstajati ali se spremenijo v stanje, zaradi katerega ne morejo vplivati na naše čutne organe.

Biti musliman pomeni verjeti v dejstvo, da so bile snovi, predmeti in vsa bitja ustvarjeni iz nič in da bodo ponovno prenehali obstajati. Videli smo, da snovi nastajajo, medtem ko so bile neobstoječe in spet prenehajo obstajati; to pomeni, da njihove oblike in lastnosti izginjajo. Ko predmeti prenehajo obstajati, njihove snovi ostanejo. Vendar, kot smo pojasnili zgoraj, tudi te snovi niso večne; Allâhu ta'âlâ jih je ustvaril pred zelo dolgim časom in jih bo ponovno izničil, ko bo prišel konec sveta. Današnje znanstveno znanje nas ne odvrača od tega, da bi verjeli v to dejstvo. Če mu ne verjamemo, to pomeni, da zaničujemo znanost in da smo sovražno nastrojeni proti islamu. Islam ne zavrača znanstvenega znanja. Zavrača pa opustitev učenja verskega znanja in dolžnosti čaščenja. Znanstveno znanje tudi ne zanika islama. Nasprotno, potrjuje in preverja ga.

Ker je 'âlam hâdith, mora imeti stvarnika, ki ga je ustvaril iz ničesar,

saj, kot smo pojasnili zgoraj, se noben dogodek ne more zgoditi sam od sebe. Danes v tovarnah izdelujejo na tisoče zdravil, gospodinjskih aparatov, industrijskega in trgovskega blaga, elektronske opreme in orožja. Večina jih je izdelana s pomočjo zapletenih izračunov in po več sto preskusih. Ali pravijo, da je vsaj eden od njih nastal sam od sebe? Ne, pravijo, da jih izdelujejo zavestno in po lastni presoji ter da je za vsako od njih potreben izdelovalec; vendar trdijo, da je na milijone snovi, povezanih z živim in neživim ter na novo odkritimi stvarmi in dogodki, katerih struktura še ni znana, nastalo naključno. Kaj bi to lahko bilo, če ne hinavščina, mularija ali čisti idiotizem? Očitno je, da obstaja samo en stvarnik, ki omogoča obstoj vsake snovi in gibanja. Ta stvarnik je **Wâjib al- wujûd**, kar pomeni, da ni nastal, potem ko ni obstajal; nujno mora biti večno obstoječ. Za svoj obstoj ne potrebuje ničesar. Če ne bi nujno obstajal večno, bi bil mumkin al-wujûd ali hâdith, bitje, kot je ‘âlam; kot bitje bi bil ustvarjen iz nič ali s spremembami iz drugega bitja, ki bi ga prav tako moral ustvariti drug stvarnik, zato je potrebno neskončno število stvarnikov; če razmišljamo enako, kot smo razložili zgoraj, da spremembe v bitjih ne morejo biti neskončne, bomo razumeli, da ne more obstajati neskončno število stvarnikov in da je stvarstvo začel prvi in edini stvarnik. Kajti če bi se stvarniki, ki ustvarjajo drug za drugim, vračali v večnost, ne bi bilo nobenega stvarnika na začetku in ne bi obstajal noben stvarnik. Zato je prvi nestvarjeni stvarnik edini stvarnik vseh bitij. Pred njim in za njim ni nobenega stvarnika. Stvarnik ni ustvarjen. Vedno obstaja. Če bi za trenutek prenehal obstajati, bi prenehala obstajati tudi vsa bitja. Wâjib al-wujûd ne potrebuje ničesar v nobenem pogledu. On, ki je ustvaril zemljo, nebo, atome in žive bitja v tako pravilnem in izračunanem vrstnem redu, bi moral biti vsemogočen, vseveden, sposoben ustvariti takoj, karkoli želi, in bi moral biti eno, vendar ne sme biti nobene spremembe v njem. Če njegova moč ne bi bila neskončna, če ne bi bil vseveden, ne bi mogel ustvariti bitij v tako pravilnem in izračunanem vrstnem redu. Če bi bilo več stvarnikov in če se njihove želje po ustvarjanju nečesa ne bi ujemale, tisti, katerih želje so ostale neizpolnjene, ne bi bili stvarniki in stvari, ki bi bile ustvarjene, bi bile vse pomešane. Za dodatne informacije preberite arabske in turške komentarje h knjigi ‘Alî Ûshîja (umrl 575 n. š. [1180]) **Qasîdat al-Amâlî**.

Stvarnik se ne spremeni. Preden je ustvaril vesolje, je bil enak kot zdaj. Kakor je vse ustvaril iz ničesar, tako tudi vedno in še vedno vse ustvarja; sicer bi vsaka sprememba kazala na to, da je stvaritev in da je bil ustvarjen iz ničesar. Zgoraj smo razložili, da On vedno obstaja in nikoli ne bo prenehal obstajati. Zato se v Njem ne zgodi nobena sprememba. Kakor so ga bitja na začetku potrebovala pri svojem stvarjenju, tako ga potrebujejo vsak trenutek. On sam ustvarja vse in naredi vsako spremembo. Vse ustvarja s sredstvi, da bi ljudje lahko preživeli in bili civilizirani ter da bi bilo vse v redu. Kakor On ustvarja vzroke, tako ustvarja tudi moč, učinek v vzrokih. Človek ne more ustvariti ničesar. Človekovo delo je le to, da je medij pri vplivanju vzrokov na snovi.

Jesti, ko si lačen, jemati zdravila, ko zboliš, prižgati vžigalico, da prižgeš svečo, polivati cink s kislino, da dobiš vodik, mešati apno z glino in to mešanico segrevati, da narediš cement, hraniti kravo, da dobiš mleko, zgraditi hidroelektrarno, da proizvede elektriko, in zgraditi kakršno koli tovarno, so vsi primeri delovanja kot posredniki, ki uporabljajo vzroke, da bo Allâhu ta'âlâ ustvaril nove stvari. Tudi človekova volja in moč sta sredstvi, ki ju je ustvaril On. In ljudje so sredstva za ustvarjanje Allâhu ta'âlâja. Allâhu ta'âlâ želi ustvarjati na ta način. Kot vidimo, bi bila nevedna, absurdna, z razumom in znanostjo nezdružljiva beseda, če bi rekli: "Tako in tako je ustvaril" ali "Mi smo ustvarili."

Ljudje morajo ljubiti edinstvenega Stvarnika, ki jih ustvarja, jim omogoča preživetje ter ustvarja in pošilja stvari, ki jih potrebujejo. Biti morajo njegovi služabniki in sužnji. To pomeni, da ga mora vsako bitje častiti, ubogati in spoštovati. To dejstvo je obširno zapisano v pismu v uvodu v pričujočo knjigo. On sam je izjavil, da je ime tega Wâjib al-wujûd, tega Božanstva, tega Boga, ki je eden, **Allah**. Ljudje nimajo pravice spreminjati Njegovega imena, ki ga je On sam objavil. Dejanje, ki bi bilo storjeno ne da bi imeli pravico to storiti, bi bilo zelo napačno in odvratno dejanje.

Kristjani in njihovi duhovniki verjamejo, da obstajajo trije stvarniki. Argumenti, ki smo jih predstavili zgoraj, razkrivajo dejstvo, da obstaja samo en stvarnik in da so argumenti, ki jih ponujajo krščanstvo in duhovniki, lažnivi in heretični.

Ko bo izginilo znanje, bo izginil tudi islam; takrat bo
izginil tudi odium, ki mu pravimo nevednost,

Poskusiti bi se morali razviti po vsej državi.
Ali je nedavna nesreča še vedno premalo nasvetov?

Če bi si samo pomislili, koliko je stal ta sveder!
Tvoji možgani bi se stopili, solze bi nadomestil njegov serum!

O čem govorijo nedavni dogodki, bi rad vedel!
Narod bo propadel, če se ne bo ozdravil!

Nov potres bi bil namreč komaj sprejemljiv.
Spanje bi tokrat pomenilo smrt brez nadomestila!

Popravite svoje moralno obnašanje in se poglobite v znanost;
vojska z atomskimi bombami in pobožni bojevniki!

Napredni bi morali biti v islamu in vojskovanju; to dvoje
bi skupaj pripeljalo narod do miru.

"SALAFIJA"

Že na začetku bomo povedali, da v knjigah, ki so jih napisali učenjaki Ahl as-Sunna 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în', ni omenjeno nič v imenu "salafija" ali "salafijski madhhab". Ta imena, ki so jih pozneje ponaredili lâ-madhhabî, so se med Turki razširila prek knjig lâ-madhhabîjev, ki so jih iz arabščine v turščino prevedli nevedni verniki. Po njihovem mnenju:

"Salafija je ime medhabe, ki so ji sledili vsi suniti, preden sta bili ustanovljeni medhabi aš'arija in mâturîdiya. Bili so privrženci Sahâbe in Tâbi'înja. Salafijski madhhab je madhhab Sahâbe, Tâbi'înja in Taba at-Tâbi'înja. Štirje veliki imami so pripadali tej madhabi. Prva knjiga, ki je zagovarjala salafijsko madhhab, je bila **Fiqh al-akbar**, ki jo je napisal al-Imâm al-a'zam. Al-Imâm al-Ghazâlî je v svoji knjigi **Iljâm al-awâm 'ani-l-kalâm** zapisal, da ima Salafiyya madhhab sedem bistvenih elementov. Ilm al-kalâm mutaakhirîn (tistih, ki so prišli pozneje) se je začel z al-Imâm al-Ghazâlîjem. Ko je preučil madhabe prvih 'ulamâ' kalâm in ideje islamskih filozofov, je al-Imâm al-Ghazâlî spremenil metode 'ilm al-kalâm. V 'ilm al-kalâm je vključil filozofske teme, da bi jih ovrgel. Ar-Râdî in al- midî sta združila kalâm in filozofijo ter ju naredila za vejo znanja. Al Beydâwî pa je kalâm in filozofijo naredil neločljivo povezana. 'ilm al-kalâm mutaakhirîn je preprečil širjenje salafijske madhabe. Ibn Taimiyya in njegov učenec Ibn al- Qayyim al-Jawziyya sta poskušala obogatiti salafijsko madhhab, ki je pozneje razpadla na dva dela; zgodnji salafi se niso spuščali v podrobnosti o atributih Allâhu ta'âlâ ali nass mutashâbih. Poznejši salafi so se zanimali za podrobnosti o njih. Ta primer postane precej očiten pri poznejših salafijih, kot sta Ibn Taymiyya in Ibn al-Qayyim al- Jawziyya. Zgodnji in poznejši salafi se skupaj imenujejo **Ahl as-Sunnat al-khâssa**. Moški kalâm, ki pripadajo Ahl as-Sunna, so razlagali nekatere nasse, salafiji pa so temu nasprotovali. S trditvijo, da sta Allahovo obličje in njegov prihod drugačna od obličij ljudi in njihovega prihoda, se salafija razlikuje od mushabbiha."

Ni prav, če rečemo, da sta bila madhaba **al-Ash'arî** in **al-Mâturîdî** ustanovljena pozneje. Ta dva velika imama sta razložila znanje i'tiqâd in îmân, ki so ga posredovali Salaf as-sâlihîn, ga uredila v razrede in objavila, tako da je bilo razumljivo tudi mladim. Al-Imâm al-Ash'arî je bil v verigi učencev al-Imâma ash-Shâfi'îja. Al-Imâm al-Mâturîdî pa je bil pomemben člen v

verigi učencev al-Imâma al-a'zam Abû Hanîfa. Al-Ash'arî in al-Mâturîdî nista izstopila iz skupnega madhaba svojih učiteljev; nista ustanovila novih madhabov. Ta dva in njuni učitelji ter imami štirih madhhabov so imeli en skupni madhhab: madhhab v verovanju, ki je dobro znan pod imenom **Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a.** Verovanjska načela, ki jih imajo ljudje te skupine, so enaka verovanjskim načelom, ki jih imajo Sahâbat al-kirâm, Tâbi'în in Taba' at-Tâbi'în. Knjiga **Fiqh al-akbar**[84], ki jo je napisal al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, zagovarja Madhhab Ahl as-Sunna. Beseda "salafija" ne obstaja ne v tej knjigi ne v knjigi al-Imâm al-Ghazâlîja **Iljâm Al-awâm 'ani-l-kalâm.** Ti dve knjigi in **Qawl al-fasl,**[1] eden od komentarjev h knjigi Fiqh al-akbar, uči Madhhab Ahl as-Sunna in odgovarja heretične skupine in filozofi. Al-Imâm al-Ghazâlî v svoji knjigi **Iljâm al- awâm** piše: "V tej knjigi bom sporočil, da je Madhhab Salafov pravilen in pravilen. Razložil bom, da so tisti, ki se oddaljujejo od te Madhhab, nosilci bid'a. Madhhab Salafov pomeni Madhhab, ki ga imajo Sahâbat al-kirâm in Tâbi'în. Bistvenih elementov te Madhhab je sedem." Kot je razvidno, je v knjigi **Iljâm** zapisanih sedem bistvenih elementov madhaba "Salafov". Reči, da so to bistva "salafije", pomeni izkrivljati zapis v knjigi in obrekovati al-Imâma al- Ghazâlîja. Kot v vseh knjigah Ahl as-Sunne je to zapisano pod gesli "Salaf" in "Khalaf" v poglavju, ki obravnava "Pričevanje" v knjigi **Durr al-mukhtâr**, zelo dragoceni knjigi fiqha: "Salaf je epiteton za Sahâbo in Tâbi'în. Imenujemo jih tudi **Salaf as-sâlihîn**. Tisti 'ulamâ' iz Ahl as- Sunne, ki so nasledili Salaf as-sâlihîn, pa se imenujejo '**Khalaf**'." Al- Imâm al-Ghazâlî, al-Imâm ar-Râdî in al-Imâm al-Beydâwî, ki so jih "ulamâ" Tafsîr nadvse ljubili in spoštovali, so bili vsi v Madhhabu Salaf as-sâlihîn. Skupine bid'a, ki so se pojavile v njihovem času mešani 'ilm al-kalâm s filozofijo. Pravzaprav so svoj îmân utemeljili na filozofiji. V knjigi **al-Milal wa-n-nihal** so podane podrobne informacije o verovanju, ki so ga imele te heretične skupine. Ko so ti trije imami branili madhhab Ahl as-Sunne pred temi pokvarjenimi skupinami in ovrgli njihove heretične ideje, so obširno odgovorili na njihovo filozofijo. Dajanje teh odgovorov ne pomeni mešanja filozofije z Madhhabom Ahl as-Sunne. Nasprotno, znanje kalâm so očistili filozofskih misli, ki so bile vanj interpolirane. V al-Beydâwîjevem delu ali v tafsîru **Shaikh-zâda**, najdragocenejšem od njegovih opomb, ni nobene filozofske misli ali

[84] Knjige Fiqh al-akbar, Iljâm in Qawl al-fasl je ponatisnil Hakîkat Kitâbevi v Istanbulu.

filozofske metode.Govoriti, da so se ti vzvišeni imami ukvarjali s filozofijo, je zelo grdo obrekovanje. To stigmo je na 'ulamâ' Ahl as-Sunne prvi pripisal Ibn Taymiyya v svoji knjigi **al-Wâsita.** Nadalje, trditi, da sta Ibn Taymiyya in njegov učenec Ibn al-Qayyim al- Jawziyya poskušala obogatiti salafijsko madhhab, pomeni razkriti zelo pomembno bistvo, v katerem se ljudje, ki so na pravi poti, in tisti, ki so zašli v zmoto, med seboj razlikujejo. Pred tema dvema osebama ni bilo madhaba, ki bi se imenoval "salafija", in tudi ne besede "salafija"; kako bi lahko rekli, da sta ga skušala obogatiti? Pred njima je obstajal samo en pravi madhhab, madhhab Salafov as-sâlihîn, ki se je imenoval **Ahl as-Sunna wa-l-Jamâ'a**. Ibn Taymiyya je skušal izkrivljati ta pravi Madhhab in si izmislil številne bid'as. Vir knjig, besed in heretičnih, pokvarjenih misli današnjih lâ- madhhabî ljudi in verskih reformatorjev so le bid'as, ki jih je izumil Ibn Taymiyya. Da bi prevarali muslimane in prepričali mlade, da je njihova heretična pot prava pot, so ti heretiki skovali strašno zvijačo; iz izraza "Salaf as-sâlihîn" so skovali ime "Salafiyya", da bi lahko potrdili Ibn Taymiyyevo ponudbo in pokvarjene ideje ter mladino popeljali za njim; islamskim učenjakom, ki so nasledniki Salaf as-sâlihîn, so prilepili stigme filozofije in bid'a ter jih obtožili, da so se oddaljili od izmišljenega imena Salafija; Ibn Taymiyya so predstavili kot mujtahida, kot junaka, ki je obudil Salafijo. Pravzaprav učenjaki Ahl as-Sunna 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în', ki so nasledniki učenjakov, imenovanih Salaf as-sâlihîn, zagovarjajo nauk i'tiqâd Ahl as-Sunna, ki je bil Madhhab Salaf as-sâlihîn, in v knjigah, ki so jih napisali do našega časa in ki jih pišejo še danes, sporočajo, da so Ibn Taymiyya, ash-Shawkânî in podobni odstopili od poti Salafov as-sâlihîn in so muslimane peljali v pogubo in pekel.

Ljudje, ki berejo knjige **at-Tawassuli bi-n-Nabî wa bi-s- sâlihîn, Ulamâ' al-muslimîn wa 'l-mukhâlifûn, Shifâ' as-siqam** in njen predgovor**, Tathîr al-fu'âd min danasi-l-i'tiqâd**, bodo spoznali, da izumitelji pokvarjenih prepričanj, imenovanih "nova salafija", vodijo muslimane v pogubo in rušijo islam od znotraj.

Danes nekatera usta pogosto uporabljajo ime "salafija". Vsak musliman bi moral dobro vedeti, da v islamu ne obstaja nič v imenu madhaba salafija, ampak obstaja samo madhab **Salaf as-sâlihîn**, ki so bili muslimani prvih dveh islamskih stoletij, ki so bili pohvaljeni v hadîth sherîfu. Islamski učenjaki, ki so živeli v tretjem in četrtem stoletju (islama), se imenujejo **Kalaf as-**

sâdiqîn. I'tiqâd teh častnih ljudi se imenuje **Madhhab Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a**. To je Madhhab îmân, načela vere. Oman, ki so ga imeli Sahâbat al-kirâm in Tâbi'în, je bil enak. Med njihovimi prepričanji ni bilo nobene razlike. Danes je večina muslimanov na zemlji v madhhabu Ahl as- Sunna. Vseh dvainsedemdeset heretičnih skupin bid'a se je pojavilo po drugem stoletju islama. Ustanovitelji nekaterih od njih so živeli že prej, vendar so bile njihove knjige napisane šele po tâbi'în, ko so se pojavili v skupinah in se uprli Ahl as- Sunni.

Rasûlullah "sall-Allâhu 'alaihi wa sallam" je prinesel prepričanja Ahl as-Sunna. Sahâbat al-kirâm je te nauke îmân črpal iz vira. Tâbi'în Izâm pa so se teh naukov naučili od Sahâbat al-kirâm. In od njih so se učili njihovi nasledniki; tako so nauki Ahl as- Sunne prišli do nas po poti prenosa in tawâtur. Teh naukov ni mogoče raziskati z razmišljanjem. Intelekt jih ne more spremeniti in nam bo le pomagal pri njihovem razumevanju. To pomeni, da je intelekt potreben za njihovo razumevanje, za spoznanje, da so pravilne, in za poznavanje njihove vrednosti. Vsi učenjaki hadîtha so se držali prepričanj Ahl as-Sunne. Tudi imami štirih madhhabov v dejanjih so bili v tem madhhabu. Tudi al-Mâturîdî in al-Ash'arî, dva imama naše Madhhab v prepričanjih, sta bila v Madhhab Ahl as-Sunna.

Vedno so ga branili pred heretiki in materialisti, ki so obtičali v močvirju starogrške filozofije. Čeprav sta bila sodobnika, sta živela v različnih krajih in načini razmišljanja ter ravnanja s kršitelji, s katerimi sta se srečevala, so se razlikovali, zato so bile metode obrambe, ki sta jih uporabljala, in odgovori teh dveh velikih učenjakov Ahl as-Sunne različni. Vendar to ne pomeni, da sta pripadala različnima madhhabama. Na stotine tisoče globoko izobraženih učenjakov in avlijev, ki so prišli po teh dveh visoko izobraženih imamih, je preučilo njune knjige in soglasno izjavilo, da sta oba pripadala Madhhabu Ahl as-Sunna. Učenjaki Ahl as-Sunne so sprejeli nasse z njihovim zunanjim pomenom. To pomeni, da so dajali âyatom in hadîtom njihov zunanji pomen in niso razlagali (ta'wîl) nassov ali spreminjali teh pomenov, razen če je za to obstajala darûra. Potem pa nikoli niso spreminjali s svojim osebnim znanjem ali mnenji. Toda ljudje, ki so bili v heretičnih skupinah, in lâ-madhhabî niso oklevali spremeniti naukov îmân in 'ibâdât, kot so se naučili od grških filozofov in navideznih znanstvenikov, ki so bili nasprotniki islama.

Ko je država Osmanov, ki so bili varuhi islama in služabniki učenjakov

Ahl as-Sunne, razpadla in podlegla stoletnim spletkam prostozidarjev, misijonarjev in podli politiki britanskega imperija, ki je mobiliziral vse svoje materialne sile, so lâ-madhhabî izkoristili priložnost. S hudičevimi lažmi in zvijačami so začeli napadati Ahl as-Sunno in rušiti islam od znotraj, zlasti v državah, kot je Savdska Arabija, kjer učenjaki Ahl as-Sunne ne smejo svobodno govoriti. Neizmerno zlato, ki so ga razdelili vahabiti, je pripomoglo k temu, da se je agresija razširila po vsem svetu. Kot je razvidno iz poročil iz Pakistana, Indije in afriških držav, so nekateri verniki z malo verskega znanja in brez strahu pred Allahom dobili položaje in stanovanjske hiše v zameno za to, da so podpirali te agresorje. Zlasti njihovo izdajstvo, da so prevarali mlade in jih odvrnili od Madhabe Ahl as-Sunne, jim je prineslo te gnusne ugodnosti. V eni od knjig, ki so jo napisali, da bi zavedli učence v medresah in otroke muslimanov, avtor pravi: "To knjigo sem napisal z namenom, da bi odpravil fanatizem in pomagati vsem, da mirno živijo v svojih medhabah." Ta človek pomeni, da je rešitev za odpravo fanatizma medhabov v napadu na ahl as-Sunno in omalovaževanju učenjakov ahl as-Sunne. V islam zabode šibrovko, nato pa pravi, da to počne zato, da bodo muslimani živeli v miru. Na nekem drugem mestu v knjigi pravi: "Če razmišljajoči človek v svojem razmišljanju zadene bistvo, bo desetkrat nagrajen. Če pa zgreši, bo dobil eno nagrado." V skladu s tem bo vsakdo, ne glede na to, ali je kristjan ali politeist, nagrajen za vsako svojo misel; za pravilne misli pa bo dobil deset tavb! Poglej, kako spreminja hadîth ash-sherîf našega preroka "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'" in kako se igra zvijače! Hadîth ash-sherîf pravi: "**Če mujtahid zadene bistvo, ko izvleče pravila iz âyat kerîma ali iz hadîth-i-sherîf, bo dobil deset thawâbov. Če se moti, bo dobil en thawâb**." Hadîth ash-sherîf kaže, da ti thawâbi ne bodo dani vsakomur, ki razmišlja, temveč islamskemu učenjaku, ki je dosegel stopnjo ijtihâd, in da mu ne bodo dani za vsako njegovo misel, temveč za njegovo delo pri pridobivanju pravil iz Nase. Njegovo delo je namreč 'ibâda. Kot vsaka druga 'ibâda bo tudi to delo dobilo thawâb.

V času salafov as-sâlihîn in učenjakov mujtahidov, ki so bili njihovi nasledniki, tj. do konca četrtega stoletja islama, so učenjaki mujtahidi, kadar koli se je zaradi spreminjajočih se življenjskih standardov in pogojev pojavila nova zadeva, so delali dan in noč ter iz štirih virov, imenovanih **al-adillat ash-Shar'iyya**, ugotovili, kako je treba zadevo obravnavati, in vsi

muslimani so izvajali svoje prakse v zvezi s tem, tako da so sledili sklepanju imama svoje Madhhab. In tisti veliki učenjaki, ki so to storili, so dobili deset thawâbov ali enega. Po četrtem stoletju so ljudje še naprej sledili sklepanju teh mudžahidov. V vsem tem dolgem času noben musliman ni bil v zadregi ali dilemi, kako naj ravna. Sčasoma se noben učenjak ali mufti ni izobrazil niti tako, da bi dosegel sedmo stopnjo ijtihâda, zato se moramo danes učiti od muslimana, ki zna brati in razumeti knjige enega od učenjakov ene od štirih madhhab, ter iz njegovih prevodov in jim prilagoditi svoj 'ibâdât in vsakdanje življenje. Allâhu ta'âlâ je v Koranu al-kerîm razglasil pravila za vse. Njegov vzvišeni prerok Mohamed ''alaihis-salâm'' jih je vsa razložil. In učenjake Ahl as-Sunne, ki so se učili od

Sahâbat al-kirâm, jih je napisal v svojih knjigah. Te knjige zdaj obstajajo po vsem svetu. Vsako novo prakso, ki se bo pojavila v katerem koli delu sveta do sodnega dneva, je mogoče ponazoriti z enim od naukov v teh knjigah. Ta možnost je **mu'jiza** Korana al-kerîm in **karâma** islamskih učenjakov. Vendar je bistveno, da se o tem poučimo tako, da vprašamo pravega sunitskega muslimana. Če boste vprašali lâ-madhhabî verskega človeka, vas bo zavedel tako, da vam bo dal odgovor, ki ni skladen s knjigami Fiqha.

Že prej smo razložili, kako mlade zavajajo tisti lâ-madhhabî nevedneži, ki so nekaj let bivali v arabskih državah, se naučili govoriti arabsko, zapravili svoj čas z življenjem, polnim zabave, užitkov in grehov, nato pa so dobili zapečaten papir od lâ-madhhabî sovražnika Ahl as-Sunne in se vrnili v Pakistan ali Indijo. Mladi, ki vidijo njihove ponarejene diplome in jih slišijo govoriti arabsko, mislijo, da so verski učenjaki. Vendar pa ne morejo razumeti niti ene knjige iz fiqha. In ničesar ne vedo o naukih fiqha v knjigah. Pravzaprav tem verskim naukom ne verjamejo; imenujejo jih fanatizem. V starih časih so islamski učenjaki iskali odgovore na vprašanja, ki so jim bila zastavljena, v knjigah Fiqh in spraševalcem dajali odgovore, ki so jih našli. Toda verski človek lâ-madhhabî, ki ni sposoben prebrati ali razumeti knjige Fiqh, bo spraševalca zavajal tako, da bo rekel vse, kar mu pade na pamet, in bo povzročil, da bo šel v pekel. Zato je naš prerok "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" izjavil: "**Dober učenjak je najboljši med ljudmi. Slab učenjak je najslabši med ljudmi**." Ta hadîth-i-sherîf kaže, da so učenjaki Ahl as-Sunna najboljši od človeštva, lâ-madhhabî pa najslabši od človeštva, saj prvi vodijo ljudi k sledenju Rasûlullahu, tj. v raj,

drugi pa jih vodijo k svojim heretičnim mislim, tj. v pekel.

Ustâd Ibn Khalîfa Alîwî, diplomant islamske univerze Jâmi' al-Azhar, v svoji knjigi **Aqîdat as-Salafi wa-l- khalaf** piše: "Kot piše 'Allâma Abû Zuhra v svoji knjigi **Târîkh al- madhâhibi-l-Islâmiyya**, so se nekateri ljudje, ki so se v četrtem stoletju po Hegiri odcepili od Hanbalî Madhhab, imenovali **Salafiyyîn.** Tudi Abu-l-Faraj ibn al-Jawzî in drugi učenjaki iz Hanbalî Madhhab so z razglasitvijo, da ti salafi niso bili privrženci Salafa as-sâlihîn in da so bili nosilci bid'a, pripadali skupini Mujassima, preprečil širjenje te fitne. V sedmem stoletju je Ibn Tajmija ponovno vodil ta boj."[85]

Lâ-madhhabî so sprejeli ime "Salafiyya" in Ibn Taymiyya imenujejo "veliki imam Salafîjev". Ta beseda je resnična v enem pogledu, saj izraz "salafi" pred njim ni obstajal. Obstajali so salafi as-sâlihîn, katerih Madhhab je bil Ahl as- Sunna. Heretična prepričanja Ibn Taymiyye so postala vir za Wahhâbîje in druge lâ-madhhabî ljudi. Ibn Taymiyya je bil izšolan v Hanbalî Madhhabu, kar pomeni, da je bil sunnita. Ko pa je povečal svoje znanje in dosegel stopnjo fatwâ, se je osamosvojil in začel prevladovati nad učenjaki Ahl as-Sunne. Povečanje njegovega znanja je pripeljalo do njegove herezije. Ni bil več v Hanbalîjevem Madhhabu, saj je za pripadnost enemu od štirih Madhhabov potrebno, da se drži verskih načel Ahl as-Sunne. Za osebo, ki nima verskih načel Ahl as-Sunne, ni mogoče reči, da je v Hanbalî Madhhab.

Lâ-madhhabî izkoristijo vsako priložnost, da očrnijo sunitske vernike v lastni državi. Poslužujejo se vseh vrst zvijač, da bi preprečili branje sunitskih knjig in učenje naukov Ahl as-Sunne. Na primer, oseba lâ-madhhabî je ob omembi imena pravega učenjaka dejala: "Kaj je farmacevtu ali kemiku do verskega znanja? Delati mora v svoji panogi in se ne sme vmešavati v naše zadeve." Kako nevedna in idiotska trditev! Misli, da znanstvenik ne bo imel verskega znanja. Ne zaveda se dejstva, da muslimanski znanstveniki vsak trenutek opazujejo božansko stvarstvo, se zavedajo Stvarnikovih popolnih lastnosti, ki so prikazane v knjigi stvarstva, in ko vidijo nesposobnost bitij v primerjavi z neskončno močjo Allâhu ta'âlâ, nenehno zaznavajo, da Allâhu ta'âlâ ni podoben ničemur in je daleč od vseh pomanjkljivosti. Max Planck,

[85] V tej knjigi, ki obsega 340 strani, je podrobno napisanih več bid'atov salafistov in vahabitov, njihovih obrekovanj o Ahl as-Sunni in odgovorov nanje. Natisnjena je bila v Damasku leta 1398 [1978 po n. št.].

znani nemški jedrski fizik, je to zelo dobro izrazil v svojem delu **Der Strom**. Vendar se je ta lâ-madhhabî nevednež, ki se zanaša na dokument, ki ga je dobil od heretika, kot je on sam, in na stol, ki so ga priskrbeli heretiki, ter je morda navdušen nad domišljijo zlata, ki ga dobi iz tujine, domneva, da je versko znanje v njegovem lastnem monopolu. Naj Allahu ta'âlâ vodi to nesrečno osebo in vse nas. Naj tudi zaščiti nedolžne mlade pred pastmi teh certificiranih tatov vere. Âmîn.

Omenjeni učenjak je več kot trideset let ponižno služil svojemu narodu na področju farmacije in kemijskega inženirstva. Vendar je bil obenem z versko izobrazbo in sedemletnim delom podnevi in ponoči počaščen z 'ijâzo, ki mu jo je podelil velik islamski učenjak. Ko ga je stisnila veličina znanstvenega in verskega znanja, je v celoti spoznal svojo nesposobnost. Ob tem spoznanju je poskušal biti služabnik v pravem pomenu besede. Najbolj ga je strah in skrbelo, da bi si domišljal, da je avtoriteta na teh področjih, če bi podlegel čarom svojih diplom in 'ijâze. Veličina njegovega strahu je bila vidna v vseh njegovih knjigah. V nobeni od svojih knjig ni imel poguma zapisati svojih idej ali mnenj. Svojim mladim bratom je vedno poskušal ponuditi dragocene spise učenjakov Ahl as-Sunne, ki so jih občudovali ljudje, ki jih razumejo, tako da jih je prevedel iz arabščine ali perzijščine. Ker je bil njegov strah velik, dolga leta ni razmišljal o pisanju knjig. Ko je na prvi strani knjige **Sawâiq-ul Muhriqa, "Ko se razmahne fitna, mora tisti, ki pozna resnico, obvestiti druge. Če tega ne stori, naj ga Allah in vsi ljudje preklinjajo**!" je začel razmišljati. Po eni strani je spoznal superiornost razumevanja in umskih sposobnosti učenjakov Ahl as-Sunne na področju verskega znanja in znanstvenega znanja njihovega časa ter njihovo vztrajnost pri 'ibâdât in taqwâ, po drugi strani pa je videl svojo ponižnost: v primerjavi z oceanom znanja, ki so ga imeli ti veliki učenjaki, se mu je njegovo lastno znanje zdelo le kapljica. Po drugi strani pa se je, ko je videl, da vse manj pobožnih ljudi bere in razume knjige, ki so jih napisali učenjaki Ahl as-Sunne, in da so se nevedni heretiki pomešali med ljudi z versko dolžnostjo ter napisali pokvarjene in heretične knjige, razžalostil; grožnja prekletstva, razglašena v hadîth ash- sherîf, ga je prestrašila. Tudi usmiljenje in sočutje, ki ju je čutil do svojih dragih mladih bratov, sta ga silila, da jim je služil, zato je začel prevajati in objavljati svoje izbore iz knjig učenjakov Ahl as-Sunne. Poleg neštetih pisem s čestitkami in pohvalami, ki jih je prejel, je nato je naletel na kritiko in obrekovanje s strani

lâ-madhhabî. Ker ni dvomil o svojem ikhlašu in zvestobi svojemu Rabbu in svoji vesti, ker je zaupal v Allâhu ta'âlâ in opravljal tawassul blagoslovljeni duši Njegovega poslanca 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' in Njegovih predanih sužnjev, je nadaljeval s svojo službo. Naj Allâhu ta'âlâ ohrani vse nas na pravi poti, ki mu je všeč! Âmîn.

Veliki hanafitski učenjak Muhammad Bahît al-Mutî'î, profesor na univerzi Jâmi' al-Azhar v Egiptu, je v svoji knjigi **Tat'hîr al-fu'âd min danisi-l-i'tiqâd** zapisal:

"Od vseh ljudi so imeli preroki ''alaihimu-s-salâtu wa 's-salâm' najvišje in najbolj zrele duše. Bili so imuni na stvari, kot so napaka, zmota, nevednost, perfidnost, fanatizem, trdovratnost, sledenje nafsu, zamera in sovraštvo. Preroki so sporočali in razlagali stvari, ki jim jih je razodel Allâhu ta'âlâ. Islamski nauki, zapovedi in prepovedi, ki so jih sporočili, so resnični. Nobeden od njih ni napačen ali pokvarjen. Po prerokih so bili najvišji in najzrelejši ljudje njihovi sahâbi (spremljevalci), saj so bili usposobljeni, dozoreli in očiščeni v suhbi prerokov. Vedno so ponavljali in razlagali, kar so slišali od prerokov. Vse stvari, ki so jih posredovali, so resnične in so daleč od zgoraj omenjenih slabosti. Med seboj si niso nasprotovali zaradi fanatizma ali trme, niti niso sledili svojemu nafsu. To, da so as- Sahâbat al-kirâm razlagali âyate in hadîte ter uporabljali ijtihâd za posredovanje vere Allâhu ta'âlâ Njegovim sužnjem, je Njegov velik blagoslov tej ummi (muslimanom) in Njegovo usmiljenje do Njegovega ljubljenega preroka Mohameda ''alaihis- salâm''. Koran al-kerîm izjavlja, da so bili Sahâbat al-kirâm strogi do nevernikov, a nežni in ljubeznivi drug do drugega, da so vestno opravljali salât in da so od Allâhu ta'âlâ pričakovali vse in raj. Vse njihove ijtihâde, na podlagi katerih je bila dosežena ijmâ', so pravilne. Vsi so dobili thawâb, saj je resnica samo ena.

"Najvišji ljudje po Sahâbat al-kirâm so tisti muslimani, ki so jih videli in se usposabljali v njihovi suhbi. Imenujejo se Tâbi'în. Svoje versko znanje so pridobili od Sahâbat al-kirâm. Najvišji ljudje poleg Tâbi'în so muslimani, ki so videli Tâbi'în in so bili usposobljeni v njihovi suhbi. Imenujejo se **Taba'-at-Tâbi'în**. Med ljudmi, ki prihajajo v stoletjih za njimi do sodnega dne, so najvišji in najboljši tisti, ki se jim prilagodijo, se naučijo njihovih naukov in jim sledijo. Med ljudmi z versko avtoriteto, ki prihajajo za Salafi as-sâlihîn, se inteligentna in modra oseba, katere besede in dejanja se ujemajo

z nauki Rasûlullaha in Salafov as-sâlihîn, ki v prepričanjih in dejanjih nikoli ne odstopa od njihove poti in ki ne presega meja islama, ne bo bala omalovaževanja drugih. Ne bo podlegel njihovim zavajajočim napakam. Ne bo poslušal besed nevednežev. Uporabljal bo svoj um in ne bo odstopal od štirih madhhabov imamov mudžtahidov. Muslimani morajo najti takšnega učenjaka, ga vprašati in se naučiti, česar ne vedo, ter naj upoštevajo njegove nasvete pri vsem, kar počnejo, saj bo učenjak v tej vlogi poznal in ljudem dal vedeti duhovna zdravila, ki jih je Allâhu ta'âlâ ustvaril, da bi svoje sužnje zaščitil pred napakami in da bi vedno ravnali pravilno; to pomeni, da bo poznal zdravila za dušo. Zdravil bo psihopate in neinteligentne ljudi. Ta učenjak bo sledil islamu v vsem, kar govori, dela in veruje. Njegovo razumevanje bo vedno pravilno. Na vsako vprašanje bo odgovoril pravilno. Allâhu ta'âlâju bodo všeč vsa njegova dejanja. Allâhu ta'âlâ bo ljudem, ki iščejo poti do njegove ljubezni, dal smernice. Allâhu ta'âlâ bo ljudi, ki imajo îmân in izpolnjujejo zahteve îmân, zaščitil pred zatiranjem in težavami. Poskrbel bo, da bodo dosegli nûr, srečo in odrešitev. Pri vsem, kar bodo počeli, bodo imeli lahkotnost in udobje. Na dan vstajenja bodo skupaj s preroki, siddiki, mučenci in sâlih (predanimi) muslimani.

"Ne glede na to, v katerem stoletju, če človek z verskim položajem ne sledi izjave preroka in njegovega Sahâba, če se njegove besede, dejanja in prepričanja ne strinjajo z njihovimi nauki, če sledi svoje misli in presega meje islama, če presega štiri Madhhabs v znanosti, ki jih ni mogel razumeti, bo sodil, da je pokvarjen človek z verskim položajem. Allâhu ta'âlâ je zapečatil njegovo srce. Njegove oči ne morejo videti prave poti. Njegova ušesa ne morejo slišati prave besede. Na onem svetu ga čakajo hude muke. Allâhu ta'âlâ ga ne mara. Takšni ljudje so sovražniki prerokov. Mislijo, da so na pravi poti. Všeč jim je njihovo lastno vedenje. Vendar so Satanovi privrženci. Zelo malo jih pride k pameti in nadaljuje pravo pot. Vse, kar rečejo, se zdi vljudno, prijetno ali koristno, vendar je vse, kar mislijo in imajo radi, zlo. Zavajajo idiote in jih vodijo v herezijo in pogubo. Njihove besede so videti svetle in brez madežev kot sneg, a se na soncu resnice raztopijo. Te zlobne ljudi z verskimi položaji, katerih srca je Allâhu ta'âlâ očrnil in zapečatil, imenujemo **ahl al- bid'a** ali **lâ-madhhabî** ljudje z verskimi položaji. To so ljudje, katerih prepričanja in dejanja niso združljiva s Koranom al-kerîm, s hadîth ash-sherîfs ali z ijmâ' al- Umma. Ker so se sami oddaljili od prave

poti, tudi muslimane zavajajo v pogubo. Ljudje, ki jim sledijo, bodo končali v peklu. V času Salafov as-sâlihîn in med verskimi avtoritetami, ki so prišle za njimi, je bilo veliko takšnih heretikov. Njihov obstoj med muslimani je kot gangrena [ali rak] na enem od delov telesa. Če bolezni ne odpravimo, se zdravi deli ne bodo izognili katastrofi. So kot ljudje, ki jih je prizadela nalezljiva bolezen. Ljudje, ki so v stiku z njimi, bodo utrpeli škodo. Od njih se moramo držati stran, da ne bi zaradi njih utrpeli škode."

Med pokvarjenimi, heretičnimi ljudmi na verskem položaju je bil Ibn Tajmija najbolj škodljiv. V svojih knjigah, zlasti v **al-Wâsitu**, se ni strinjal z ijmâ' al-Muslimîn, nasprotoval jasnim izjavam v Koranu al-kerîm in hadîth ash-sherîfs ter ni sledil poti salafov as- sâlihîn. Po svojem pomanjkljivem umu in pokvarjenih mislih je prešel v herezijo. Bil je človek z obsežnim znanjem. Allâhu ta'âlâ je poskrbel, da je bilo njegovo znanje vzrok njegove herezije in pogube. Sledil je željam svojega nafsa. Svoje napačne in heretične ideje je skušal širiti v imenu resnice.

Veliki učenjak Ibn Hajar al-Makkî "rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih" je v svoji knjigi **Fatâwâ al-hadîthiyya** zapisal:

"Allâhu ta'âlâ je poskrbel, da je Ibn Taymiyya padel v herezijo in pogubo. Naredil ga je slepega in gluhega. Mnogi učenjaki so sporočili, da so njegova dejanja pokvarjena in njegove izjave lažne, ter to dokazali z dokumenti. Ljudje, ki berejo knjige velikih islamskih učenjakov Abű Hasana as-Subkîja, njegovega sina Tâj-ad-dîna as-Subkîja in Imâma al-'Izz ibn Jamâ'a, in tisti, ki preučujejo izjave, ki so jih kot odgovor nanj izrekli in napisali učenjaki Shafî'î, Mâlikî in Hanafî, živeči v njegovem času, bodo dobro videli, da imamo prav.

"Ibn Taymiyya je obrekoval učenjake Tasawwufa in jih grdo obrekoval. Poleg tega je brez oklevanja napadal Hadrat 'Umarja in Hadrat 'Alîja, ki sta bila glavna stebra islama. Njegove besede so presegale mero in pravila spodobnosti, puščice pa je metal tudi na strme pečine. Učenjake prave poti je stigmatiziral kot imetnike bid'a, heretike in nevedneže.

"Rekel je: "Pokvarjene ideje grških filozofov, ki se ne ujemajo z islamom, so bile vključene v knjige velikih mož Tasavufa," in si prizadeval to dokazati s svojimi napačnimi, heretičnimi mislimi. Mlade moške, ki ne poznajo resnice, lahko zavedejo njegove goreče in zavajajoče besede. Na primer, rekel je:

‘Ljudje iz Tasawwufa pravijo, da vidijo Lawh al- mahfûz.[86] nekateri filozofi, kot je Ibn Sînâ (Avicenna), ga imenujejo an-nafs al-falakiyya. Pravijo, da se, ko človekova duša doseže popolnost, med budnostjo ali spanjem združi z an-nafs al-falakiyya ali al-’aql al-fa’âl, in ko se človekova duša združi s tema dvema, zaradi katerih se na svetu vse dogaja, postane obveščen o stvareh, ki v njih obstajajo. Tega niso rekli grški filozofi. Rekli so jih Ibn Sînâ in podobni, ki so prišli pozneje. Tudi Imâm Abű Hâmid al-Ghazâlî, Muhyiddîn ibn al-’Arabî in andaluzijski filozof Qutb ad-dîn Muhammad ibn Sa’bîn so dali tovrstne izjave. To so izjave filozofov. Takšne stvari v islamu ne obstajajo. S temi argumenti so se oddaljili od prave poti. Postali so mulhidi kot tisti mulhidi, ki se imenujejo shî’a, Ismâ’îliyya, Qarâmitîs in Bâtinîs. Zapustili so pravo pot, po kateri so hodili učenjaki Ahl as-Sunne in učenjaki v (znanosti, imenovani) Hadîth ter sunitski možje Tasawwufa, kot je Fudayl ibn ‘Iyâd. Medtem ko so se po eni strani poglabljali v filozofijo, so se po drugi strani borili proti skupinam, kot sta mu’tazila in kurâmiyya. Obstajajo tri skupine mož Tasawwufa: prva skupina se drži Hadîtha in Sunne. Druga skupina so heretiki, kot so Kurâmiyya. Tretja skupina so privrženci knjig **Ikhwan as-safâ** in besed Abu-l-Hayyâna. Ibn al-’Arabî in Ibn Sa’bîn in podobni so prevzeli izjave filozofov in jih spremenili v izjave ljudi Tasawwufa. Ibn Sînâjeva knjiga **Akhir al-ishârât ‘alâ maqâmi-l-’ârifîn** vsebuje veliko takih izjav. Tudi al-Imâm al-Ghazâlî je podal podobne izjave v nekaterih svojih knjigah, kot sta **al-Kitâb al-madnûn** in **Mishkât al- anwâr.** Njegov prijatelj Abű Bakr ibn al-’Arabî ga je pravzaprav poskušal rešiti pred tem, češ da se je začel ukvarjati s filozofijo, vendar mu to ni uspelo. Po drugi strani pa je al-Imâm al-Ghazâlî dejal, da so filozofi neverniki. Proti koncu svojega življenja je prebral **[Sahîh]** al-Bukhârîja. Nekateri so rekli, da je zaradi tega prenehal z idejami, ki jih je zapisal. Drugi so rekli, da so bile te izjave pripisane al-Imâmu al-Gazâlîju, da bi ga očrnili. O al-imamu al-Ghazâlîju v zvezi s tem obstajajo različna poročila. Muhammad Mâzarî, učenjak Mâlikî, ki se je izobraževal na Siciliji, Turtûshî, andaluzijski učenjak, Ibn al-Jâwî, Ibn ‘Uqail in drugi so povedali veliko stvari.’

“Zgoraj navedene trditve Ibn Taymiyye jasno kažejo njegove slabe misli o učenjakih Ahl as-Sunne. Tako je obrekoval celo največje učenjake Sahâbat al- kirâm. Večino učenjakov Ahl as-Sunne je označil za heretike. Medtem ko

[86] Za podrobne informacije o Lawh al-mahfûz glejte poglavje 36 v Neskončna blaženost, III.

je močno očrnil velikega Walîja in **qutb al-'ârifîna** Hadrat Abu 'l-Hasana ash-Shâdhilîja zaradi njegovih knjig **Hizb al-kebîr** in **Hizb al-bakhr** ter obrekoval velike može Tasawwufa, kot je Muhyiddîn Ibn al-'Arabî, 'Umar ibn al-Fârid, Ibn Sab'în in Hallâj Husain ibn Mansûr, so učenjaki v njegovem času soglasno razglasili, da je grešnik in heretik. Dejansko so bili učenjaki, ki so izdali fatwâ, v katerih so trdili, da je nevernik.[87] V pismu, napisanem Ibn Taymiyyi leta 705 po Kristusu (1305), je zapisano: "O, moj muslimanski brat, ki se imaš za velikega učenjaka in imama tega časa! Ljubil sem te zaradi Allaha. Izjema so bili učenjaki, ki so bili proti tebi. Toda ko sem slišal tvoje besede, ki niso primerne za ljubezen, me je zmotilo. Ali modri človek dvomi, da se noč začne, ko zahaja sonce? Rekel si, da si na pravi poti in da delaš al-amr-u-bi-l-ma'rûf wa-n-nahyi 'niti-l-munkar. Allâhu ta'âlâ ve, kakšni so vaši nameni in namere. Toda človekov ikhlâs se razume iz njegovih dejanj.

Prevarani od ljudi, ki sledijo svojemu nafsu in katerih besede so nezanesljive, ste ne le očrnili ljudi, ki živijo v vašem času, ampak tudi mrtve označili za nevernike. Nezadovoljni z napadi na naslednike Salafov as-sâlihîn ste obrekovali Sahâbat al-kirâm, zlasti največje. Si ne morete predstavljati, v kakšnem položaju boste, ko bodo ti veliki ljudje na dan vstajenja zahtevali svoje pravice? Na minbarju Jâmi' al-jabal v mestu Sâlihiyya ste rekli, da je imel Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' nekaj napačnih izjav in nesreč. Katere so bile te nesreče? Koliko takšnih nesreč so vam sporočili salafi as-sâlihîn? Pravite, da je imel Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' več kot tristo napak. Če bi to veljalo za Hadrat 'Alîja, ali bi potem lahko obstajal en sam primer, ko ste imeli prav? Zdaj začenjam delovati proti tebi. Poskušal bom zaščititi muslimane pred vašo zlobo, saj ste prestopili mero. Vaše mučenje je doseglo vse žive in mrtve. Verniki se morajo izogibati vašega zla.'

"Taj ad-dîn as-Subkî je naštel zadeve, glede katerih se Ibn Taymiyya ni strinjal s Salafi as-sâlihîn, in sicer:

1 - Rekel je: "Talâq (ločitev, kot jo predpisuje islam) ne postane dejanska; [če se to zgodi,] je treba plačati kaffâra (enako tistemu, kar se plača) za prisego. Nobeden od islamskih učenjakov, ki so prišli pred njim, ni rekel,

[87] Islamski učenjak 'Abd al-Ghani an-Nablusi je na 363. in 373. strani svoje knjige al-Hadiqat an-nadiyya zapisal mena teh predstojnikov Tasawwufa in dodal, da so Awliya in da so ljudje, ki o njih govorijo slabo, nevedni in nezvesti.

da bi bilo treba plačati kaffâro.[88]

2 -Rekel je: "Talâq, dan hâid ženski (ki ima menstruacijo), ne bo postal dejanski.'

3 - Rekel je: "Ni treba narediti qadâ za namerno izpuščen namâz.'

4 - Rekel je: "Za hâidno žensko je mubâh (dovoljeno), da opravi tawâf Ka'ba. [Če to stori], ji ne bo treba plačati kaffâra.'

5 - Rekel je: "En talâq, dan v imenu treh talâqov, je še vedno en talâq. Preden je to izrekel, pa je dolga leta ponavljal, da ijmâ' al-Muslimîn tega ne navaja.

6 - Rekel je: "Davki, ki niso združljivi z islamom, so halâl za tiste, ki jih zahtevajo.'

7 - 'Ko se davki pobirajo od trgovcev, so namenjeni za zakât, tudi če niso namenjeni [za zakât]," je dejal.

8 - Rekel je:'Voda ne postane najs, če v njej umre miš ali kaj podobnega.'

9 - Rekel je:: 'Osebi, ki je junub, je dovoljeno, da ponoči opravi supererogatorni namaz brez ghusla..'

10 - Rekel je: 'Pogoji, ki jih določi **wâqif** (oseba, ki posveti premoženje kot waqf) se ne upoštevajo.'[89]

11 - Rekel je: 'Oseba, ki se ne strinja z ijmâ' al-umma, ne postane nevernik ali grešnik.'

12 - Rekel je: 'Allâhu ta'âlâ je mahall-i hawâdith in je sestavljen iz delcev, ki se združujejo.'

13 - Rekel je: 'Koran al-kerîm je bil ustvarjen v Dhât (bistvu, osebi) Allâhu ta'âlâ.'

14 - Rekel je: '"âlam, to je, vsa bitja so večna s svojimi vrstami.'

15 - Rekel je: 'Allâhu ta'âlâ mora ustvarjati dobre stvari.'

16 - Rekel je: 'Allâhu ta'âlâ ima telo in smeri; on spreminja svoj položaj.'

17 - Rekel je: 'Pekel ni večen; na koncu bo ugasnil.'

18 - Zanikal je dejstvo, da so preroki brez greha.

[88] 'Talâq' je podrobno opredeljen in razložen v petnajstem poglavju šestega fascikla in v šestem poglavju petega fascikla Neskončne blaženosti.

[89] Glej štiriinštirideseto poglavje petega fascikla Neskončne blaženosti za "waqf", "wâqif" itd.

19 - Rekel je: 'Rasûlullah "sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam" se ne razlikuje od drugih ljudi. Molitev z njegovo priprošnjo ni dovoljena.'

20 - Rekel je: Grešno je iti v Medino z namenom, da bi obiskal Rasûlullah.'

21 - Rekel je tudi: 'Harâm je iti tja in prositi za shafâ'a (priprošnjo).'

22 - Rekel je: 'Knjigi **Tawrât** in **al-Injîl** se ne razlikujeta po besedišču. Razlikovali sta se po pomenu.'

"Nekateri učenjaki so rekli, da večina zgoraj citiranih izjav ne pripada Ibn Taymiyyi, vendar ni bilo nikogar, ki bi zanikal njegovo izjavo, da je imel Allâhu ta'âlâ navodila in da je bil sestavljen iz delcev, ki se združujejo. Vendar je bilo soglasno razglašeno, da je bogat v 'ilmu, jalâli in diyâni. Oseba, ki ima fiqh, znanje, pravičnost in razum, mora zadevo najprej opazovati in se nato o njej preudarno odločiti. Zlasti presojanje o tem, da musliman ne veruje, da je odpadnik ali herezija ali da ga je treba ubiti, zahteva zelo natančna opažanja in popolno previdnost."

V zadnjem času je postalo moderno posnemati Ibn Taymiyjo. Zagovarjajo njegove heretične spise in razmnožujejo njegove knjige, zlasti **al-Wâsita.** Ta knjiga je od začetka do konca polna njegovih idej, ki se ne strinjajo s Koranom al-kerîm, hadîth ash-sherîfs in ijmâ' al-Muslimîn. Med bralci vzbuja veliko fitne in razdora ter povzroča sovražnost med brati. Wahhâbi v Indiji in nevedni verniki, ki so se ujeli v njihove pasti v drugih muslimanskih deželah, so Ibn Taymiyya naredili za svoj prapor in mu dali imena, kot sta "veliki mujtahid" in "šajh al-Islâm". V imenu vere in îmâna sprejemajo njegove heretične misli in pokvarjene spise. Da bi zaustavili ta strašni tok, ki med muslimane vnaša razdor in od znotraj ruši islam, moramo prebrati dragocene knjige, ki so jih napisali učenjaki Ahl as-Sunne in ki te heretike z dokumenti zavračajo in ovržejo. Med to literaturo je tudi arabska knjiga **Shifâ as-siqâm fî ziyârat-i-khayri-l-anâm**, ki jo je napisal veliki imam in globoko izobraženi učenjak Taqî ad-dîn as-Subkî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih', ki uničuje Ibn Taymiyeve heretične ideje, odpravlja njegovo frakcijo in razkriva njegovo trmo. Preprečuje širjenje njegovih slabih namenov in napačnih prepričanj.

SLOVARČEK

Vnose, povezane s **Tasawwufom**, se lahko najbolje naučimo iz Hadrat Ahmad al-Fârûqî as-Sirhindî's **Maktûbât.**

-adillat ash-Shar'iyya: štirje viri islama: **al-Koran al- kerîm, hadîth-ash-sherîfs, ijmâ' al-Umma in qiyâs al- fuqahâ'.**

ahl: ljudje; **Ahl al-Bayt**, neposredni sorodniki preroka: (po mnenju večine **islamskih učenjakov**) 'Alî (prvi bratranec in zet), Fâtima (hči), Hasan in Husain (vnuka); **Ahl as- Sunna(t)wa-l-Jamâ'a.**

a'immat al-madhâhib: mn. za imâm al-madhhab.

Allah: **Allâhu akbar, Allâhu ta'âlâ**, Allah, ki mu pripadajo vse vrste superiornosti.

Âmin: (**Allâhu ta'âlâ**) "Sprejmi mojo molitev."

-amru bi-l-ma'rûf (wa-n-nahyu 'ani 'l-munkar): dolžnost učiti zapovedi **Allâhu ta'âlâ** (in preprečevati ali odvračati druge od njegovih prepovedi).

-**Ansâr**: Medinci, ki so sprejeli islam pred osvojitvijo Mekke.

'**aqâ'id:** vera, prepričanja, kredibilnost, credo.

'Arafât: odprt prostor, ki se nahaja 24 kilometrov severno od mesta Mekka.

'ârif: '**âli,** ki ve, kaj je mogoče vedeti o **ma'rifi.**

Glej 'ma'rifa'.

-'Arsh: konec materije, ki meji na sedem nebes in

Kursî, ki je zunaj sedmega neba in znotraj 'Arša.

As-hâb al-kahf: sedem vernikov (v jami v Tarsu), ki so dosegli visok status zaradi izselitve v drug kraj, da ne bi izgubili vere, ko so neverniki napadli njihovo deželo.

-**Bismila**: Arabska fraza "Bismi-llâhi-r-Rahmân-ir-Rahîm" (V imenu Allaha, sočutnega, usmiljenega).

Bâtinî:privrženec Bâtiniyeve herezije.

-Fadîla, -Wasîla: dve najvišji stopnji v raju.

faqîh: (mn. **fuqahâ'**) poglobljen učenjak of **Fiqh; fuqahâ' as-sab'a.**

fard: (dejanje, vedenje, beseda), ki ga zapoveduje **Allâh ta'âlâ v al-Qur'ân al-kerîm.**

fatwâ: i) ijtihâd (mujtahida): ii) sklep (**muftija**) iz knjig **fiqha**, ali je nekaj, kar v njih ni prikazano, dovoljeno ali ne; odgovor islamskih učenjakov na verska vprašanja.

Fiqh: znanje o tem, kaj bi muslimani morali in česa ne bi smeli početi; **'ibâdât, a'mâl.**

fitna: razširjanje izjav in dejanj, ki škodijo muslimanom in islamu.

ghusl: umivanje celotnega telesa, kot je opredeljeno v **Fiqh.**

hadîth (sherîf): i) izrek preroka; **al-Hadîth ash- sherîf,** vsi hadîthi kot celota; ii) znanost ali knjige Hadîth; **hadîth sahîh**, hadîth dobro prenesen, verodostojen v skladu s pogoji, ki so jih določili učenjaki Hadîth.

Hadrat: spoštljiv naziv, ki se uporablja pred imeni prerokov in islamskih učenjakov.

halâl:(dejanje, stvar), dovoljeno v islamu.

Hanafî: (član) **Madhaba**, ki ga je ustanovil Abű Hanîfa.

Hanbalî: (član) **madhaba,** ki ga je ustanovil imam Ahmad ibn Hanbal.

harâm: (dejanje, stvar), ki je v islamu prepovedana.

-Hijâz: regija na Arabskem polotoku ob obali Rdečega morja, kjer sta Mekka in Medina.

ijâza: diploma, ki potrjuje imetnikovo avtoriteto na področju islamskega znanja.

ijmâ' (al-Umma, al-Muslimîn): skupno dejanje **Sahâbat al-kirâm in Tâbi'ûn** ali soglasna sodba o neki zadevi; takšno soglasje ali konsenz.

ijtihâd: (pomen ali sklep, ki ga **mujtahid** doseže s prizadevanjem, da bi razumel skriti pomen v **âyatu ali hadîtu.**

Ibâhatîs: ljudi, npr. vahabitov, ki pravijo, da je **"halâl"** ubijanje ali odvzemanje muslimanov po krivici, kar je **harâm.**

ikhlâs: (kakovost, namen ali stanje), ko vse počneš samo za

zaradi **Allâhu ta'âlâ.**

'ilm: (veja) znanja; **'Ilm; 'ilm al-hâl**: (knjige) islamskih naukov (enega **madhaba**), ki se jih mora naučiti vsak musliman; **'ilm al-kalâm**: znanje **îmân; al-'ilm al-ladunnî:** znanje, ki ga je navdihnil **Allâhu ta'âlâ** v srca **Awliyââ'. imâm**:

i) globok **"âlim**; ustanovitelj **Madhhab (imâm al-**

madhhab, mujtahid imâm), al-Imâm al-a'zam, ii) vodja namâz v jamâ'at; iii) kalif.

inshâ-Allah: "če **Allâh ta'âlâ** želi".

istighfâr: prosi Allâhu ta'âlâ za odpuščanje.

jalâla: veličina.

jamâ'a: skupnost; telo muslimanov (razen **imama**) v mošeji; spremljevalci; zveza; **namâz v jamâ'a.**

junub: stanje muslimana, ki potrebuje **ghusl.**

-Ka'ba: velika **blagoslovljena** struktura v veliki mošeji v Mekki.

kalimat: beseda ali izjava.

karâma: (mn. -ât) čudež, ki ga je **Allâhu ta'âlâ** naredil s pomočjo **Walî.**

Karîm: Milostno.

khutba: homilijo, ki jo **imam** izreče na prižnici pri petkovih molitvah in islamskih praznikih in jo je treba po vsem svetu brati v arabščini (greh je, če se bere v drugem jeziku).

-**Kursî:** poglej '**Arsh.**

-**Madînat al-munawwara**: osvetljeno mesto Medina.

-**Mahshar:** poslednja sodba.

-**Makkat al-Mukarrama**: častno mesto Mekka.

makrûh: (dejanje, stvar) neprimerno, preroku ni bilo všeč in se ga je vzdržal.

Mâlikî: (član) **Madhaba,** ki ga je ustanovil Imâm Mâlik.

mandub:(dejanje, stvar), ki prinaša thawâb, če je opravljeno, a ne greh, če je izpuščeno, ali kufr, če ni všeč; adab, mustahab.

ma'rifa: znanje, navdih za srca **Awliyâ**', o **Dhât** in **Sifât Allâhu ta'âlâ.**

Mîlâdî: krščanske dobe; gregorijanskega koledarja.

minbar:visoka prižnica v mošeji, povzpela s stopnicami, kjer je se bere **khutba.**

mu'âmalât: področje **Fiqh.**

mubâh:(dejanje, stvar) niti zapovedano niti prepovedano; dovoljeno.

mudarris: profesor na madrasi (islamski šoli ali univerzi).

mufassir: strokovnjak za **tafsîr.**

mufti: veliki **'âlim,** pooblaščen za izdajanje **fatwâ**.

-**Muhâjirûn:** Mekka: mekkansko ljudstvo, ki je sprejelo islam pred osvojitvijo Mekke.

mu'jiza: čudež, ki ga je **Allâh ta'âlâ** storil prek preroka.

mujtahid: velik **'âlim**, ki je sposoben uporabljati **ijtihâd; mujtahid imâm, mujtahid muftî.**

munâfiq: tisti, ki se preoblači v muslimana, vendar zanika islam; hinavec.

murshid: vodnik, direktor.

mutashâbih: (za **âyat ali hadîth**) z nerazumljivim, skritim pomenom; **mutashâbihât.**

-**Mushabbiha**: ljudje, ki verjamejo, da je **Allâh ta'âlâ** materialno bitje.

najs: versko nečista stvar.

nafs: sila v človeku, ki želi, da si versko škoduje.

nass: (splošni izraz za) **âyat ali hadîth; Nass.**

qadâ': opravljanje, po preteku predpisanega časa, določenega v zakonu. **'ibâda**, ki ni bila opravljena v predpisanem času.

qibla: smer, v katero je obrnjena med bogoslužjem (v islamu proti **Ka'ba)**.

qiyâs (al-fuqahâ'): analogija; (sklep, ki ga naredi **mujtahid** s pomočjo) primerjave ali primerjave zadeve, ki ni jasno navedena v **Nasu in ijmâ'**, s podobno zadevo, ki je jasno navedena; (način) **ijtihâd.**

qutb al-'ârifîn: Walî najvišje stopnje.

Rabb: Allâh ta'âlâ, Stvarnik in "vaditelj".

Ramadán: sveti mesec v muslimanskem koledarju.

rasûl: (pl. rusul,), poslanec, prerok; **(Rasûl-Allah),** Mohamed, prerok Allâhu ta'âlâ.

riyâda: ne delati tistega, kar je všeč **nafsu;** strogost.

Sahâba: skupnost tistih, ki so verjeli in videli preroka; **as-Sahâbat al-kirâm, Rasûlullahovi** tovariši.

salâm: i) pozdrav, mir, dobra želja; ii) stavek "Assalâmu "alaikum wa rahmatullah" je dejal na koncu **salât.**

sâlih: (mn. **sulahâ'**) tisti, ki je pobožen in se vzdrži grehov.

Shâfi'î: (pripadnik) **Madhaba,** ki ga je ustanovil al-Imâm ash- Shâfi'î.

Shaikh al-Islâm: vodja Urada za islamske zadeve.

Siddîq: eden zvesto zvest preroku; **Walî** najvišjega razreda.

sûfî: muttasawwif, tisti, ki se je usposabljal in postal popoln v redu **Tasawwufa.**

suhba: druženje; družba preroka ali **Walîja**. sulahâ': mn. sâlih.

sunna: (dejanje, stvar), ki ni bila zapovedana s strani **Allâha ta'âlâ** in ki jo je prerok naredil in jo ima rad kot **'ibâda** (je **thawâb**, če se naredi, vendar ni grešno, če se izpusti, vendar povzroča greh, če se nenehno izpusti, in nevero, če se zaničuje); **sunna**: (s **fardom**) vse sunne kot celota; ii) (s knjigo ali **Koranom al-kerîm) Hadîth ash-sherîf; iii) Fiqh**, islam.

sûra(t): poglavje **al-Qur'ân al-kerîm.**

taqwâ: strah pred **Allâhom ta'âlâ**; izogibanje škodi.

Tasawwuf: znanje in (po prilagoditvi **fiqhu**)

praksa načinov preroka, ki krepi **îmân,** omogoča prakso **Fiqh** enostavno in zagotavlja eno za doseganje **ma'rifa.**

tawâf: 'ibâda obhoda okoli **Ka'bâ** v Mekki med **hadžem.**

tawba: kesanje; tawba: prositi **Allâha ta'âlâ** za storjene grehe in mu obljubiti, da jih ne bo več storil.

thawâb: (enota) nagrade, ki jo je **Allâhu ta'âlâ** obljubil in jo bo dal na naslednjem svetu kot nadomestilo za opravljanje in govorjenje tistega, kar mu je všeč.

'ulamâ': mn. **'âlim.**

umma: Verniki, ki so sledili preroku; umma, muslimanska umma.

wahy: znanje, ki ga je preroku razkril Allâhu ta'âlâ.

wâjib: (dejanje, stvar), ki ga prerok nikoli ni izpustil, tako da je skoraj tako obvezen kot fard in se ne sme izpustiti; **al-Wâjib, Wâjib al- wujûd:** (Vujdži): bitje, katerega obstoj je nujen, neobstoj pa nemogoč.

Walî: (mn. Awliyâ') tisti, ki ga Allâhu ta'âlâ ljubi in varuje.

Wilâya: stanje, v katerem ste Walî.

zuhd: ne posvečati se posvetnim stvarem; vzdržati se (celo) **mubâh.**